ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

ОТМЪСТИТЕЛЯТ

Без грешки. Без следи. Безупречен. Неуловим.
И Робърт Хънтър трябва да го спре

ера

Annotation

Без грешки. Без следи. Безупречен. Неуловим.
И Робърт Хънтър трябва да го спре.

Убиецът е методичен, търпелив и много дисциплиниран. Добре пресмята рисковете. Не върши нищо прибързано, защото знае, че не е необходимо. Не оставя следи, защото планирането му е безпогрешно. Не се паникьосва лесно, ако нещата не вървят точно по плана му, защото знае, че може да импровизира на момента.

Искате ли да знаете какъв е убиецът? Той е съвършен хищник.

Два дни. Две жертви… Седмица след отвличането и тялото на млада жена е открито на тревните площи на летището в Лос Анджелис. На следващия ден се появява втора жертва, убита в дома си. По напълно различен начин.

Без грешки. Без да остави прашинка след себе си. Безупречен и неуловим. Извършителят предизвиква властите с послания, в които се подиграва на неумението им да го спрат.

Хънтър знае, че трябва да е бърз. Защото срещу себе си има убиец, чието желание да наранява никога няма да бъде утолено… ако не бъде заловен.

Още с първия си роман „Хамелеонът се завръща" Крис Картър влезе в лигата на големите криминални автори и доказа, че освен даровит писател, е и умел познавач на човешката психика и престъпна природа. Картър е автор на „Хищникът", „Скулптора", „Един по един" и „Престъпен ум"

- Крис Картър — Отмъстителят
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17

  - 18
  - 19
  - 20
  - 21
  - 22
  - 23
  - 24
  - 25
  - 26
  - 27
  - 28
  - 29
  - 30
  - 31
  - 32
  - 33
  - 34
  - 35
  - 36
  - 37
  - 38
  - 39
  - 40
  - 41
  - 42
  - 43
  - 44
  - 45
  - 46
  - 47
  - 48
  - 49
  - 50
  - 51
  - 52
  - 53
  - 54
  - 55
  - 56
  - 57
  - 58
  - 59
  - 60
  - 61
  - 62

  - 63
  - 64
  - 65
  - 66
  - 67
  - 68
  - 69
  - 70
  - 71
  - 72
  - 73
  - 74
  - 75
  - 76
  - 77
  - 78
  - 79
  - 80
  - 81
  - 82
  - 83
  - 84
  - 85
  - 86
  - 87
  - 88
  - 89
  - 90
  - 91
  - 92
  - Обработка TtRG
  - Информация
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7

1

— О, много ти благодаря, че дойде след такова кратко предизвестие, Никол — каза Одри Бенет, когато отвори вратата на двуетажната си къща с бяла фасада в Ъпър Лаурел Каньон, богаташки квартал, който се намираше в района Холивуд Хилс в Лос Анджелис.

Никол ѝ се усмихна лъчезарно.

— Няма проблем, госпожо Бенет.

Никол Уилсън беше родена и израснала в Евансвил, Индиана, и говореше с характерния акцент на Средния запад. Тя не беше много висока — метър петдесет и осем — и модните списания не биха определили външността ѝ като поразително красива, но беше очарователна и имаше обезоръжаваща усмивка.

— Влизай, влизай — подкани я Одри, като махна с ръка. Явно бързаше.

— Съжалявам, че малко закъснях — рече Никол и влезе вътре, поглеждайки часовника си. Минаваше осем и половина вечерта.

Одри се усмихна.

— Ти сигурно си единственият човек в цял Лос Анджелис, който смята, че десетина минути е закъснение, Никол. Всички, които познавам, го наричат „модно навреме“.

Никол се усмихна, но въпреки забележката, пак изглеждаше смутена. Тя се гордееше, че е точна.

— Красива рокля, госпожо Бенет. На някакво специално място ли отивате тази вечер?

Одри сви устни.

— Вечеря в дома на съдия. — Тя се наведе към Никол и прошепна: — Те са ужасно скучни.

Никол се изкикоти.

— Здравей, Никол — каза Джеймс, съпругът на Одри, слизайки по сводестото стълбище, водещо към втория етаж на къщата. Беше облечен с елегантен тъмносин костюм с копринена вратовръзка на райета и подходяща на цвят кърпичка, която се подаваше от джоба на сакото му. Русата му коса с оттенък на бонбони лакта беше сресана назад и както винаги всеки косъм беше на мястото си. — Готова ли си, мила? — попита той съпругата си и сетне погледна часовника си „Патек Филип“. — Трябва да тръгваме.

— Да, знам. Ей сега идвам, Джеймс — отговори Одри и после пак се обърна към Никол. — Джош вече спи — обясни тя. — Цял ден игра и тича насам-натам и това е чудесно, защото към осем часа беше толкова изтощен, че задряма пред телевизора. Занесохме го в леглото му и той заспа, преди главата му да докосне възглавницата.

— Бог да го благослови — отбеляза Никол.

— Малкото дяволче тича толкова много днес, че би трябвало да спи непробудно до сутринта — добави Джеймс Бенет, като се приближи до двете жени, взе палтото на съпругата си от кожено кресло и ѝ помогна да го облече. — Наистина трябва да тръгваме, мила — прошепна той в ухото ѝ и я целуна по шията.

— Знам, знам — отвърна Одри и кимна към вратата до облицованата с речни камъни камина в източната стена на дневната. — Вземи си каквото искаш от кухнята, Никол. Знаеш къде е всичко, нали?

Тя кимна.

— Ако Джош се събуди и поиска шоколадов кейк, *не му давай.* Последното, което му трябва, е още една доза захар посред нощ.

— Добре — усмихна се Никол.

— Може да се върнем късно — продължи Одри. — Но ще ти се обадя по някое време да проверя дали всичко е наред.

— Приятна вечер — пожела им Никол, придружавайки ги до вратата.

Одри пристъпи няколко крачки по верандата, обърна се към момичето и прошепна „скука“.

Никол затвори вратата, качи се на горния етаж и се приближи на пръсти до стаята на Джош. Тригодишното момченце спеше като ангелче, прегърнало плюшено същество с огромни очи и уши. Застанала на прага, тя го погледа още малко. Детето изглеждаше толкова прелестно с къдравата си руса коса и розовите бузки, че й се приискa да го гушне, но не посмя да го събуди. Изпрати му въздушна целувка и се върна долу.

Седна в стаята с телевизора и близо час гледа някакъв стар комедиен филм, а после стомахът й започна да къркори. Едва тогава се сети, че Одри Бенет беше споменала нещо за шоколадов кейк. Никол погледна часовника си. Определено беше време за лека закуска и парче шоколадов кейк беше идеално. Тя излезе от стаята и отново се качи горе да провери Джош. Той спеше дълбоко. Дори не беше сменил позата си. Никол се върна долу, прекоси дневната, небрежно отвори вратата на кухнята и влезе.

— Хей! — уплашено извика и отскочи назад.

— Хей! — изкрещя след част от секундата мъжът, който седеше до масата и ядеше сандвич. Той изпусна сандвича и скочи, събаряйки чашата с мляко. Столът се прекатури зад него.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Никол и отбранително отстъпи назад.

Мъжът озадачено се втренчи в нея за няколко секунди, сякаш се опитваше да проумее какво става.

— Аз съм Марк — най-после отговори и посочи към себе си, използвайки двете си ръце.

Двамата се вгледаха един в друг и Марк бързо осъзна, че името му не означава абсолютно нищо за жената.

— Марк? — повтори той, превръщайки всяко изречение във въпрос, сякаш Никол би трябвало да знае всичко, което й казваше.

— Братовчед на Одри от Тексас? Тук съм за два дни за събеседване за работа? Отседнал съм в апартамента над гаража отзад? — Мъжът посочи с палец над дясното си рамо.

Озадаченият й поглед стана още по-напрегнат.

— Чаша?

— Не. — Тя поклати глава.

— О! — Марк изглеждаше още по-смутен. — Ами, както казах, аз съм Марк, братовчед на Одри. Ти трябва да си Никол, детегледачката, нали? Те казаха, че ще дойдеш. Съжалявам, не исках да те уплаша, въпреки че ти ми го върна. — Сложи ръка на гърдите си и почука с пръсти няколко пъти върху сърцето си. — Едва не получих удар.

Никол се поотпусна.

— Сутринта пристигнах със самолет за събеседване за работа в центъра на града днес следобед — обясни той.

Мъжът беше с нов костюм, много елегантен, и изглеждаше доста привлекателен.

— Върнах се преди десетина минути — продължи Марк. — И изведнъж стомахът ми напомни, че не съм ял цял ден. — Наклони глава на една страна. — Не мога да се храня, когато съм нервен. Затова дойдох да хапна набързо един сандвич и да изпия чаша мляко. — Той отмести поглед към мястото, където беше седял, и се усмихна. — Сега обаче млякото се разля на масата и капе по пода.

Вдигна стола си и се огледа наоколо, търсейки нещо, с което да почисти. Намери ролка домакинска хартия в голяма купа за плодове върху кухненския плот.

— Малко съм изненадан, че Одри е забравила да ти каже, че съм тук. — Марк започна да бърше млякото от пода.

— Ами те бързаха да излязат — най-сетне отстъпи Никол. Позата ѝ вече не беше напрегната като преди няколко минути. — Госпожа Бенет ме помоли да дойда в осем часа, но аз успях да стигна дотук чак в осем и половина.

— Аха. Буден ли е Джош? Бих искал да му пожелая лека нощ, ако може.

Никол поклати глава.

— Не. Спи дълбоко.

— Той е страхотно хлапе. — Марк смачка на топка мократа хартия и я изхвърли в кофата за боклук.

Тя се взираше в него.

— Знаеш ли? — каза. — Струваш ми се познат. Виждала ли съм те и преди?

— Не — отговори Марк. — Идвам за пръв път в Лос Анджелис. Вероятно си ме виждала на снимки в дневната и в кабинета на Джеймс. Аз съм на две от тях. Освен това очите ми са като на Одри.

— Снимките… Сигурно там съм те виждала. — В паметта ѝ се въртеше неясен спомен.

Далечен звън на мобилен телефон наруши последвалото мълчание.

— Твоят телефон ли е? — попита Марк.

Никол кимна.

— Вероятно е Одри и ще ти каже, че е забравила да спомене за мен. — Той повдигна рамене и се усмихна. — Само че е късно.

Никол също се усмихна.

— Ще отида да отговоря на обаждането. — Тя излезе от кухнята, върна се в дневната и извади мобилния си телефон от чантата. Наистина се обаждаше Одри Бенет. — Здравейте, госпожо Бенет. Как върви вечерята?

— Още по-скучна е, отколкото очаквах, Никол. Нощта ще бъде дълга. Както и да е, обаждам се да проверя дали всичко е наред.

— Да, всичко е наред — увери я Никол.

— Джош буди ли се?

— Не. Погледнах го преди малко. Спи дълбоко.

— Чудесно.

— Между другото, току-що се запознах с Марк в кухнята.

От другата страна на линията се чу силен шум.

— Извинявай, Никол, какво каза?

— Казах, че току-що се запознах с Марк, братовчед ви от Тексас. Отседнал е в апартамента над гаража. Заварих го в кухнята да яде сандвич и двамата се стреснахме и уплашихме. — Никол се изкикоти.

Последва мълчание и след това Одри попита:

— Никол, къде е той? Качи ли се в стаята на Джош?

— Не. Още е в кухнята.

— Добре. Слушай внимателно. — Гласът на Одри беше сериозен, но в същото време трепереше. — Колкото можеш по-тихо и бързо, вземи Джош и напусни къщата. Ще се обадя на полицията.

— Какво?

— Нямам братовчед на име Марк от Тексас. В апартамента над гаража ни не е отседнал никой. Махни се от къщата… *веднага.* Разбираш ли…

Чу се изщракване.

— Никол?

— Никол?

Връзката прекъсна.

2

Детектив Робърт Хънтър от отдел „Обири и убийства“ в полицията на Лос Анджелис отвори вратата на малкия кабинет на петия етаж на прочутата сграда на Главното управление на полицията и влезе вътре. Часовникът на стената кой знае защо показваше 14:43.

Хънтър бавно огледа стаята. Не беше идвал в кабинета си от две седмици и се надяваше да се върне отпуснат и със златист тен, но се чувстваше изтощен и беше сигурен, че никога не е бил толкова блед колкото сега.

Той трябваше да замине на първата си почивка още преди седем години. Шефката му настоя Робърт и партньорът му да си вземат две седмици отпуск, след като последното разследване приключи преди шестнайсет дни. Хънтър смяташе да отиде в Хавай — място, което отдавна искаше да посети, но в деня, когато трябваше да замине, близкият му приятел Ейдриън Кенеди, който беше директор на Националния център за анализ на насилствени престъпления (НЦАНП), го помоли за помощ, за да разпита заподозрян в разследване на двойно убийство. Хънтър не можа да откаже и затова вместо да излети за Хавай, замина за Куонтико, Вирджиния.

Разпитът трябваше да продължи не повече от два дни, но Робърт беше въвлечен в разследване, което промени живота му завинаги.

Заедно с ФБР най-после бяха приключили случая преди по-малко от двайсет и четири часа. След това Кенеди за пореден път се опита да убеди гениалния Хънтър да започне работа в Бюрото.

* * *

Робърт беше израснал като единствено дете на родители от работническата класа в Комптън, непривилегирован квартал в Южен Лос Анджелис. Майка му загуби битката с рака, когато той беше само на седем. Баща му не се ожени повторно и се наложи да работи на две места, за да се справи с отговорностите да отглежда сам сина си.

От много ранна възраст за всички стана очевидно, че Хънтър не е като другите. Той схващаше нещата много по-бързо от повечето деца. Училището го отегчаваше и възпрепятстваше. Робърт завърши шести клас за по-малко от два месеца и после, само за да има с какво да се занимава, изучи материала за седми, осми и девети клас.

Тогава директорът на училището реши да се свърже със Съвета по образованието на Лос Анджелис. След куп изпити и тестове на дванайсетгодишна възраст Хънтър получи стипендия за училището за надарени деца „Мирман“.

На четиринайсет години вече беше изучил учебните програми по английски, история, математика, биология и химия. Четирите години гимназиално образование се сляха в две и на петнайсет години той се дипломира с отличие. С препоръки от всичките си учители Робърт беше приет за студент „при специални обстоятелства“ в университета Станфорд.

На деветнайсет завърши психология с пълно отличие, на двайсет и две получи докторска степен по анализ на престъпното поведение и биопсихология. И тогава за пръв път Кенеди се опита да го наеме на работа във ФБР.

Докторската дисертация на Робърт, озаглавена „Авангардно психологично изследване на престъпното поведение“, стигна до бюрото на Кенеди. Изследването смая директора на ФБР и стана задължително четиво в НЦАНП. Оттогава и през годините Кенеди се опита няколко пъти да привлече Хънтър в екипа си. Не проумяваше защо той предпочита да си остане детектив от отдел „Убийства“ в лосанджелиската полиция, вместо да се включи в най-мощната и напреднала сила за откриване на серийни убийци в САЩ и може би дори в света. Той обаче изобщо не проявяваше интерес да стане федерален агент и отказа всички предложения, направени от Кенеди и шефовете му.

* * *

Хънтър седна зад бюрото си, но не включи компютъра. Стори му се странно, че всичко в кабинета му изглежда абсолютно същото и в същото време съвсем различно. Абсолютно същото, защото нищо не беше премествано или докосвано. Съвсем различно, защото липсваше нещо. Всъщност не нещо, а някой — партньорът му от шест години, детектив Карлос Гарсия.

Последното им разследване заедно преди наложената двуседмична почивка ги беше въвлякло в преследването на един изключително садистичен сериен убиец, който предаваше на живо по интернет убийствата си. Разследването докара и двамата до ръба на обезумяването, едва не отне живота на Робърт и постави Карлос и семейството му в ситуация, която той се закле никога повече да не се повтаря.

Точно преди почивката Гарсия разкри на Хънтър, че след завръщането си не е сигурен дали ще продължи да работи в отдел „Обири и убийства“ и специалната секция „Убийства“. Приоритетите му се бяха променили и семейството му трябваше на всяка цена да бъде на първо място.

Робърт нямаше семейство. Не беше женен и нямаше деца, но напълно разбираше притесненията на партньора си и беше сигурен, че каквото и решение да вземе Карлос, то ще бъде правилно за него.

Специалната секция „Убийства“ на лосанджелиската полиция беше елитен отдел, създаден да разследва серийни, сензационни убийства и други случаи на насилствена смърт, които изискваха време, опит и знания. Поради специалността му, психология на престъпното поведение, Хънтър оглавяваше едно още по-специализирано звено в специалната секция. Всички убийства, извършени с изключителна жестокост и/или садизъм, бяха определяни от отдела като „ултранасилие“. Хънтър и Гарсия бяха в този екип и Карлос беше най-добрият партньор и приятел, който някога бе имал Робърт.

Хънтър най-после се наведе и протегна ръка към копчето за включване на компютъра, но преди да успее да го натисне, вратата на кабинета се отвори и вътре влезе Гарсия.

— Охо! — възкликна Карлос, който малко се изненада, като погледна часовника на стената. — Подранил си, Робърт.

Очите на Хънтър се стрелнаха към часовника, който показваше 14:51, и после обратно към партньора му. Дългата кестенява коса на Гарсия беше завързана на опашка, все още влажна от сутрешния душ, но очите му бяха уморени и изпълнени с безпокойство.

— Да, малко — отвърна Робърт.

— Нямаш слънчев загар като на човек, който се връща от Хавай. — Карлос млъкна и се намръщи. — Ходи на почивка, нали? — Хънтър беше най-големият работохолик, който познаваше.

— Донякъде — кимна Робърт.

— И какво означава това?

— Взех си отпуск, но не заминах за Хавай.

— А къде ходи?

— На едно по-особено място. Бях на гости на един приятел на изток.

— Аха.

Карлос разбра, че нещата не са били толкова елементарни, но познаваше добре Робърт и знаеше, че ако не желае да говори на някаква тема, партньорът му няма да го направи, колкото и да го притискат.

Гарсия се приближи до бюрото си, но не седна, нито включи компютъра. Издърпа най-горното чекмедже и започна да изважда съдържанието му, поставяйки всичко на бюрото.

Хънтър го наблюдаваше мълчаливо.

Карлос най-сетне го погледна.

— Съжалявам, приятелю — каза, нарушавайки неловкото мълчание, и се залови да изпразва второто чекмедже.

Робърт кимна.

— Мислих дълго и усилено — призна Гарсия. — Всъщност мислих всяка секунда през изминалите две седмици, преценявах възможностите и всичко останало, и знам, че вероятно никога няма да престана да съжалявам. Но освен това знам, че не мога да накарам Ана да преживее отново подобно нещо. Тя означава всичко за мен. Няма да си простя, ако й се случи нещо заради работата ми.

— Знам — отговори Хънтър. — И изобщо не те обвинявам, Карлос. На твое място и аз бих постъпил така.

Прочувствените му думи предизвикаха благодарната усмивка на Гарсия. Хънтър долови смущението на партньора си.

— Не дължиш обяснение на никого, Карлос, най-малко на мен.

— Дължа ти всичко, Робърт — прекъсна го той. — Дължа ти живота си. Дължа ти живота на Ана. Живи сме благодарение на теб, забрави ли?

Хънтър не искаше да говори за минали неща, затова побърза да смени темата:

— Между другото, как е Ана?

— Изненадващо добре за човек, който е преживял такова нещо.

— Гарсия приключи с изпразването на чекмеджетата. — Отиде при родителите си за два дни.

— Тя е много силна жена — отбеляза Робърт. — И физически, и психически.

— Да, така е.

За момент в стаята отново настъпи неловко мълчание.

— Е, къде отиваш? — попита Хънтър.

Карлос го погледна. Този път, изглежда, се почувства неудобно.

— В Сан Франциско.

Робърт не можа да прикрие изненадата си.

— Напускаш Лос Анджелис?

— Да, решихме, че така ще е най-добре.

Хънтър не очакваше това. Той кимна мълчаливо.

— Отдел „Обири и убийства“ в полицията на Сан Франциско ще има късмета да те вземе.

Гарсия изглеждаше още по-смутен.

— Няма да работя в отдел „Обири и убийства“.

Изненадата на Робърт се превърна в озадаченост. Той знаеше колко дълго и усилено се беше борил Карлос, за да стане детектив в отдел „Убийства“.

— Ще бъде в специалния отдел „Измами“ — каза Гарсия. — Като нашия „Чиновническа престъпност“.

Отдел „Чиновническа престъпност“ в лосанджелиската полиция извършваше специализирани разследвания на измами, включващи множество жертви и заподозрени, и се занимаваше със закононарушения като незаконно присвояване, големи, сложно организирани кражби и подкупи, в които са замесени градски или държавни служители. В полицейските среди „Чиновническа престъпност“ беше по-известен като отдел, в който детективите отиват по принуда, а не в който искат да бъдат прехвърлени.

Карлос вдигна ръце в знак, че се предава.

— Знам, знам. Там е гадно. Но в момента това е единственото свободно място, което имат. И на Ана й хареса, защото работата не е толкова рискована. След случилото се не мога да я обвиня.

Хънтър се накани да каже нещо, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Той вдигна слушалката, слуша около пет секунди и после я остави на вилката, без да пророни нито дума.

— Трябва да тръгвам. Капитанът ме вика — каза, стана и се отдалечи от бюрото.

Гарсия направи същото. Двамата се вгледаха един в друг. Накрая Карлос пристъпи напред, разпери ръце и прегърна Хънтър, сякаш му беше отдавна изчезнал брат.

— Благодаря ти, Робърт. — Той го погледна. — За всичко.

— Обаждай се. — В гласа на Хънтър прозвуча тъга.

— Добре.

Хънтър се отправи към вратата, но Гарсия го спря:

— Робърт.

Хънтър се обърна.

— Пази се.

Робърт кимна и излезе от кабинета.

3

Те пак го зяпаха.

Чернокосото момиче и приятелките й.

Зяпаха го, кикотеха се и после пак го зяпаха. Не че той имаше нещо против. Единайсетгодишният Рики Темпъл вече беше свикнал с това. Старите му дрехи, рошавата черна коса, мършавото тяло, заостреният нос и големите уши винаги привличаха внимание. И присмех. Фактът, че той не беше много висок за възрастта си, също не помагаше много.

Пет различни училища през последните три години заради поредицата непостоянни работни места на баща му и историята беше една и съща навсякъде. Момичетата му се подиграваха. Момчетата го блъскаха и го биеха. Учителите го хвалеха за високите му оценки.

Рики не вдигаше глава от теста на масата. Беше го направил най-малко двайсет минути преди всички други. Въпреки че очите му бяха приковани в листа, той усещаше погледите им, които изгаряха врата му, и чуваше подигравателния им кикот.

— Нещо смешно ли има в изпита, госпожице Стюарт? — попита с ироничен тон господин Дрискол, учителят по математика.

Луси Стюарт беше поразително красиво момиче с големи, светлокафяви очи, бретон, права, черна коса, която беше хубава както завързана на опашка, така и разпусната, и пленителна усмивка. Кожата й беше невероятно гладка за четиринайсетгодишно момиче. Докато повечето момичета на нейната възраст вече започваха да се борят с акнето, Луси изглеждаше неуязвима за това бедствие. Всяко момче в прогимназия „Морнингсайд“ би направило всичко за нея, но тя принадлежеше на Брад Никълс, или поне така твърдеше той. Рики все си мислеше, че ако потърси определението на „тъпак“ в речника, ще види там снимка на Брад Никълс.

— Съвсем не, господине — отговори Луси, премествайки се неспокойно на стола.

— Приключихте ли, госпожице Стюарт?

— Почти, господине?

— Тогава престанете да се кикотите и работете върху текста. Имате само още пет минути.

В класната стая настъпи неспокойно оживление.

Луси беше решила половината задачи. Тя мразеше математиката. Всъщност мразеше повечето учебни предмети. Те не й трябваха. Особено когато беше убедена, че съдбата и е отредила да бъде холивудска суперзвезда.

Рики загриза молива си и се почеса по носа. Искаше му се да се обърне и да посрещне предизвикателно погледа й. Рики Темпъл обаче рядко правеше онова, което искаше. Той беше твърде плах и се страхуваше от последиците.

— Времето изтече! Оставете тестовете си на катедрата, докато излизате.

Чу се училищният звънец и Рики благодари на Бога. Беше минала още една седмица. Той с нетърпение очакваше събота и неделя. Искаше да бъде сам и да прави онова, което обичаше да пише разкази.

Обу къси панталони, натъпка учебниците и тетрадките си в избелялата си зелена раница и изкара ръждясалия си велосипед от паркинга до входа на училището. Гореше от желание да се махне от това място.

Той подкара по Сто и четвърта улица и пресече Южно седмо авеню. Харесваше къщите в тази част на града — големи и разноцветни, с красиви морави отпред и градини с цветя. Някои имаха плувни басейни в задния двор. Бяха съвсем различни от мизерния апартамент, в който Рики живееше с агресивния си баща, в Ингълуд, Южен Лос Анджелис. Майка му ги беше напуснала, без да се сбогува, когато Рики беше само на шест. Той не я видя повече, но тя му липсваше.

Рики се беше зарекъл, че един ден ще живее в луксозна къща с голям заден двор и плувен басейн. Той щеше да стане писател. Известен писател.

Рики беше толкова погълнат от мислите си, че не чу звука на другите велосипеди, които се приближиха зад гърба му. Когато ги забеляза, вече беше късно.

Единият от петте велосипеда се изравни с този на Рики и го притисна до високия бордюр на тротоара. Обзет от паника, вместо да натисне спирачката, той увеличи скоростта.

— Къде си мислиш, че отиваш, шибан изрод? — извика момчето с качулка и синьо-бяла кърпа, закриваща долната половина на лицето му. — Ти не си от този квартал, грозен, кльощав скапаняко. Връщай се в мръсната си бедняшка махала.

Други двама велосипедисти също крещяха обидни думи на Рики, но той беше твърде уплашен, за да ги чуе добре.

Не му остана място и предното му колело започна да стърже в бордюра. Той трепереше от страх. Знаеше, че скоро ще падне. Изведнъж с него се изравни втори велосипедист с качулка, ритна го по крака и го повали на тротоара. Рики се стовари на земята, плъзна се един метър и охлузи кожата на дланите и коленете си. Велосипедът му се стовари върху него и удари краката му.

— Еха! Грозникът падна от колелото си — извика едното хлапе, докато групата се отдалечаваше и се смееше гръмогласно.

Рики остана да лежи на тротоара. Беше затворил очи и преглъщаше сълзите си. По някое време му се стори, че чу забързани стъпки.

— Хей, добре ли си? — попита мъжки глас.

Рики отвори очи, но видя само размазани образи.

— Добре ли си? — повтори човекът.

Момчето усети, че някой вдига велосипеда от краката му. Ръцете и коленете го боляха, сякаш бяха попарени с вряла вода. Той вдигна глава и видя мъж, който беше коленичил до него. Кестенявата му коса беше вълниста и разрешена над изпъкналото чело, високите скули и волевата брадичка с грижливо оформена козя брадичка. Бледосините му очи изразяваха безпокойство.

— Кои бяха онези хлапета? — попита мъжът и вратна брадичка към посоката, в която беше избягала бандата. Изглеждаше ядосан.

— Какво? — Рики все още беше малко дезориентиран.

— Отивах да взема сина си от училище, когато видях как група хлапета те блъснаха. — Мъжът посочи кола, която набързо беше паркирана с двете колела на тротоара на отсрещната страна на улицата. Вратата на шофьора беше отворена.

Рики проследи погледа му. Знаеше, че хлапетата с велосипедите бяха Брад Никълс и бандата на тъпите му приятели, но не каза нищо. И без това нямаше да има никакво значение.

— Хей, ти кървиш — сериозно и загрижено каза мъжът и погледът му се плъзна към ръцете и после коленете на момчето.

— Трябва да почистиш раните, за да не се инфектират. Ето, вземи. — Той бръкна във вътрешния си джоб и подаде на Рики няколко хартиени кърпички. — Засега използвай тези, но трябва бързо да измием охлузванията със сапун и топла вода.

Момчето взе кърпичките и попи кръвта от дланите си.

Когато падна, раницата му се беше отворила и учебниците и тетрадките му се бяха разпилели на тротоара.

Мъжът му помогна да стане и да събере нещата си.

— О! — възкликна той. — Ти учиш в „Морнингсайд“? И синът ми ходи там. — Той спря, докато подаваше последния учебник на момчето. — В осми клас си, така ли?

Рики кимна равнодушно.

— Сериозно? Изглеждаш десетгодишен.

— На единайсет съм — леко раздразнено отвърна Рики.

— Извинявай. — Мъжът осъзна грешката си и побърза да я поправи: — Не исках да те обидя, но все пак си доста малък за осми клас. Синът ми е на десет и завършва четвърти клас.

Рики сложи в раницата си и последния учебник.

— Тръгнах на училище една година по-рано и заради оценките ми позволиха да пропусна шести клас. — Този път в гласа му прозвуча гордост.

— Брей! Изумително. Значи съм в компанията на истински вундеркинд.

Момчето избърса кръвта от ръцете си и погледна велосипеда си и изкривеното предно колело.

— По дяволите!

— Доста е огънато — съгласи се мъжът. — Мисля, че днес няма да караш повече този велосипед.

Рики имаше такъв вид, сякаш не знаеше какво да прави. Мъжът разбра смущението му.

— Виж какво — каза той, поглеждайки часовника си. — Малко закъснявам да взема сина си от училище, затова трябва да тръгвам, но ако искаш, почакай тук и на връщане с Джон ще те закараме до дома ти. Връщам се след пет минути. Какво ще кажеш?

— Благодаря, но ще се оправя сам. И без това не мога да се прибера вкъщи в този вид. — Отново започна да бърше кръвта от коленете си.

Мъжът изненадано повдигна вежди.

— Защо?

— Ако се появя у дома разкървавен и със счупен велосипед, онази банда хлапета ще бъдат като небесни ангели в сравнение с онова, което ще ми направи баща ми.

— Така ли? Но ти не беше виновен. Те се нахвърлиха върху теб.

— Няма значение. — Рики отмести поглед встрани. — Никога нищо няма значение.

Мъжът се вгледа в момчето за момент и после вдигна велосипеда му от земята.

— Добре. Тогава искаш ли с Джон да те закараме у нас? След това ще говоря с баща ти и ще му разкажа какво се случи. Ще го уверя, че видях всичко и че ти не си виновен. Той ще повярва на възрастен човек.

— Казах ви, че няма да има никакво значение. Никога нищо няма значение. Благодаря ви за помощта, но сам ще се оправя. — Рики тръгна накуцвайки, като влачеше велосипеда.

— Хей, почакай, хлапе. Щом няма да се прибираш у дома, къде отиваш, като куцаш и влачиш това тежко нещо? Пък и трябва да почистиш добре раните си.

Рики продължи да върви, без да се обръща.

— Добре, имам по-добра идея. Изслушай ме. — Мъжът пристъпи няколко крачки към

Рики. — Моето момче Джон е добро хлапе. Малко е затворен, но е свестен, и сериозно се нуждае от приятел. Струва ми се, че в момента ти също имаш нужда от приятел. Ще натоваря велосипеда ти в багажника на колата, ще вземем Джон от „Морнингсайд“ и ще ви закарам при майка му. Не е далеч оттук. Тя има плувен басейн и разни други неща. И ще се погрижи за ръцете и колената ти.

Думите „плувен басейн“ накараха Рики да спре, да се обърне и да погледне мъжа.

— После бързо ще закарам велосипеда ти в сервиза. Същият, от който купих велосипеда на Джон. Сигурен съм, че за нула време ще оправят колелото.

Рики сякаш преценяваше възможностите.

Мъжът отново погледна часовника си.

— Хайде! — Той сви устни за момент. — Виж, ще бъда откровен с теб. Когато не е на училище, Джон само чете комикси и играе разни игри… сам. Ето… — Човекът измъкна портфейла си, извади снимка и я показа на Рики. — Може би си го виждал в училище.

Рики присви очи и се вгледа в снимката на слабо момче с къса светлокестенява коса.

— Може би. Не съм сигурен.

Мъжът не изглеждаше изненадан. По-големите ученици не общуваха с по-малките. Нито дори отхвърлени от обществото като Рики Темпъл.

— Все едно — продължи мъжът. — Наистина му е нужен приятел. Знам, че той е едва в четвърти клас, но е умно хлапе и има купища игри, които съм сигурен, че и ти ще харесаш. Може да играете заедно. — Той даде на Рики малко време да си помисли. — Хайде, няма какво да загубиш, пък и ще закарам велосипеда ти да го поправят. Какво ще кажеш?

Момчето се почеса по брадичката.

Мъжът пак погледна часовника си.

— Добре, тогава почакай тук пет минути. Ще взема Джон и ще се върна. Може първо да се запознаеш с него и после да решиш.

— Той харесва комикси, така ли? — попита Рики.

Мъжът се подсмихна.

— Меко казано.

Рики повдигна рамене.

— Струва ми се, че е страхотно момче.

— Да, така е.

— Добре тогава — съгласи се Рики.

Мъжът се усмихна и пренесе велосипеда му до колата си. Сложи го в багажника и после седна зад волана.

— Но пак ще трябва да почистим добре ръцете и колената ти — каза, включи на скорост и потегли. Зави надясно и в края на пресечката свърна наляво.

Рики се намръщи, когато мъжът мина покрай входа на училище „Морнингсайд“, без да спре.

— Току-що подминахте училището. — Той се обърна към мъжа.

Човекът го гледаше със злорада усмивка.

— Спокойно, хлапе. — Гласът му се беше променил. Сърдечността и топлотата бяха изчезнали, заменени от твърд, студен и гърлен тон. — Сега никой не може да направи нищо за теб.

4

Претъпканото помещение, което образуваше отдел „Обири и убийства“ в лосанджелиската полиция, се намираше малко по-нататък по коридора от кабинета на Хънтър. Нямаше крехки прегради или глупави сепарета, които да разделят объркания лабиринт от бюра. Служителите се разпознаваха или с табелки с имената на бюрата, когато беше възможно да ги видиш, или като извикаш името на детектива и изчакаш да видиш кой ще вдигне ръка и ще отговори: „Тук.“

Дори по това време на сутринта отделът звучеше и изглеждаше като пчелен кошер, оживен от движение и жужащ от неразбираем шум, който се разнасяше от всяко кътче.

Кабинетът на капитан Барбара Блейк беше в отсрещния край на етажа. Стаята беше доста просторна. Южната стена беше заета от лавици, отрупани с книги с твърди корици, а на северната бяха окачени няколко снимки в рамки, похвални грамоти и награди за постижения. Източната стена представляваше огромен панорамен прозорец с изглед към Саут Мейн Стрийт. Точно пред двойното махагоново бюро имаше две кожени кресла „Честърфийлд“ с цвят на бърбън. В средата на стаята беше сложен правоъгълен килим в черно и бяло.

Хънтър почука три пъти на вратата и след секунда му отговориха:

— Влез.

Капитан Блейк седеше зад бюрото, допряла телефонната слушалка до ухото си.

— Не ме интересува как ще го направиш — каза тя по телефона и вдигна ръка към Робърт, поканвайки го да влезе и показвайки му, че ще се освободи след две секунди. — Действай. Направи го… днес. — Барбара тресна слушалката.

„Поне тук нищо не се е променило“ — помисли си Хънтър.

Барбара Блейк беше шеф на отдел „Обири и убийства“ в лосанджелиската полиция от пет години. След като пое длъжността от предишния капитан, тя бързо се утвърди като сериозен ръководител с железен юмрук. Барбара определено беше интригуваща жена — висока, елегантна и много привлекателна, с дълга черна коса и проницателни черни очи, които можеха или да те успокоят, или да те накарат да се разтрепериш. Тя не се плашеше от нищо и от никого.

— Робърт — каза капитан Блейк и стана. Беше с ушит по поръчка светлосив костюм, с бяла блуза, черни обувки и тънък черен колан. Косата и беше прибрана на кок и малките й перлени обеци бяха комплект с колието й. — Добре дошъл отново тук. Съжалявам, че почивката изобщо не се оказа почивка.

Въпреки че Барбара не знаеше истинския мащаб на разкритията, възникнали при разследването на Хънтър по време на краткия му престой във ФБР, в гласа й прозвуча искрено съчувствие.

Робърт само кимна.

Капитан Блейк заобиколи бюрото, спря и леко се намръщи.

— Къде е Карлос, по дяволите? — попита, изви тяло настрана и надзърна покрай детектива.

Той я погледна озадачено.

— Карлос е в кабинета и си събира нещата. — Посочи с палец над рамото си.

— Събира си нещата? — Тя се намръщи още повече. — Защо?

Хънтър също се учуди. Гарсия сигурно беше говорил с Блейк за прехвърлянето си.

— Ами нали ще се мести.

Погледът й стана недоумяващ.

— В Сан Франциско. В техния отдел „Измами“. — Той леко поклати глава. — Като нашия „Чиновническа престъпност“.

Недоумението на Блейк се превърна в пълно объркване.

— Какви ги говориш, по дяволите, Робърт?

В същия момент вратата на кабинета й се отвори и вътре влезе Гарсия.

— Съжалявам, че закъснях, капитане. Трябваше да подредя бюрото си.

Напълно слисан, Хънтър се обърна към партньора си.

— Еха! — възкликна Карлос и се ухили. — Повярвал си на всичките тези щуротии, нали? Сан Франциско? Техният отдел „Измами“? Наистина ли, Робърт? Я стига!

Капитан Блейк сдържа усмивката си. Не беше необходимо да пита. Вече се беше досетила какво е станало.

— Кучи син… — рече Хънтър, но устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Може би остаряваш, приятелю — пошегува се Гарсия и го потупа по рамото. — Губиш уменията си. Мислех, че веднага ще разбереш, че лъжа.

Робърт наведе глава, приемайки поражението.

— Да, може би съм твърде стар за това. — Усмивката обаче остана на устните му. — Изобщо не предположих, че блъфираш. Дори когато спомена отдел „Измами“. Това трябваше да ми подскаже истината.

— Или пък аз съм много добър — отново се ухили Карлос. — Прегръдката накрая беше страхотен щрих, нали? Още няколко секунди и вероятно щях да успея да изцедя няколко сълзи.

— Не беше необходимо — отвърна партньорът му. — Аз вече бях повярвал на всичко.

— Добре. — Капитан Блейк прекъсна шегата. Тя протегна ръка към двете папки на бюрото си. — Времето за игри свърши, момчета. Добре дошли отново в екипа на „Ултранасилие“.

— Е, какво имаме, капитане? — попита Гарсия.

Тя им даде по една папка.

— Проклет кошмар, ето това става. — Потреперването на гласа й не беше за ефект.

5

След като плени Рики, мъжът го съблече и го преби до безсъзнание. Когато момчето най-после се свести, мъжът го повали на земята със силна струя леденостудена вода и след това пак го налага, този път с дебел колан, който разкъса кожата на детето и му причини кървене. Само след няколко удара Рики отново припадна.

Клепачите му потрепнаха в бърза последователност, преди най-сетне да успее да ги отвори, но нямаше разлика. Мракът в малката килия без прозорци беше непрогледен. Въпреки това очите му се отместиха първо наляво и после надясно, сякаш търсеха нещо, и след това пак се затвориха. Мъглата на объркване, която беше обвила съзнанието му, беше толкова гъста, че той не беше сигурен дали всичко това се случва наистина и дали е буден или не.

После обаче дойде болката — силна, непогрешима и мълниеносна като ядрен взрив. Разпространи се във всеки атом на тялото му с невъобразима скорост и премахна съмненията му.

Това не беше кошмар, а нещо много, много по-лошо.

Прозрението донесе такъв страх, какъвто Рики не беше изпитвал.

Той се закашля и това, изглежда, разпали болката още повече. Под клепачите му се взривиха разноцветни искри светлина и с всяка експлозия имаше чувството, че забиват гвоздей в главата му. Той беше на път да се предаде на болката и да я остави отново да го повлече към забвение, когато чу шум някъде вдясно от себе си.

Момчето се вцепени.

Ужасените му очи се стрелнаха в тази посока. Рики зачака.

Последваха още две изщраквания, пауза и после вратата започна да се отваря.

Първичен страх накара Рики инстинктивно да се свие на кълбо на студения бетонен под, да зарови лице в ръцете си и да притисне колене до гърдите си в отбранителна поза. Движението му причини още по-мъчителна болка и се разнесе смразяващ кръвта звук на стържене на метал, когато дебелата верига, закачена за десния му глезен, издрънча в металната халка, вградена в неизмазаната тухлена стена.

Очите му се напълниха със сълзи, нещо заседна в гърлото му. Сърцето му блъскаше в гърдите, сякаш искаше да изскочи от тялото му.

Електрическата крушка, оградена с телена решетка в средата на тавана, примигa два пъти, светна и забръмча, сякаш стаята изведнъж се изпълни с ядосани оси. Рики беше лежал на тъмно толкова дълго време, че макар да затвори очи, светлината опари очните му ябълки.

Звукът на ботушите на похитителя по пода, когато влезе в килията, предизвика нов прилив на изгаряща паника в малкото, крехко тяло на момчето, което започна да трепери неудържимо. Не беше необходимо да поглежда. Знаеше, че мъжът е там, защото долавяше мириса му — горчива, кисела и противна сладникава смесица от миризми, която внушаваше страх и плашеше Рики до дъното на душата му. Ако злото имаше миризма, той беше сигурен, че е тази.

Отвратителната смрад на мъжа нахлу в ноздрите на хлапето и одраска гърлото му като котешки нокти.

Рики искаше да бъде силен, какъвто беше винаги, когато Брад Никълс и бандата му го тормозеха в училище, но беше толкова ужасен, че загуби контрол над действията си.

— Моля те… не… не ме бий отново. — Думите неволно се отрониха от устата му.

Отговор не последва. Рики чу само тежкото дишане на мъжа, който стоеше до вратата и звучеше като разгневен, огнедишащ змей.

— Моля… Моля те! — Гласът на момчето беше слаб и излизаше с усилие от устата му.

Стъпките се приближиха.

Рики се сви още повече, стисна очи и се подготви. Знаеше какво предстои и очакването болеше почти колкото ударите.

— Как се казваш, хлапе? — Гласът на мъжа изпълни стаята с безспорна властност, но звучеше съвсем различно от първия път, когато разговаряха близо до училището на Рики. Сега беше гърлен, твърд и студен.

Момчето се вцепени. Друг ли беше този човек?

Дишането му стана още по-затруднено.

— Погледни ме. — Думите бяха изречени ядосано, през стиснати зъби.

Рики беше толкова уплашен, че не смееше да помръдне.

— Погледни ме.

Човешкото кълбо, в което се беше превърнал Рики, бавно започна да се разгъва.

— Отвори очи и ме погледни.

Рики най-после вдигна глава. Клепачите му отново потрепнаха, този път малко по-продължително, докато очите му се приспособяваха към светлината. Той най-сетне отвори очи и се втренчи в непознатия, който стоеше пред него.

Кой беше този човек?

— Не ме познаваш, нали?

Момчето изпусна затаения си дъх, без да е в състояние да отговори.

— Може би ще ме познаеш, ако говоря така и ти разкажа малко повече за моя син Джон. Срамежливото хлапе. — Без абсолютно никакви усилия мъжът промени гласа си в онзи, който беше използвал, когато помогна на Рики да стане, след като падна с велосипеда. — Е, Джон не съществува — засмя се той.

Очите на Рики се разшириха от изненада. Мъжът, който стоеше пред него, изглеждаше съвсем различен. Козята брадичка и вълнистата кестенява коса бяха изчезнали, заменени с идеално обръсната глава. Бледосините очи, които по-рано изразяваха загриженост, сега бяха тъмнокафяви, почти черни.

— Не се изненадвай толкова много, хлапе. Не е толкова трудно да промениш външността си.

Рики продължаваше да трепери.

— Е — рече мъжът, — ще те попитам още веднъж — как се казваш?

Устните на Рики се раздвижиха, но от устата му не излезе звук.

— Какво? Не те чух.

Мъжът пристъпи към него. Момчето вдигна ръце към лицето си, за да се предпази. Човекът спря и зачака, наблюдавайки го.

— Ричард. Казвам се Ричард Темпъл — прошепна детето.

— Хмм. — Мъжът кимна и се почеса по брадичката. Козята брада очевидно му липсваше. — Но всички ти викат Рики, нали?

— Гласът му отново стана гърлен и студен.

Хлапето кимна.

— Е, вече няма да е така. — Мъжът си пое дъх през носа, сякаш се готвеше да се изхрачи. — Ще ти кажа една тайна. Ти трябваше да умреш тук. Аз трябваше да правя каквото искам с теб и после да те убия.

По лицето на Рики потекоха сълзи.

— Но реших, че няма да го направя. Поне засега.

Рики не можеше да откъсне поглед от лицето на мъжа.

— Нека ти кажа следното — животът, който познаваш, свърши. Разбираш ли? Никога няма да излезеш оттук. Няма да имаш приятели. Не че си имал. Няма да ходиш на училище, няма да играеш навън, нито ще видиш семейството си отново. Няма да правиш нищо друго, освен да ми се подчиняваш. Ясно ли е?

Страхът попречи на Рики да отговори.

— Ясно ли е?

Момчето видя, че пръстите на мъжа се свиват в юмрук, и уплашено кимна.

— Ще правиш всичко, което ти кажа. Няма да си отваряш устата, освен ако не ти дам разрешение да говориш. Ще ядеш каквото остане в моята чиния. Ако не остане нищо, няма да ядеш. Опиташ ли се да избягаш, ще разбера и ще те накажа. Ако не се подчиняваш на правилата ми, ще разбера и ще те накажа. Разбираш ли?

Рики отново кимна.

— Това е ново начало за теб — продължи мъжът. — И тъй като е ново начало, ще ти трябва ново име, защото твоето не ми харесва. — Той прокара опакото на дясната си ръка по устните си и за момент се замисли. — Знаеш ли на какво приличаш такъв гърчав и кльощав? — Мъжът не дочака отговор. — На червей. Приличаш на червей. Харесва ми. — Той се усмихна. Това ще бъде новото ти име — Червей. Всеки път, когато извикам името ти, ще отговаряш: „Да, господине.“ Разбираш ли, Червей?

Момчето не знаеше какво да направи. Беше напълно вцепенено от ужас.

— Разбираш ли, Червей? — Викът на мъжа отекна в тухлените стени като повикване на осъден на смърт да тръгне бесилката.

— Да, господине. — Гласът на момчето беше задавен от сълзи.

Мъжът се усмихна и се приближи до вратата на килията.

— Добре дошъл в новия си живот, Червей. Добре дошъл в ада.

Той излезе и вратата се затвори с приглушено изтракване като капак на ковчег.

6

Капитан Барбара Блейк изчака двамата детективи да прегледат съдържанието на папките в ръцете си. Най-отпред имаше цветна портретна фотография с размери трийсет на двайсет сантиметра на жена.

— Името й е Никол Уилсън— започна Барбара, подпряла се на ръба на бюрото си. — Двайсетгодишна. Родена и израснала в Евансвил, Индиана, където живеят родителите й. Преди година е била приета да следва право в Калифорнийския държавен университет с пълна стипендия и се е преместила тук, в Лос Анджелис. Оценките й показват, че е била отлична студентка. За да има джобни пари и когато е позволявала учебната програма, тя работела като детегледачка по няколко нощи в седмицата. Предстояла й първата лятна ваканция, но вместо да отиде в Индиана да види родителите си, Никол решила да остане тук, защото успяла да си намери временна работа да изпълнява поръчки за малка адвокатска кантора в центъра на Лос Анджелис. Един от преподавателите й помогнал да получи работата.

Хънтър и Гарсия се вгледаха в снимката. Никол Уилсън имаше овално лице с изразителни очи с формата на маслини, малък нос и пълни, сочни устни. Лицето й беше осеяно с лунички, а косата й беше светлокестенява, дълга до раменете.

— Преди седем дни — продължи капитан Блейк, а Робърт и Карлос отгърнаха на втората страница в папката — данните за Никол Уилсън, — тя гледала детето на Одри и Джеймс Бенет, богаташи, които живеят в Ъпър Лаурел Каньон, когато била отвлечена.

Хънтър погледна озадачено Барбара.

— Да — потвърди капитанът, прочитайки неизречения въпрос в очите на детектива. — Никол била отвлечена, докато гледала дете, не на път за работа, нито на връщане. Извършителят я похитил в къщата.

Робърт отново насочи вниманието си към съдържанието на папката, отгърна на следващата страница и бързо я прочете.

— Не се е съпротивлявала, така ли?

— Криминалистите не са открили следи от борба — отвърна Блейк, а след това млъкна за момент, наблюдавайки двамата детективи, и кимна. — Знам какво си мислите — че Никол е познавала извършителя и че доброволно го е пуснала в къщата и затова липсват доказателства за борба. И аз си помислих същото, когато прочетох досието за пръв път, но случаят, изглежда, не е такъв.

— Как така? — попита Гарсия.

Барбара повдигна рамене и отиде до машината за еспресо в ъгъла до лавиците с книги.

— Извършителят подвел Никол с фалшива история. — Тя избра капсула кафе и я сложи в машината. Това беше втората й чаша, откакто бе дошла в кабинета си преди по-малко от половин час.

— Фалшива история? — намръщи се Хънтър.

— Точно така. Кафе?

Двамата детективи поклатиха глави.

Докато гледаше как последните капки кафе се изцеждат в чашата й, капитан Блейк поясни:

— Извършителят се е престорил, че е братовчед на госпожа Бенет от Тексас и е отседнал в апартамента над гаража им. — Тя млъкна за малко, оставяйки детективите да осмислят информацията, и после продължи: — Одри Бенет няма братовчед от Тексас. И никой не е отседнал в апартамента над гаража им. — Барбара пусна само една таблетка подсладител в кафето си. — И представяте ли си, извършителят ядял сандвич, когато Никол го заварила в кухнята.

На лицето на Карлос се изписа любопитство.

— Ядял сандвич?

— Да, според госпожа Бенет.

— Чакайте малко. — Хънтър вдигна ръка. — Предполагам, че щом Никол е гледала детето на семейство Бенет, те не са били вкъщи по това време?

— Да — потвърди капитан Блейк. — Били са на вечеря при един съдия. Джеймс Бенет е преуспяващ адвокат.

— Щом не са били в къщата, тогава откъде госпожа Бенет знае, че извършителят се е представил за неин братовчед?

— Ами тук нещата стават откачени — отвърна Барбара и отпи от кафето си. — Преди да я отвлече, извършителят е оставил Никол да отговори на обаждане от Одри Бенет и да ѝ каже за мъжа, когото е срещнала в кухнята. — Тя посочи папката в ръцете на Робърт. — На следващата страница има подробен писмен запис на разпита на Одри Бенет от отдел „Изчезнали лица“. Там е включен и разказът ѝ за телефонния ѝ разговор с Никол.

Робърт и Карлос отгърнаха на страницата.

— Как е влязъл в къщата извършителят? — попита Хънтър.

— Все още не е ясно — отговори капитанът. — Няма следи от проникване с взлом, но задната врата е била отключена. Проблемът е, че госпожа Бенет не може да си спомни дали я е оставила така. Но дори тя да я е заключила, Никол може да я е отключила по някаква причина и да е забравила да я заключи. Няма как да го потвърдим. Има и вероятност извършителят да е отворил с шперц. Криминалистите казаха, че ключалката не е разбита, но всички ние знаем, че с подходящи познания и инструменти не е трудно да отвориш врата.

Хънтър кимна и продължи да чете.

— Госпожа Бенет се обадила на полицията веднага щом приключила разговора с Никол — добави капитан Блейк. — Но докато отидат в къщата — двайсет и две минути по-късно — Никол била изчезнала.

— Има ли камери за наблюдение около дома на семейство Бенет? — попита Гарсия.

Барбара поклати глава.

— Не. Трябва да слезеш по целия път надолу по Холивуд Хилс, за да намериш някоя.

— Ами момченцето, което е гледала Никол? — попита Робърт, четейки информацията от папката.

— Джошуа, тригодишен — потвърди капитан Блейк. — Не е докоснат. Намерили са го да спи на горния етаж, както са го оставили родителите. Не е чул и не е видял нищо.

— Богати ли са родителите на Никол? — попита Хънтър.

— Съвсем не. Бащата е учител, а майката работи в квартален супермаркет.

— Значи извършителят нахлува в дом на богаташи, за да отвлече детегледачката? — учуди се Гарсия. — А не момчето?

— Колкото и нелогично да звучи, да — отговори Барбара и пак отпи от кафето си. — И това е сложният въпрос — защо? Защо да усложнява нещата за себе си? Можел е да улесни работата си, като отвлече Никол, преди тя да отиде в дома на семейство Бенет или след като си тръгне. Приближава се крадешком до нея и я отмъква. Защо да увеличава риска, като влезе в къщата и я отвлече отвътре?

Двамата детективи много добре разбираха безпокойството на шефката си. Те знаеха, че отвличането от улицата прави събирането на оставени улики и доказателства като пръстови отпечатъци, влакна, косми и други много по-трудно, да не споменаваме факта, че всичко е изложено на климатичните условия. Уликите може лесно да бъдат отнесени от вятъра, отмити от дъжда или повредени по множество други начини. Ако обаче извършителят влезе в затворено място като къща, рискът от замърсяване от трети човек значително намалява и престъпникът предоставя на полицията чиста, неповлияна от външни фактори и много по-ясно очертана зона, която да обработват.

— По една от две причини — отвърна Гарсия, поглеждайки първо Робърт, а после отново Барбара. — Или е твърде глупав, за да се досети, че ще увеличи риска да бъде разпознат, или е много самоуверен и знае, че няма да остави никакви следи.

Хънтър кимна в знак на съгласие.

— И щом е бил толкова дързък, че да яде сандвич в кухнята и да остави жертвата си да говори по телефона, преди да пристъпи към действие — продължи Карлос, — мисля, че тук не става въпрос за първата причина, нали, капитане?

Блейк изпи кафето и остави чашата на бюрото си.

— Не — отговори. — Криминалистите са оглеждали щателно къщата цели два дни. Всички отпечатъци, които са намерили, са или на семейство Бенет, или на Никол. Неизвестният извършител не е оставил абсолютно нищо.

— Включило ли се е ФБР? — попита Гарсия.

Барбара поклати глава.

— Не. Отдел „Изчезнали пълнолетни лица“ не е поискал помощ от Бюрото. Както казах, Никол Уилсън е била на двайсет години и Законът „Линдберг“[1] не се отнася за нея.

Хънтър стигна до края на досието. Нямаше повече информация.

— И кога е открит трупът й?

Капитан Блейк отиде зад бюрото си, издърпа най-горното чекмедже вляво и извади други две папки.

— Рано тази сутрин. Бил е оставен на полето край Международното летище на Лос Анджелис. И сякаш сценарият с влизането в къщата и яденето на сандвич не е достатъчно смахнат, ами вижте и тази щуротия.

7

Червей чакаше до металния умивалник в кухнята. Погледът му беше вперен в стария линолеум на черни и бели квадрати, който току-що беше измил, колкото е възможно по-добре. Ръцете му бяха оковани в белезници пред него. Разделяше ги тежка петнайсетсантиметрова метална пръчка, но в двата края имаше метални гривни, които позволяваха на ръцете му ограничено движение, достатъчно за да борави с парцал и четки за почистване. Дългата верига, закачена в средата на металната пръчка, беше свързана с вградената в източната стена халка. Във всяка стая в къщата имаше такава скоба, включително в банята. Червей винаги беше окован за стена, където и да се намираше. И в стените на мазето бяха вградени метални халки, но не му разрешаваха да слиза там.

Всъщност мазето ужасяваше Червей. Оттам се чуваха писъци — отчаяни и изпълнени със страх и болка. Писъци, каквито обсебват сънищата ти до края на живота. Червей ги чуваше от няколко дни. Женски глас, умоляващ мъжа да я пусне. Тя дори изкрещя името си веднъж. Или поне на Червей му се стори, че името й е Никол.

Писъците спряха по някое време вчера. Оттогава той не я беше чувал.

Мъжът също беше в кухнята. Седеше до малката квадратна маса на няколко крачки от Червей и ядеше обичайната си закуска, която се състоеше от корнфлейкс, чаша кафе, няколко парчета сирене, сурово яйце и препечени филийки. Вниманието му беше приковано във вестника на масата до чашата с кафето. Той дори сякаш не съзнаваше, че момчето е там.

Стомахът на Червей изръмжа като объркано куче и всеки мускул в тялото му се скова. Той не трябваше да издава звук. Мъжът му го беше казал.

Очите на момчето ужасено се стрелнаха към мъжа за част от секундата и после бързо се съсредоточиха върху оковnatите му ръце. Въпреки че позволяваха известно движение, белезниците бяха стегнати около китките му и се бяха впили в плътта му, докато чистеше. Тънък кръг прясна кръв украсяваше всяка китка като тъмночервена гривна.

Мъжът не вдигна глава.

Стомахът на Червей изръмжа, този път по-продължително. Той не беше ял нищо от един ден. Вчера нямаше остатъци от закуската, обяда и вечерята. Момчето беше толкова гладно, че усещаше как краката му се подгъват и не го държат.

Мъжът най-после приключи със закуската и стана. Спря до вратата на кухнята и погледна хлапето.

— Тази сутрин ти провървя, Червей. — Той кимна към масата. — Не съм много гладен. Може да изядеш това.

Червей погледна остатъците от храната, но не помръдна. Беше твърде уплашен. Мъжът му беше оставил изсъхнала филийка препечен хляб, глътка кафе и три-четири лъжички корнфлейкс с мляко.

— Хайде, Червей, яж — заповядя мъжът.

Момчето се втурна към масата и треперещите му ръце се протегнаха първо към изсъхналия препечен хляб. Грабна го и веднага го напъха в устата си, сякаш ако не го изядеше достатъчно бързо, щяха да му го отнемат. Стори му се чудесен като най-вкусния препечен хляб, който беше ял.

Мъжът го наблюдаваше.

Червей грабна чашата с кафето и изпи остатъка на един дъх. Беше толкова горчиво, че лицето му се сбърчи. Той не обичаше кафе, особено без мляко и захар, но в момента би изпил каквото има.

След това посегна към купата с корнфлейкс и пластмасовата лъжица.

— Не — поклати глава мъжът. — Знаеш правилата, Червей. Никакви прибори. Използвай ръцете си като мръсно животно каквото си.

Момчето пусна лъжицата, взе купата с дясната си ръка и я поднесе към устните си, но металната пръчка между китките му правеше движенията му непохватни, и макар че успя да изсипе малко в устата си, цяла лъжица се изля по брадичката му и покапа по масата и пода.

— Изхвърляш храна, така ли, безполезно лайно? — ядосано попита мъжът и заплашително пристъпи към хлапето.

— Не, господине. Не, господине. Не, господине. Съжалявам. Съжалявам.

Момчето внимателно остави купата на масата и наведе глава към малката локва, която беше направило.

— Изближи го — заповяда мъжът. — Веднага.

Червей се наведе и доближи уста до масата. Първо изсмука млякото от повърхността, а после събра с език всички зрънца, изсипали се от купата.

— И пода също — настоя мъжът и посочи с показалец. — Изяж всичко, иначе… — Той започна да разкопчава колана си.

Детето мигновено коленичи и започна да ближе млякото от пода, а след това отново събра с език корнфлейкса.

— Искам подът да бъде какъвто беше, преди да го изцапаш. Искам да блести от чистота, разбираш ли?

— Да, господине. Ще го измия пак, господине.

— Не. Не искам да го миеш. Вече нямаш привилегията да използваш парцал. Искам да го изближеш.

Червей застана неподвижно само за момент.

Коланът го удари по гърба толкова силно, че немощните му ръце се огънаха и тавата му се удари в пода, а очите му потрепнаха.

— Неясно ли го казах, Червей? Казах, изближи… пода.

Въздухът в стаята се сгъсти от гняв.

Момчето бързо възвърна равновесието си и се отърси от зашеметяването. Без да се колебае, започна да ближе пода там, където беше разсипал корнфлейкса.

— Точно така, Червей. Хубави, дълги облизвания. — Мъжът се приближи до масата, взе чинията и изпразни остатъка от съдържанието ѝ на пода. — А сега довърши закуската си — засмя се той.

Червей не спря нито за миг и продължи да изблизва всяка капка мляко и всяко зрънце корнфлейкс от пода. След това мъжът го накара да изближе целия под на кухнята. До печката и хладилника. Когато приключи, езикът на Червей кървеше.

8

Хънтър и Гарсия разгърнаха папките за убийството, които им беше дала капитан Барбара Блейк. Те също започваха с фотография, но този път не беше портретна. Снимката показваше тялото на Никол Уилсън така както беше открито. Тя беше със сини джинси, черна тениска и светлосив суитчър с емблемата на Калифорнийския университет и със смъкнат до половината цип. Беше обута с черни маратонки. Нямаше чорапи. Беше без грим и косата й изглеждаше мокра. Бретонът беше залепнал за челото й. По нея, по дрехите й и върху земята около трупа й нямаше кръв. Не се виждаха и порязвания или други рани. Нямаше видима причина за смъртта, но Робърт и Карлос веднага разбраха какво притеснява капитан Блейк. Тялото на жертвата беше оставено да лежи по гръб на полянка със зелена трева. Ръцете бяха разперени хоризонтално, с дланите нагоре. Краката също бяха разтворени колкото е възможно по-далеч един от друг, образувайки V-образна форма. Общата представа беше за човешка звезда и именно това беше тревожното. От опит тримата знаеха, че това позициониране на трупа показва едно нещо — ритуал. А ритуалните убийци рядко нанасяха само един удар.

Следващата снимка беше на лицето на Никол в едър план Кожата й беше придобила светлолилав оттенък и восъчна, леко лъскава структура. Устните й бяха побелели от липса на кръвоснабдяване и въпреки че очите й бяха затворени, Хънтър забеляза, че вече са започнали да хлътват навътре в черепа. Вниманието му обаче беше привлечено от охлузванията в краищата на устата й и тясната ивица кожа, която започваше от ъгълчето на устните й, продължаваше по бузите и се скриваше зад врата. Беше малко по-тъмна от останалата кожа на лицето и това показваше, че устата на Никол е била запушена.

Той бавно прелисти следващите няколко снимки и спря, когато стигна до онези, които показваха в едър план ръцете и краката на Никол. Кожата около китките и глезените й беше охлузена и малко по-тъмна като ивицата на лицето, но белезите се открояваха много повече около глезените, и това беше малко странно. Момичето явно е било със запушена уста, завързано и държане така доста време, но неизвестно защо, въжетата около глезените, изглежда, са били много по-стегнати, отколкото онези около китките и устата.

Последната снимка беше на мястото, направена под широк ъгъл. Едва тогава Хънтър и Гарсия видяха, че трупът на Никол е бил оставен в сянката на високо дърво с големи, яркозелени. сърцевидни листа.

Робърт погледна часовника си. 7:48.

— Кога ще бъде извършена аутопсията? — попита той. — Някой предупредил ли е, че трябва да стане бързо?

Хънтър знаеше, че ако бъде открит рано сутринта, няма начин трупът все още да е на мястото. Лятната жега ще ускори процеса на разлагане и ще има сериозен риск да бъдат изгубени важни улики, ако са били оставени върху тялото.

— Да — отговори капитан Блейк. — Както знаете, чудовищните престъпления и всичко, което е за екип „Ултранасилие“, има предимство пред съдебния лекар. Доколкото ми е известно, аутопсията е начело в списъка на доктор Хоув за тази сутрин.

9

Доктор Каролин Хоув, главният съдебен лекар на окръг Лос Анджелис, за пореден път се събуди твърде рано, този път два часа преди да иззвъни будилникът.

Преди не беше така. Каролин нямаше проблеми със съня, но откакто преди година почина съпругът ѝ, с когото бяха женени от двайсет години, нощите бяха по-дълги и по-самотни от всякога.

Тя отвори очи, но не помръдна. Лежейки по гръб, Каролин се втренчи в белия таван и се замисли дали да не се помъчи да заспи отново.

„Има ли смисъл?“ — зачуди се. Съзнанието ѝ беше напълно будно. Сънят беше изчезнал и всеки опит да го върне щеше да бъде безполезен. Знаеше го много добре. Беше се опитвала много пъти преди това.

Каролин взе решение и без да губи повече време, отиде в кухнята и си направи чаша силно кафе без захар и мляко. Изкъпа се набързо, изпи още една чаша кафе, изяде малка, но здравословна закуска, и беше готова да тръгне.

По това време уличното движение не беше оживено и ѝ бяха необходими само двайсет и две минути да измине шестнайсетте километра от дома си в Западен Холивуд до Института по съдебна медицина на Норт Мишън Роуд.

Тя прокара служебната си карта през четящото устройство на вратата на главната сграда и влезе във фоайето. Младият, висок и жилав служител, който седеше на рецепцията, я погледна, без до се изненадва.

— Пак ли не можахте да спите, доктор Хоув?

— Нещо такова — леко се усмихна Каролин.

— Не знам как го правите, докторе. Аз не мога да функционирам, ако не се наспя добре през нощта. Опитахте ли сок от череши или чай от лайка и лавандула? Те вършат чудеса за мен.

— Нямам проблем да заспя — обясни тя, приближавайки се до рецепцията. — Трудното е да бъда в това състояние достатъчно дълго.

Служителят кимна.

— А, разбирам. Да, и на мен ми е неприятно, когато това се случи.

— Е, какво получихме през нощта? — попита патоанатомът, докато проверяваше нещо на мобилния си телефон.

— Ей-сега ще видя. — Служителят насочи вниманието си към компютъра пред него и бързо написа нещо. — Сигурно ще се зарадвате да знаете, че нощта не е била оживена, докторе — каза той след няколко секунди. — Само десет трупа. Петима мъже, четири жени и едно дете. Смъртта на пет от тях, изглежда, е свързана с наркотици, на един се дължи на сексуална игра и четири, включително детето, са убийства.

Доктор Хоув кимна. Не беше изненадана. Тя беше главен съдебен лекар на окръг Лос Анджелис от три години и старши съдебен лекар на града от двайсет години преди това. Малко неща я шокираха, когато ставаше въпрос за насилствена смърт.

— О, почакайте — каза служителят, когато Каролин се обърна и тръгна. — Единият случай е маркиран като спешен.

Доктор Хоув се подсмихна.

— Да, обикновено са спешни. Всички искат резултатите незабавно.

— Знам — отвърна служителят и повдигна вежди. — Но тук пише, че случаят е на екип „Ултранасилие“.

Тя спря, обърна се и се върна на рецепцията.

— Коя е жертвата?

Служителят отвори файла на екрана.

— Жена на двайсет години, вече идентифицирана като Никол Уилсън. Няма видима причина за смъртта. Докарана е само преди два часа.

Доктор Хоув се замисли върху фактите. Знаеше, че детективите от екип „Ултранасилие“ ще се обадят или ще дойдат още тази сутрин и ще я търсят през час след това, докато получат резултатите. Тя бързо взе решение.

— Добре. Би ли помолил някого да закара трупа в зала номер едно?

Служителят погледна часовника на стената вляво от него.

— Сега ли ще направите аутопсията?

Обикновено когато дойдеше рано на работа, доктор Хоув се занимаваше предимно с писане на доклади.

— Това е идеята.

— Но както ви казах, жената беше докарана само преди два часа — отвърна служителят, който изглеждаше малко изненадан. — Тя не е подготвена.

Преди извършването на аутопсия трупът трябва да бъде подготвен — съблечен и после напръскан с фунгицид и щателно измит с дезинфекциращ сапун. Това задължение обикновено се изпълнява от санитарите в моргата, но смяната им щеше да започне чак след час и половина.

— Няма проблем — отговори доктор Хоув. — Аз ще подготвя трупа.

— Вие сте шефът — рече служителят и записа нещо в голям тефтер. — Искате ли асистент за аутопсията? Вероятно ще намеря някой, докато вие подготвяте трупа.

— Не е необходимо. Ще се оправя сама.

Каролин изми и дезинфектира ръцете си и отиде в зала за аутопсии номер едно. Трупът на Никол Уилсън вече беше докаран там и прехвърлен на едната от двете маси от неръждаема стомана в средата на безупречно чистия, бял линолеум на пода.

Никол Уилсън лежеше по гръб с ръце, отпуснати до тялото. Степента на следсмъртното вкочаняване и бледността на трупа поради утаяването на кръвта показваха, че по всяка вероятност трупът е бил преместен след смъртта. Младата жена не беше убита там, където беше намерена. Следсмъртното вкочаняване беше настъпило и преминало и това показваше, че тя е мъртва от повече от двайсет и четири часа. Сега чертите на лицето ѝ бяха неузнаваеми.

Доктор Хоув събу маратонките на жертвата. По ходилата и пръстите на краката нямаше порязвания, но Каролин веднага забеляза леките охлузвания и промяната на цвета на глезените — белези от завързване. След това патоанатомът махна суитчъра с емблемата на Калифорнийския университет, по който се бяха закачили тревички и пръст. Съдебният лекар сваляше дрехите от трупа и внимателно ги слагаше в прозрачни найлонови пликове за веществени доказателства, които после щеше да предаде на криминалистите за по-нататъшен анализ. Щяха да бъдат взети и кръв, урина и косми, както и проби от слюнката и от ануса.

Докато махаше суитчъра, първото, което Каролин забеляза, бяха белезите от завързване по китките на жертвата. Това не беше изненадващо, тъй като вече бе открила такива белези на глезените.

Използвайки безопасна ножица, доктор Хоув продължи да разрязва тениската на Никол Уилсън. Когато я разтвори, тя спря и очите ѝ бавно се плъзнаха нагоре и надолу по торса на мъртвата жена.

— Господи! — възкликна.

* * *

Доктор Хоув взе цифровия си фотоапарат и документира всичко, а след това съблече напълно трупа, напръска го с фунгицид и с помощта на маркуч със силна струя вода старателно изми и дезинфекцира всеки сантиметър. Щом приключи, тя включи диктофона и започна официалния преглед.

Първо съобщи датата и часа, а после номера на случая. След това описа общото състояние на тялото. Сега беше време да премине към ужасяващите детайли.

Доктор Хоув сложи на главата си челен рефлектор с лупа и насочена лампа и огледа кожата на врата на жертвата. Нямаше подозрителни охлузвания. Бързият мануален преглед показа, че нито ларинксът, нито трахеята на младата жена са прекършени. Подезичната кост също не изглеждаше счупена. Абсолютно нищо не предполагаше, че Никол Уилсън е удушена с ръце или по друг начин.

С палец и показалец, съдебният лекар повдигна клепачите на жертвата и с помощта на лупата внимателно огледа очите. Както очакваше, роговиците бяха мътни и непрозрачни, но патоанатомът търсеше мънички червени точки в очите или по клепачите, наречени петехии. Тези малки кръвоизливи в кръвоносните съдове се появяваха навсякъде по тялото по ред причини, но когато ги има в очите или по клепачите, това обикновено се дължи на блокаж на дихателната система — задушаване или асфиксация.

Каролин не откри такова нещо. Освен това Никол Уилсън, изглежда, не беше умряла от липса на кислород.

Следващата стъпка беше да провери всички отверстия на жертвата за някакви следи от агресия, сексуална или друг вид. Доктор Хоув започна от устата, отвори я и провери за травми или промяна в цвета на кожата или зъбите. Някои отрови оставят ясни знаци, че са били използвани, като или изгарят лигавицата в устата на жертвата, или оставят утайка, която променя цвета на зъбите и езика, или и двете. Тя не откри видими следи от отравяне, но трябваше да изчака резултатите от токсикологичните анализи, за да бъде напълно сигурна.

Тя се приготви да продължи по-нататък, когато нещо привлече вниманието ѝ.

— Чакай малко — промълви Каролин, включи лампата на челния рефлектор, присви очи и се вгледа в устата на Никол Уилсън.

— Какво има тук?

Тя огледа гърлото на жертвата.

— Да ме вземат дяволите.

Внимателно отмести главата наляво, а после надясно, и малко надолу. Нямаше съмнение, че в гърлото на жертвата беше заседнало нещо.

Доктор Хоув взе цифровия фотоапарат от масичката с инструментите вдясно от нея и започна да снима от три различни ъгъла. Щом приключи, тя взе извит хирургичен форцепс и го пъхна в устата на Никол. След няколко секунди Каролин хвана края на предмета в гърлото ѝ, който приличаше на лист дебела хартия, и предпазливо започна да го изважда.

— Какво е това, по дяволите?

Хартията се измъкваше постепенно, докато най-сетне излезе цялата. Листът беше дълъг двайсетина сантиметра, навит на руло и пъхнат в гърлото на мъртвата жена.

Съдебният лекар сложи хартията на алуминиев поднос, отново взе фотоапарата и направи още две снимки.

След това остави фотоапарата и съвсем бавно започна да развива рулото хартия.

Въпреки всичко, което беше виждала през годините като патоанатом, а доктор Хоув бе виждала невероятни неща, когато разви тръбичката от хартия, тя затаи дъх.

— Мамка му!

10

Денят навън беше ясен и топъл, с безоблачно небе, каквото можеше да се види само на Карибските острови. Дори по това време на утрото и въпреки че от запад повяваше лек ветрец, температурата вече беше двайсет градуса.

Гарсия караше колата, а Хънтър отново преглеждаше данните за Никол Уилсън и снимките в двете досиета, които им беше дала капитан Блейк. Когато излязоха на магистралата „Дарбър“ и се отправиха към летището, мобилният телефон на Робърт иззвъня в джоба му.

— Детектив Хънтър, специален отдел „Убийства“ — отговори той на второто позвъняване.

— Робърт, обажда се доктор Каролин Хоув от Института по съдебна медицина.

— О, здравей, докторе. — Не очакваше тя да се обади толкова скоро.

— Не съм сигурна дали „добре дошъл“ са най-подходящите думи, но все пак… добре дошъл отново.

— Благодаря.

Гласът на доктор Хоув звучеше уморено. Той знаеше, че това не е необичайно, като имаше предвид тежката ѝ работа и проблемите ѝ със съня. Не че тя беше обсъждала този въпрос с него или с някой друг, но Робърт знаеше за съпруга ѝ, и беше разпознал издайническите признаци на безсънието преди година, точно след загубата ѝ. Умееше да ги разпознава.

И той страдаше от безсъние. Бореше се с него почти през целия си живот. Беше започнало в лека форма, след като майка му загуби битката с рака, и се засили с течение на годините, но Хънтър разбра, че безсънието е защитен механизъм на мозъка, за да не трябва да се справя с ужасяващите кошмари, които го измъчваха почти всяка нощ. Вместо да се бори, той се научи да живее с него и можеше да изкара седмици с три, понякога с два часа сън нощем.

— Току-що приключих аутопсията на случай 75249-6, млада жена, идентифицирана като Никол Уилсън. Според преписката твоят отдел разследва случая, така ли?

— Да.

— Добре. — Доктор Хоув прелисти няколко страници. — Мисля, че ще искате да видите какво открих, Робърт.

— Разбира се, докторе. Но в момента отиваме на мястото, където е бил намерен трупът. Ще дойдем в моргата след… — Той погледна часовника си. — След около два часа.

Настъпи напрегнато мълчание. Когато Каролин отново заговори, в гласа ѝ прозвуча нещо друго — тревога, което беше много необичайно.

— Повярвай ми, Робърт, наистина мисля, че първо трябва да видиш нещо тук.

11

Главната сграда на лосанджелиския Институт по съдебна медицина на Норт Мишън Роуд беше внушителна както по размери, така и в архитектурно отношение. Голямата болница, превърната в морга, демонстрираше нюанси на Ренесанс и неокласицизъм и имаше фасада от теракотени тухли със светлосиви детайли. От двете страни на екстравагантното входно стълбище се извисяваха старомодни стълбове с лампи и съдейки само по външния вид, човек би си помислил, че вдъхновението за този пищен дизайн е дошло от стария град в Прага или историческите университети в Оксфорд.

Гарсия паркира в зоната, запазена за служителите на силите на реда. Двамата детективи бързо се качиха по стълбите, водещи към главната сграда, отвориха големите остъклени врати на оживеното, но приятно охладено с климатик фоайе, и влязоха.

Не се изненадаха от големия брой хора вътре. Лосанджелиският Институт по съдебна медицина беше най-оживеният в целите Съединени щати и приемаше по стотина трупа всеки ден. Освен това беше единственият в страната с магазин за сувенири, където човек можеше да си купи суитчъри, бейзболни шапки, чаши, кости от скелет и куп други неща, всичките с емблемата на лосанджелиската морга.

Хънтър и Гарсия заобиколиха група японски туристи и се приближиха до главната рецепция. Чернокожата служителка на средна възраст отмести поглед от екрана на компютъра, махна очилата си за четене и им отправи усмивка, която беше сърдечна и същевременно тъжна.

— Здравейте, господа. Какво мога да направя за вас? — Тя говореше с тона на библиотекарка.

Поздравите на рецепционистите в моргата бяха едни и същи навсякъде в САЩ. Те никога не поздравяваха хората с думите, добро утро“„добър ден“ или, добър вечер“. Онези, които посещаваха моргата, трудно биха открили нещо добро в деня, който преживяваха.

— Детективи Хънтър и Гарсия от лосанджелиската полиция. Идваме при доктор Каролин Хоув — каза Робърт и показа служебните си документи. Карлос направи същото. — Тя ни очаква — добави Хънтър.

Рецепционистката разгледа детективските им значки и протегна ръка към телефона пред нея, но преди да набере номера, тежката метална врата в източната стена се отвори и във фоайето влезе доктор Хоув.

— Робърт, Карлос — възкликна тя. — Идвате точно както обещахте.

Каролин беше облечена с бяла лабораторна престилка с карта със снимка, закачена на левия джоб, и държеше синя папка в дясната си ръка.

— Здравей, докторе — сърдечно я поздравиха в един глас двамата.

Доктор Хоув беше висока и слаба жена с дълбоки, проницателни зелени очи. Дългата й кестенява коса беше прибрана на кок и пъхната под мрежичка като на работничка във фабрика. На врата й висеше хирургична маска.

— Ще го кажа още веднъж — добави тя. — Не съм сигурна дали е уместно, но… добре дошли отново, и двамата. — Каролин погледна Хънтър и присви очи. — Въпреки че ти не изглеждаш като да си се върнал от почивка, Робърт. Наистина ли ходи някъде?

— О, да.

Гарсия сдържа усмивката си.

— Е, какво откри, докторе? — попита Хънтър, поглеждайки папката в ръцете ѝ.

Доктор Хоув не проследи погледа му, а кимна към вратата, през която току-що беше излязла.

— По-добре елате с мен.

12

Хънтър и Гарсия последваха съдебната лекарка. Минаха през двойни люлеещи се врати и тръгнаха по широк коридор с продълговати лампи на тавана и лъскав под.

Посрещна ги студен мирис на антисептик, който се задържа във въздуха и раздразни ноздрите им.

Робърт мразеше тази миризма. Колкото и пъти да беше минавал по тези коридори, той не можеше да свикне с нея. Дискретно се почеса по носа и се постара да диша само през устата.

Тримата минаха покрай две затворени врати с прозорчета от матирано стъкло в лявата страна на коридора и в дъното завиха надясно и продължиха по втори, по-тесен коридор. Там видяха трима лаборанти, също с бели престилки, които стояха до кафемашината и не им обърнаха внимание.

След това влязоха през други двойни люлеещи се врати и се наложи да долепят гръб до стената и да изчакат да мине санитар с количка. Тялото на количката беше покрито с бял памучен чаршаф. Върху торса беше сложена кутия с епруветки, съдържащи кръв и урина.

Гарсия направи гримаса и отмести поглед встрани.

Най-после стигнаха до малко преддверие в дъното на коридора. Пред тях имаше други двойни врати с прозорчета от матирано стъкло. Над вратите имаше табелка, на която с големи черни букви пишеше „Зала за аутопсии номер едно“.

— Пристигнахме — каза доктор Хоув и набра шестцифрен код на клавиатурата вдясно от вратата, която избръмча силно и после се отвори със съскане като херметически люк.

Повечето хора, които не са били в зала за аутопсии, мислят, че там въздухът е натежал от мирис на формалдехид — нещо, което мнозина свързват с биомедицински лаборатории и съхраняване на труп или части от него, човешки или животински. Хънтър обаче долови лека миризма на антисептик и индустриален сапун. Температурата в залите за аутопсии е няколко градуса по-ниска от онази, която обикновено се смята за нормална. Неподготвеният посетител би се разтреперил за няколко минути само от температурата.

Залата беше сравнително просторна. На западната стена имаше голям двоен умивалник, а до него — метален тезгях с множество инструменти. До северната стена бяха наредени три празни колички с носилки. В средата на стаята бяха поставени две маси за аутопсии от неръждаема стомана. Трупът на по-далечната беше покрит с бял чаршаф. На тавана над масата бяха окачени мощни, кръгли халогенни лампи.

Доктор Хоув надяна хирургични ръкавици и се приближи до масата. Детективите я последваха и също си взеха латексови ръкавици.

Патоанатомът застана до масата и дръпна чаршафа, разкривайки голото тяло на Никол Уилсън. Кожата на жертвата беше започнала да придобива блед, призрачен оттенък. Очите ѝ бяха хлътнали още по-навътре в очните ябълки и тънките ѝ устни бяха изгубили цвета си. Косата ѝ изглеждаше мокра и мазна и част от нея беше залепнала от двете страни на лицето ѝ. Ясно се виждаше Y-образният разрез, който започваше от раменете, спускаше се надолу между гърдите и корема и свършваше в долната точка на гръдната кост. На главата ѝ беше направен втори голям разрез, за да се отвори черепът, което показваше, че е прегледан мозъкът ѝ. На Хънтър това му се стори странно, но знаеше, че съдебният лекар ще го обясни. Двата разреза бяха зашити с дебел, черен хирургичен конец. Всичко това придаваше на

Никол вид на страховит пластмасов манекен, съвсем различен от човека, който някога е била.

Хънтър и Гарсия се спогледаха и после отново се втренчиха в трупа. Не ги изненадаха двата грозни разреза, нито грубите, подобни на тръни шевове с черен конец. Бяха ги виждали много пъти. Те се изумиха от невероятния брой отворени рани, с които бяха осеяни торсът и бедрата на жертвата. Всичките, изглежда, бяха пресни порязвания, вероятно на не повече от три-четири дни, различни по размери и ориентация — някои бяха хоризонтални, други диагонални, трети отвесни.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Гарсия.

— Да — съгласи се доктор Хоув. — И аз се изненадах като теб, когато съблякох трупа, за да го подготвя за аутопсия.

Двамата детективи се приближиха до масата и се наведоха, за да разгледат по-добре порязванията.

— Тук има комбинация от два вида наранявания — заяви патоанатомът. — Както виждате, всичките са различни по размери. Най-малкото е дълго малко повече от два и половина сантиметра, а най-голямото достига близо четиринайсет сантиметра. Няма две порязвания с еднаква дължина.

Каролин сложи пръсти от двете страни на едната рана, стисна я и я отвори.

— Никоя от раните не е достатъчно дълбока, за да засегне главен орган, артерия или вена.

Тя повтори процеса с още две рани.

— Всичките са повърхностни.

— Жертвата е била изтезавана — отбеляза Гарсия.

— Несъмнено — потвърди доктор Хоув.

— Ти каза, че има комбинация от два вида рани, докторе. Какво имаш предвид? — попита Хънтър.

Съдебният лекар повдигна рамене и наклони глава.

— По-точно, не два *вида* рани, а рани, нанесени с два различни инструмента.

Карлос се премести по дължината на масата за аутопсии.

— Някои, като например тази — Каролин посочи диагонална рана точно над зърното на дясната гърда на трупа, дълга около осем сантиметра, — са направени с остър като лазер инструмент. Може би с кухненски нож или хирургичен скалпел. Много чисто направен разрез. Няма назъбени краища. По-нататъшният анализ показа, че някои рани, причинени от този инструмент, са направени отдясно наляво, а други — отляво надясно. Онези, които не са хоризонтални по ориентация, също се различават. Някои са направени започвайки от най-високата точка и спускайки се надолу, а други — точно обратното. — Доктор Хоув придвижи показалеца си от най-долната точка на раната до най-горната. -

Това прави невъзможно за нас да определим дали нападателят си служи с дясната или с лявата ръка. На мен ми се струва, че убиецът се е забавлявал. Доставяло му е удоволствие да изтезава жертвата.

Вниманието на двамата детективи беше приковано в трупа.

— Не е бързал — добави Хънтър, проследявайки с поглед порязванията. — За него е било като да нанася щрихи върху платно.

— Няма съмнение, че е действал спокойно — потвърди доктор Хоув. — Както казах, някои порязвания са направени с много остър инструмент, но не всички. — Тя насочи вниманието им към долната половина на тялото. — Като повечето рани, нанесени на краката и гърба.

Робърт пристъпи напред, за да разгледа по-отблизо раните върху бедрата на мъртвата жена. Детективите не се изненадаха, когато чуха, че жертвата има порязвания и по гърба.

— Тези порязвания не са направени с остър инструмент — продължи патоанатомът.

— А какво е било използвано? — попита Карлос.

— Камшик — отговори Хънтър, който беше виждал подобни наранявания и преди.

— Точно така — потвърди съдебният лекар. — Но не такъв, какъвто се използва при сексуални игри, а тежък камшик от волска кожа, с какъвто укротяват животни. На жертвата са били нанесени шейсет удара. Преброих ги два пъти. Но са били експертно контролирани. Достатъчно силни да разкъсат кожата и да причинят силна болка, но и достатъчно леки, за да не порежат дълбоко плътта и да предизвикат обилно кървене. Това несъмнено би накарало жертвата да изпада често в безсъзнание. Извършителят не го е искал. Същото ниво на контрол е било приложено и към острите като лазер порязвания, които също са шейсет — достатъчно силни да пробият кожата, да разкъсат плътта и да причинят болка, но и достатъчно леки да не предизвикат обилно кървене. — Доктор Хоув вдигна пръст, за да наблегне на следващата си забележка. — Интересното е, че оздравителният напредък леко се различава между различните серии рани.

— Серии рани? Какво имаш предвид, докторе? — попита Гарсия.

— Предната страна на торса, задната страна на торса, предната страна на краката, задната страна на краката и хълбоците. — Патоанатомът замълча за момент. Думите ѝ се задържаха като дим във въздуха. — И това означава, че са били нанесени по различно време, по всяка вероятност през деня. Според мен жертвата е била налагана с камшик и изтезавана в продължение на пет дни.

— Била ли е сексуално насилвана? — попита Хънтър.

— Многократно. Но за наш лош късмет, насилникът е внимавал и се е пазил. Не открих следи от семенна течност, чужда кръв или други телесни течности.

Тримата замълчаха в знак на почит към страданията на младата жена.

Робърт се приближи до мястото, където беше застанал Карлос, и се наведе да разгледа по-отблизо шията на жертвата.

— Не открих следи, че е била удушена — добави съдебният лекар, предугаждайки въпроса на Хънтър. — Рентгенът не разкри счупени кости. Токсикологичният анализ ще бъде готов след един-два дни и ако убиецът ѝ е дал някакви опиати преди смъртта, скоро трябва да получим резултат за него, но няма да има положителен резултат от отравяне. Тя не е умряла от това.

— Тогава каква е причината за смъртта, докторе? — попита Гарсия.

— След минутка ще стигна дотам, Карлос — отвърна Каролин и после насочи вниманието им към белезите по китките, глезените и лицето на трупа. — Първо нека ви посоча една особеност. Тези белези показват, че жената е била много стегнато завързана и доста дълго време. Със сигурност е била изтезавана и насилвана. Китките ѝ са били завързани с някакво тънко въже, вероятно найлоново, каквото лесно може да се купи от много магазини. Не намерих обаче остатъци, които да изследвам, затова изказвам само предположение, основаващо се на опита ми.

— На китките? — намръщи се Гарсия.

Доктор Хоув кимна.

— И това имах предвид, когато казах особеност. Похитителят е използвал други средства за възпиране на движенията — по-яки, плътни и дебели. Съдейки по следите, оставени по глезените й, бих казала, че е използвал метална верига.

— И защо е използвал два различни вида средства? — попита Карлос.

Погледът на съдебния лекар обходи безцелно стаята, сякаш се опитваше да подмине въпроса.

— Още изтезания — отговори тя. — Такива каквито не се виждат външно.

Гарсия вдигна ръка.

— Искаш да кажеш, че са били увредени и вътрешните й органи? От изтезанията?

— Увреден е само един — отвърна патоанатомът. — И това най-после ни довежда до причината за смъртта, която ме озадачаваше през цялото време на аутопсията, докато не прегледах мозъка.

Думите на Каролин сякаш изстудиха още повече въздуха в залата за аутопсии.

— Мозъкът й е бил увреден? — попита Карлос и погледна към главата на Никол. — Без видима външна травма? Наранен ли е черепът?

— Не, черепът е непокътнат.

Гарсия озадачено повдигна вежди.

Доктор Хоув взе два листа хартия от масата с инструментите зад нея и даде по един на детективите.

— Причината за смъртта е едем или оток на мозъка.

Карлос погледна листа и свъси чело.

— Чакай малко, докторе. Едемът не е ли някакво подуване?

— Подуването е последица от едема — поясни Каролин. — По-точно едемът е прекомерно натрупване на течност в телесните тъкани, което често причинява оток и други увреждания. Най-често се среща в краката и глезените, но може да се появи нанякъде в тялото — в белите дробове, очите, колената, ръцете и в редки случаи, в мозъка.

— Искаш да кажеш, че мозъкът й се е подул от свръхголямо количество течност? — попита Гарсия.

— Точно така.

— Каква течност?

— Собствената й кръв.

13

Карлос погледна партньора си, после трупа и накрая отново доктор Хоув.

— Жертвата е умряла от прекомерно натрупване на собствената й кръв в мозъка? — попита той. — И това е причинено от убиеца? Как?

— Като я е държал с главата надолу достатъчно дълго — тихо отговори Хънтър. — Това би обяснило разликата в оковите на китките и глезените. Трябвало е да бъдат по-яки, за да издържат тежестта на тялото й.

— Отново правилно, Робърт — съгласи се патоанатомът, приближи се до главата на Никол и сложи ръце до ушите й. — Ако разбираш процеса, не е трудно да причиниш едем на мозъка. Всичко се основава на разликата между артериите и вените. Артериите са кръвоносни съдове с дебели стени, които отвеждат кръвта от сърцето и я разнасят в органите на тялото. — Като преподавател по медицина, който изнася лекция пред студенти, Каролин посочи гръдния кош на Никол, а после отмести ръката си и разпери пръсти, докато обясняваше. — Дори когато си обърнат с главата надолу, сърцето продължава да изтласква кръв по артериите също толкова силно, както когато си в нормално положение. Кръвта се движи с голямо налягане, защото се вкарва в артериите чрез изпомпването на сърцето. Така че нагоре или надолу с главата… няма значение. Кръвта винаги се движи с една и съща сила, когато *излиза* от сърцето. Вените, от друга страна, са кръвоносни съдове с тънки стени, които изнасят кръвта от органите в тялото и я отвеждат обратно в сърцето, за да я из помпа отново. В тях няма налягане и те разчитат на гравитацията, инерцията и силата на съкращенията на мускулите на скелета, за да им помогнат да изтласкат кръвта обратно към сърцето. — Доктор Хоув се прокашля, за да изчисти гърлото си, и сетне продължи: — Без да има съкращения на скелетните мускули в черепа, ако обърнеш гравитацията, като поставиш някого с главата надолу достатъчно дълго време, кръвта пак ще се движи нормално от сърцето, през артериите и в мозъка, но ще спре да се движи през вените обратно към сърцето. Ето защо се получава натрупване на кръв, която влиза в мозъка, но не излиза. — Каролин замълча. Изражението й стана по-мрачно. — Щом се натрупа в мозъка, след известно време кръвта започва да изтича от капилярите, да се натрупва в черепа, да увеличава налягането и да причинява оток на мозъка. И това е придружено с адска болка — в главата, ушите, очите, носа… Всяко изпомпване на сърцето се усеща като гръм, който избухва в главата. Убиецът е трябвало само да провеси жертвата за краката, нищо друго. Гравитацията свършва останалото. Той дори не е трябвало да стои повече в стаята. Налягането е продължило да се увеличава в главата й, докато постепенно е довело до загуба на съзнание и накрая до смърт, когато мозъкът е сигнализирал или че дишането е спряло, или че сърцето е престанало да изпомпва кръв.

Хънтър неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Колко време е минало, преди тя да умре? — попита Гарсия. — Колко време може да издържи човек на болката, преди постепенно да загуби съзнание и да настъпи смърт?

Каролин колебливо поклати глава.

— Това зависи от няколко фактора, Карлос. От силата и здравето на жертвата. Тази жена, изглежда, е била напълно здрава — с добър тонус на мускулите, не е пушела, със силни бели дробове, здрав черен дроб и бъбреци. Но дори ако греша, убиецът може да е удължил процеса, колкото е искал, като я е изправял, намалявайки налягането в мозъка, и после, след час и нещо, отново да я е обръщал с главата надолу.

— Установи ли приблизителния час на смъртта, докторе? — попита Хънтър.

— Ако предположим, че тялото е било държано на стайна температура след смъртта, а аз не открих признаци за противното, бих казала, че тя е мъртва от около трийсет часа — обясни съдебният лекар.

Хънтър и Гарсия знаеха, че Никол Уилсън е била отвлечена седем дни преди да бъде намерен трупът ѝ, и това означаваше, че убиецът я е изтезавал пет и половина дни подред.

Преди да заговори отново, доктор Хоув си пое дълбоко дъх.

— Но това не е всичко — каза тя.

Двамата детективи я погледнаха изненадано.

— Всичко, което ви разказах за тази жертва… как е била изтезавана и убита… нищо не е по-страшно в сравнение с това.

— В сравнение с кое, докторе? — попита Карлос.

Патоанатомът се обърна и взе нещо от масата с инструментите — прозрачен найлонов плик за веществени доказателства, в който имаше бял лист хартия.

— С това.

— Какво е? — попита Хънтър.

Каролин се втренчи в плика и сетне погледна в очите Робърт.

— Бележка от убиеца. Беше я пъхнал в гърлото на жертвата.

— Почакай. Какво? — Гарсия вдигна ръка, сякаш не беше чул добре.

Хънтър не помръдна.

— Този лист хартия първо е бил навит на руло и после внимателно пъхнат в гърлото на жертвата — обясни доктор Хоув и даде пликчето на Робърт. — Бележката е красноречива.

Листът беше дълъг двайсетина сантиметра и широк дванайсет-тринайсет сантиметра. Чисто бял. Без редове. В средата, написани с кръв, имаше три думи:

АЗ СЪМ СМЪРТ.

14

След като излязоха от Института по съдебна медицина, Хънтър и Гарсия отидоха за четирийсет и осем минути на мястото, където беше намерен трупът на Никол Уилсън — голямо, пустеещо зелено поле близо до Международното летище на Лос Анджелис. Полето беше дълго осемстотин и широко четиристотин метра. На по-голямата част растяха гъсти дървета като восъчна мирта, бял ясен и калифорнийско пиперено дърво, с изключение на две малки площи, където имаше трева и няколко ниски храста един от западната страна и друг, много по-малък, от югоизточната страна, където беше оставено тялото. На тази полянка се извисяваше самотно дърво, сякаш беше решило да избяга от гористото поле. Трупът на Никол Уилсън е бил сложен на няколко крачки от него.

Детективите не разговаряха много по време на пътуването. Всеки беше потънал в мислите си, мълчаливо преповтаряйки казаното от доктор Хоув и опитвайки се да намери логика в безумния акт.

Но макар и мълчаливо, двамата бяха сигурни в едно — убиец, който беше достатъчно дързък да напише послание с кръв и внимателно да го пъхне в гърлото на жертвата, знаейки, че ще бъде намерено по време на аутопсията, и достатъчно самоуверен да се нарече СМЪРТ, не го беше направил за забавление. Не го беше сторил само за да дразни полицията и да подхранва себелюбието си. Беше го направил по една-единствена причина — да извести на всички, че няма да спре дотук.

Гарсия зави надясно по Пършинг Драйв, когато стигна до Югозападния край на Международното летище, и намали скоростта.

Районът беше отцепен и полицията вече беше определила периметър. Поради уединеното местоположение, наоколо имаше малко любопитни. Онези, които бяха опитали късмета си, бяха държани твърде далеч, за да могат да съзрат нещо интересно, и изглеждаха отегчени и готови да се откажат всеки момент.

Един-единствен репортер се мъчеше да получи някаква информация от полицаите до жълтата лента, на която пишеше: „Полицейска линия — не преминавай“.

Въпреки намаляващия брой през последните години убийствата в Лос Анджелис все още бяха нещо обичайно. В Града на ангелите имаше средно по едно убийство на всеки трийсет и девет часа. Макар че вестниците и новинарските телевизионни станции все още отразяваха някои от тях, убийството вече не представляваше голяма новина, освен ако не включваше някаква сензация — привличащ вниманието фактор, като например замесването на знаменитост, изключително насилие или деяние на сериен убиец.

Докато Гарсия се приближаваше към периметъра от другия край срещу репортера, униформен полицай му направи знак да завие наляво и да продължи нататък, но Карлос само намали още скоростта. Ядосан, полицаят поклати глава и измърмори нещо под носа си, а после пристъпи към хондата на Гарсия.

— Господине, както виждате, пътят е затворен — с отегчен глас каза той и първо посочи полицейската лента, а после наляво. — Трябва да заобиколите.

Карлос го прекъсна, като вдигна ръка и показа служебните си документи.

Ченгето млъкна насред изречението и кимна.

— Извинявайте.

Докато той даваше на Гарсия дневника на местопрестъплението, за да се подпишат двамата детективи, от запад се приближи боинг 777 и кацна на писта 7Р. Шумът на моторите му беше толкова силен, че стъклата на колата на Карлос издрънчаха.

— Може да паркирате на пътя ей там, до онази патрулна кола — добави полицаят и взе дневника.

Гарсия го направи.

Други двама униформени полицаи стояха под сянката на високо дърво до жълтата лента, която опасваше по-малък вътрешен периметър. Трети полицай седеше в колата си „Форд Интерсептор“ и изпращаше съобщение на някого по мобилния си телефон. Повечето действия, включително огледът на криминалистите, вече бяха приключили.

Всички полицаи отправиха погледи към Хънтър и Гарсия, които слязоха от колата. Не беше необходимо да показват значките си. Ченгетата знаеха, че единствените хора, на които е разрешено да преминат полицейската лента, са криминалисти или детективи. Без да се притесняват, те отново насочиха вниманието си към онова, което вършеха.

Робърт застана край Пършинг Драйв и огледа околността. Карлос се присъедини към него и направи същото.

Мястото беше избрано много добре. Поляната беше далеч от любопитни очи, сгушена между летището и водопречиствателна станция. В радиус от километър и половина нямаше къщи. Шосето, на което бяха, продължаваше успоредно на полето и осигуряваше единствения достъп, служейки само като пряк път между булевард „Кълвър“ и плажа „Докуийлър“. Движението беше минимално през деня, нощем почти никой не минаваше.

На поляната бяха поставени само две жълти флагчета с номера за веществени доказателства. Първото беше забито в права линия с голямото дърво, до което стояха двамата полицаи, и маркираше мястото, където беше намерен трупът на Никол Уилсън. Второто флагче се намираше не много далеч от мястото, където стояха Хънтър и Гарсия, на четири-пет метра навътре от шосето. От доклада, който бяха прочели, двамата детективи знаеха, че флагчето отбелязва мястото, където криминалистите са открили огъната трева — вероятно от тежко превозно средство като джип, може би използван от убиеца. Следите обаче бяха по трева, не върху пръст или кал, и това означаваше, че криминалистите не са успели да намерят отпечатъци от автомобилни гуми. Ако бяха прави в предположението си, най-доброто, което можеха да направят, беше да разпознаят мястото, където бе паркирал убиецът.

Двамата детективи тръгнаха към флагчето за първото веществено доказателство и в същия момент от писта 7Р излетя Еърбъс 320. Гарсия трепна от оглушителния звук и запуши с ръце ушите си.

Полицаите, които стояха на сянка до дървото, се обърнаха към детективите.

Хънтър и Гарсия предпочитаха да бяха видели трупа на мястото, където беше оставен, но тъй като им бяха възложили случая няколко часа след откриването на тялото, трябваше да се задоволят със снимките, направени от криминалистите, и странната, звездообразна форма, образувана от бялата лента, с която криминалистите бяха очертали точното положение на трупа върху земята.

Въпреки лентата Робърт извади снимка от папката, която носеше Карлос, клекна и я сложи на тревата, в средата на белите очертания.

Гарсия клекна до партньора си.

Трупът на Никол беше оставен с протегната дясна ръка, сочеща на запад, в права линия със самотното дърво. Десният ѝ крак сочеше на югозапад. Лявата ѝ ръка и левият крак сочеха съответно на изток и югоизток. Главата ѝ сочеше на север.

Погледът на Хънтър няколко пъти се стрелна от снимката към дървото и растителността наоколо.

Гарсия прокара длан по тревата наоколо. Макар че не беше окосена, тя не беше много висока — дълга пет-шест сантиметра, може би десетина на някои места. Беше суха и това беше разбираемо, защото от две седмици Лос Анджелис не беше виждал нищо друго освен безоблачно небе и палещо слънце.

— Тревата не е огъната никъде — отбеляза Карлос, все още движейки пръсти по тревата. — Затова криминалистите не са намерили отпечатъци от стъпки.

Към летището от другата страна на шосето се приближи още един самолет и кацна.

Гарсия се изправи и отново се огледа наоколо. Нещо не се връзваше.

— Защо убиецът би оставил трупа на това място? — попита той.

Карлос се беше обърнал на запад и гледаше листатото дърво.

На север, на юг и по-нататък на запад, след самотното Дърво, имаше много дървета. Пършинг Драйв и летището се намираха на изток, точно зад него.

— И аз си задавах същия въпрос — отвърна Робърт.

— Убиецът явно не се е опитвал да скрие трупа — добави Гарсия. — Огледай се наоколо. Почти навсякъде на полето има по-гъсти дървета. Можел е да скрие тялото там. Защо ще го оставя тук, на най-откритото място? Освен това този тип е достатъчно арогантен, за да ни напише бележка и да ни каже избраното от него име — СМЪРТ. Знаел е, че бележката ще бъде намерена по време на аутопсията и че ще стигне до полицията. Да не говорим за сценката, която е изиграл с жертвата, преди да я отвлече. Той е себелюбив, при това много. Самоуверен е, явно интелигентен, и има познания. Знае го и иска и ние да го знаем. Ако такъв човек иска да скрие труп, не би го оставил на крайградско поле, а би го потулил, без следи и свидетели. Изхвърлил го е тук, защото е искал да бъде намерено.

Хънтър кимна в знак на съгласие и каза:

— Но нещо пак не се връзва.

Гарсия отново се огледа наоколо.

— Знаем, че извършители, които полагат жертвите си в специфични пози или форми, с намерението да бъдат намерени така, са много педантични във всичко, във всеки детайл — продължи Робърт. — Повечето до степен на обсесивно-компулсивно разстройство. — Той посочи снимката на трупа. — Положението на ръцете, краката, главата, косата, дрехите, гримът и обстановката наоколо… всичко трябва идеално да съответства на картината в ума на извършителя.

Над тях премина още един самолет, готвещ се за приземяване. Хънтър изчака звукът да утихне и продължи:

— Този човек влага много време и усилия в онова, което прави — отвличането, изтезанията, методът на убиване, полагането на трупа, когато го оставя, бележката в гърлото на жертвата… всичко е извършено с огромно внимание към детайлите. Той не иска ние да пропуснем нищо. Иска да знаем за колко добър се мисли.

— Съгласен съм — каза Гарсия. — И това ме безпокои. Искал е трупът да бъде открит бързо, преди климатичните условия да започнат да му въздействат, преди нещо или някой да го размести.

Ето защо нещо не е наред с мястото. Твърде уединено е, твърде далеч от шосето… Чакай малко. — Той вдигна ръка и погледна партньора си.

— Кой е открил трупа? — попита Робърт. — Кой се е обадил на полицията?

— И аз щях да те попитам същото — отвърна Гарсия, вече прелиствайки папката, която носеше. — Кой би попаднал на труп тук? Аха, ето го докладът на диспечера. — Той извади лист от папката. Докато го четеше, се намръщи от съмнение. — Анонимно обаждане, направено от мъж, велосипедист, в 00:39 часа.

Зелената площ, на която се намираха, определено не беше градски парк, а по-скоро приличаше на горичка, сгушена между летището и водопречиствателната станция. Хората не разхождаха кучетата си тук. Не тичаха за здраве, нито караха велосипеди на място като това, особено нощем.

— Велосипедист, минаващ оттук половин час след полунощ, е забелязал трупа? — повтори Карлос и посочи Пършинг Драйв.

— От онова шосе? От трийсет-четирийсет метра? В непрогледен мрак? — Той се ухили. — Малко вероятно.

15

Като внимаваше да не повреди наскоро лакирания си в бледорозово маникюр, Грейс Хамилтън отвори пакета, изпратен по „ФедЕкс“. Вътре имаше стандартен кафяв плик, адресиран до кмета на Лос Анджелис, Ричард Бейли. Отпред с големи червени букви пишеше: СПЕШНО — ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО.

Тя взе опаковката и погледна името на подателя на гърба. Тайлър Джордан.

Грейс се намръщи. Името не ѝ беше познато. Адресът беше местен, някъде във Виктория Парк, Централен Лос Анджелис. Въпреки че имаше фантастична памет за имена и адреси, тя не можа да си спомни да го е виждала преди. Мястото за връзка с подателя беше оставено празно. Типично.

Грейс приближи стола си до бюрото с компютъра и отвори на екрана приложение, което ѝ позволяваше достъп до адресната книга на кмета Бейли. Написа паролата, въведе фамилията „Джордан“ и щракна на „Търси“. Получи три попадения, но нито едното не беше Тайлър. И никой от тях не беше от Лос Анджелис. Тя пробва „Тайлър Джордан“ първо без тире, после с тире.

Нищо.

Това изобщо не ѝ се стори странно. Не беше необичайно хората да надписват пощата си със „спешно“, „строго секретно“ или „лично и поверително“ с надеждата, че ще стигне неотворена до бюрото на кмета. Това обаче се случваше рядко.

Кметът Бейли получаваше стотици писма всеки месец, но работата на Грейс беше да се погрижи той да не губи ценното си време в четене на глупости, които пристигаха всеки ден.

Който и да беше Тайлър Джордан, той или тя, защото Тайлър можеше да е мъж или жена, изглежда, не беше познат на кмета Бейли. Само този факт вече поставяше плика на купчината „Не толкова спешни“, но наближаваха избори и Грейс не можеше да си позволи да пренебрегне нещо евентуално важно.

Тя влезе в интернет, отвори на компютърния екран приложение с карта и въведе адреса, написан на гърба на плика. Оказа се, че адресът е на затворена, закована с дъски бакалия на пустеещ бетонен парцел.

„*Странно*“ — помисли си Грейс, но това само изостри любопитството ѝ.

Тя знаеше, че преди да стигне до бюрото ѝ, всяка пощенска пратка вече е сканирана от охраната за вредни химични вещества и експлозиви, затова едва ли поемаше риск за здравето си. Рентгените и другите охранителни устройства обаче не можеха да разчетат текста вътре, нито да видят включените изображения.

През двете и половина години, откакто работеше за кмета Бейли, Грейс беше виждала неприлични рисунки, заплашителни и изпълнени с омраза писма, порнографски снимки на хора, които му се предлагаха (мъже и жени), конспиративни теории, заговори… списъкът беше безкраен.

Всичко, което се определеше за поне малко заплашително, се предаваше на Тайните служби. Всичко, което се прецeнеше като нецензурно или отблъскващо, отиваше направо в машината за унищожаване на хартия до бюрото ѝ.

Грейс се втренчи в плика в ръцете си, а после в купчината „Не толкова спешни“ на бюрото ѝ, сви устни.

— О, какво пък, по дяволите! — каза тя след няколко секунди и отвори плика. Още едно откачено писмо или глупава снимка нямаше да има значение за нея. Грейс Хамилтън не беше прекалено скромна, превзета жена.

Вътре имаше втори плик — чисто бял, подобен на онези, с които се изпращат покани за сватби. Отпред някой беше написал думите: НЕ ПРЕНЕБРЕГВАЙ ТОВА.

Сега вече Грейс беше заинтригувана.

Тя погледна гърба на втория плик. Нямаше име на подател или адрес. Не че очакваше да види такова нещо.

Тя прехапа устни и се замисли.

Две секунди по-късно Грейс взе решение, грабна ножа за отваряне на писма с форма на меч, разряза плика и го наклони, за да изсипе съдържанието му.

Първият предмет, който падна на бюрото, беше бял лист хартия, прегънат на две. Вътре явно беше написано нещо. Грейс видя очертанията на буквите.

Вторият предмет беше моментална снимка, която се плъзна с гръб върху бюрото.

Грейс застана неподвижно, озадачена от иронията на всичко това. Трябваше да вземе още едно решение — кое да види първо, снимката или прегънатия лист хартия?

Тя се поколеба за момент.

Снимката победи.

Грейс протегна ръка и я обърна.

Сърцето й се сви.

— Мили Боже!

16

Погледът на Гарсия се задържа още малко на доклада на диспечера и после се отправи към лицето на Хънтър.

— Добре — каза той. — Трябва да чуем обаждането.

Робърт кимна и погледна хондата на Карлос. Можеха да получат достъп до обаждането чрез полицейския компютър в нея. Двамата бързо тръгнаха към колата.

След като смени няколко екрана, Гарсия най-после намери дневника на спешната линия.

— Ето го — каза той и щракна два пъти на иконата на звуковия файл.

ДИСПЕЧЕР (женски глас): 911, какъв е спешният случай?

МЪЖКИ ГЛАС: Ами, мисля, че току-що попаднах на труп. Тя изглежда мъртва.

Гласът звучеше малко забързано, но не точно нервно.

ДИСПЕЧЕР: Казвате, че сте *попаднали* на човешки труп?

Чу се тракане по клавиатура.

МЪЖКИ ГЛАС: Точно така. Карах велосипеда си и после изведнъж я видях да лежи на тревата.

ДИСПЕЧЕР: Не мърда ли изобщо?

МЪЖКИ ГЛАС: Казвам ви, тя изглежда мъртва.

ДИСПЕЧЕР: Ваша приятелка ли е? Знаете ли името й?

МЪЖКИ ГЛАС: Не, не съм я виждал преди.

ДИСПЕЧЕР: Добре. Бихте ли ми казали къде се намирате?

МЪЖКИ ГЛАС: Да. Карах велосипед на север по Пършинг Драйв, близо до Международното летище, покрай водопречиствателната станция „Хиперион“.

Последва мълчание, докато диспечерът чакаше обаждащият се да продължи, но той не добави нищо повече.

ДИСПЕЧЕР: Добре, но може ли да бъдете малко по-конкретен? Пършинг Драйв е доста дълго шосе.

МЪЖКИ ГЛАС: Щом минете покрай водопречиствателната станция, тръгвате на север. Вляво има голямо поле, пълно с дървета. Тя е на тревата до дърво, което е малко отдалечено от другите. Бих казал на… може би на триста метра след станцията.

ДИСПЕЧЕР: Опитахте ли се да говорите с нея или да я свестите? Може да е била уморена или да е пийнала повечко и да е заспала под дървото? Виждате ли бутилки алкохол до нея? Някакви следи от повърнато върху дрехите й или на земята, където лежи тя?

МЪЖКИ ГЛАС: Не съм я докосвал и вие не ме слушате.

Гласът му стана малко по-раздразнителен. Той произнесе много бавно последните три думи.

МЪЖКИ ГЛАС; Тя изглежда мъртва.

ДИСПЕЧЕР: Да, господине, *слушам* ви. Трябва да преценя каква кола да изпратя. Виждате ли кръв наоколо или по нея?

МЪЖКИ ГЛАС: Не виждам кръв.

ДИСПЕЧЕР: Добре. И сте сигурен, че тя не диша, така ли? Може ли да проверите дали има пулс?

МЪЖКИ ГЛАС: Не, няма да докосна труп. Вижте, трябва да изпратите полицията тук. Бързо.

ДИСПЕЧЕР: Те вече идват и скоро ще бъдат при вас. Бихте ли ми казали името си..

Линията прекъсна.

* * *

Хънтър и Гарсия се спогледаха.

— Искам да изслушам още веднъж записа — заяви Карлос и пак щракна два пъти на иконата на звуковия файл. Излетя още един самолет и той увеличи звука.

Робърт погледна часовника си, облегна се назад и затвори очи, но вниманието му вече не беше съсредоточено върху диалога.

Записът свърши и Карлос изпусна затаения си дъх.

— Нещо не се връзва — отбеляза той.

Хънтър отново погледна часовника си.

— Нощем дори Супермен не може да забележи труп от това разстояние — продължи Гарсия. — Няма как велосипедист да я е видял чак оттам.

— Особено след като обаждането не е направено оттук.

Гарсия се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— От записа липсва нещо, Карлос.

Погледът на Гарсия стана по-целенасочен и той инстинктивно се втренчи в компютъра на таблото на колата и иконата на звуковия файл.

По пистата потегли боинг 767 и Карлос осъзна какво пропуска.

— Няма фонов шум от самолети — каза той.

Намираха се близо до Международното летище на Лос Анджелис, третото най-оживено летище в САЩ, където денонощно излитаха и кацаха самолети на всеки четирийсет до шейсет секунди. Ревът на моторите беше постоянен. Чуваше се дори при затворени прозорци. Хънтър беше измерил времето. Обаждането беше продължило една минута четирийсет и две секунди. Дори нощем, когато въздушният трафик не беше толкова интензивен, те трябваше да чуят най-малко два самолета, които излитат или кацат.

— Няма шум от самолети — потвърди Хънтър.

— Копеле! — възкликна Гарсия и изключи стереоуредбата на колата.

— Както ти каза, този човек е много самоуверен. — Робърт наклони глава на една страна. — И иска да играе.

— Обадил се е убиецът. Трябва ни копие от записа за аудио специалистите.

Хънтър се съгласи.

Карлос погледна партньора си.

— Но няма да научим нищо от него, нали?

— Така мисля — потвърди Робърт. — Ако научим нещо, това ще бъде само защото убиецът е искал.

17

Хънтър и Гарсия тръгнаха от зеления горист район край Международното летище на Лос Анджелис и се отправиха към мястото, откъдето беше отвлечена Никол Уилсън — домът на семейство Бенет в Холивуд Хилс. Робърт нямаше намерение да досажда на госпожа Одри Бенет с още един разпит. Знаеше, че тя няма какво повече да им каже от онова, което вече беше споделила пред отдел „Изчезнали лица“, а беше прочел задълбочено записа на разпита два пъти. Той искаше да огледа имота и да разбере колко лесно е било за убиеца да влезе в къщата и да отвлече Никол, без да го забележи някой. И както очакваше, наистина беше доста лесно.

Изкачването с кола до Холивуд Хилс беше бавно. Пътищата бяха стръмни и криволичещи с толкова много внезапни завои и толкова малко пътни знаци, че не беше трудно да се объркат дори хората, които живееха там от години. Според някои красотата беше в това, че именно тази обърканост прави Ъпър Лаурел Каньон и Холивуд Хилс толкова желани и търсени. На кого му трябваха порти, когато малцина можеха да си проправят път дотам?

Къщата на семейство Бенет се намираше на остър завой на Алънуд Роуд и като всички други къщи от тази страна на Ъпър Лаурел Каньон нямаше порта, зид или дори декоративна ограда, предпазваща имота. Нямаше и камери за наблюдение. Всеки посетител, познат или непознат, можеше да влезе много лесно в двора и ако иска, да стигне чак до къщата, без да бъде възпрян дори от разнебитена врата.

Хънтър и Гарсия поискаха разрешение от госпожа Бенет и огледаха къщата и двора и после се насочиха към пътя. Докато вървяха, видяха две момиченца, облечени в розови балетни роклички, да изскачат през вратата на съседната къща. Последва ги ниска и дебела жена. Трите се качиха в син джип, паркиран на алеята им за коли. Потеглиха и двете момиченца помахаха на Хънтър и Гарсия от задната седалка.

Двамата детективи бавно вървяха от Алънуд Роуд чак надолу до Лаурел Пас Авеню. Докато се връщаха към къщата на семейство Бенет, минаха и по цялата дължина на Кармар Драйв, която се отклоняваше наляво от главното шосе. Два пъти минаха покрай група деца на скейтбордове, не по-големи от тринайсет години, които се възползваха от стръмните хълмове и острите завои.

— На кого му трябва да ходи в спортна зала? — рече Гарсия и избърса с длан челото си. Слънцето се беше издигнало високо в небето и температурата по това време на деня достигаше двайсет и осем градуса. — Само се качвай и слизай по тези пътища веднъж на ден, и ще бъдеш във форма като атлет. Погледни ме. — Той посочи лицето си. — Потя се като прасе.

Робърт спря и се загледа в децата, които се пързаляха. Те стигнаха до края на дългия хълмист път, взеха скейтбордовете си и отново тръгнаха нагоре. Изведнъж му хрумна нещо. Той бързо се върна при колата на Карлос, взе папките, които им бяха изпратили от отдел „Изчезнали лица“, и започна да ги прелиства.

— Нещо не е ли наред? — попита Гарсия.

— Търся доклада от разпитите на съседите, които отдел „Изчезнали лица“ са провели в района в началото на разследването им.

Карлос инстинктивно огледа къщата на отсрещната страна на улицата и после съседната, и след това отново насочи поглед към партньора си.

— Защо?

— Ударили са на камък, нали? — отвърна Робърт. — Никой не си спомня да е забелязал нещо необичайно в нощта, когато е била отвлечена Никол. Никакви превозни средства, които не са на местни жители. Никакви подозрителни типове. Нищо.

— Да, така е — потвърди Гарсия. — Но този път не е оживен. Ние сме тук почти от един час и видяхме само една кола, джипа с малките балерини. Изненадващо ли ти се струва, че убиецът е успял да влезе и да излезе оттук, без да го види никой?

Хънтър продължи да прелиства страниците.

— Не, но искам да проверя нещо.

Той най-после намери доклада, който търсеше, препрочете го набързо и го подаде на Карлос.

— Виж това — каза и почука два пъти с показалец по началото на страницата.

Гарсия го прочете, направи гримаса, огледа пътя наляво и надясно и после прочете още веднъж началото на доклада.

— Да му се не види — рече той. — Ще трябва отново да изпратим тук униформени полицаи.

18

Следователите от отдел „Изчезнали лица“ бяха почукали на всяка врата на Алънуд Роуд и бяха разпитали всички в къщите, включително обслужващия персонал. Никой не беше видял нищо. Но на онези хълмове това не беше учудващо.

Холивуд Хилс може и да изглеждаше спокоен квартал, но истината беше, че е по-скоро като тайно общество с негласни правила. Причината толкова много актьори и музиканти да обичат тези хълмове беше, че каквото и да се случеше там, всеки си държеше устата затворена и си гледаше работата. На тези хълмове нищо не изглеждаше прекалено. Никой, колкото и странно да изглеждаше и колкото и екстравагантно или оскъдно облечен да беше, не изглеждаше подозрителен или не на място. С годините жителите на Холивуд Хилс бяха практически свикнали да извръщат погледи.

Грешката на следователите от отдел „Изчезнали лица“ беше, че бяха разпитали хората само за нощта на отвличането.

Засега от малкото, с което разполагаха, Хънтър и Гарсия вече бяха стигнали до заключението, че убиецът е много педантичен и въпреки че е могъл да отвлече Никол от много места, той е решил да го направи от дома на семейство Бенет. Защо?

Освен че убиецът е искал да покаже колко е дързък и арогантен, очевидният отговор беше, че тъй като Алънуд Роуд е много тиха улица, това силно намалява риска той да бъде забелязан, докато извежда жертвата от къщата и я хвърля в колата си. Детективите обаче не знаеха колко неоживен е пътят, докато не отидоха там.

И убиецът явно го е проверил.

— Престъпникът трябва да е извършил най-малко една разузнавателна обиколка тук преди нощта на отвличането — отбеляза Карлос.

През три къщи вляво от тях мъж на шейсет и няколко години излезе от предната врата, носеше чанта за голф. Сложи я в багажника на мерцедес Е-класа, който беше паркиран пред къщата, седна зад волана и бавно потегли.

— Така бих постъпил аз — съгласи се Робърт, — ако исках да знам само дали пътят е оживен или не. Това обаче не е било достатъчно за убиеца. Той е твърде внимателен. Искал е да знае специфични детайли. — Посочи колата, която отминаваше. — И затова сигурно е наблюдавал пътя дни наред.

Гарсия не изглеждаше много убеден.

— Специфични детайли?

— Обичайното ежедневие — отвърна колегата му. — Всяка улица го има. Особено изключителна и трудно достъпна като тази. Всички го правим, Карлос. Придържаме се към установен ред, защото сме същества на навика. Ходим на фитнес в определен час, в определени дни отиваме да играем голф или покер, на уроци по балет или дълги разходки и така нататък. Убиецът е планирал отвличането твърде добре, за да рискува някой, който отива или се връща от йога, да го види да изнася жертвата от къщата. Той е искал да разбере режима на тази улица, рутинната й практика. — Робърт се обърна към къщата на семейство Бенет. — Но искаш ли да знаеш нещо, което не е рутинно?

Гарсия се замисли за секунда.

— Вечерите, в които Никол е гледала детето на семейство Бенет.

— Именно. Това се е случвало спорадично. Те са я викали, когато са ги поканели някъде и е трябвало да излязат. И според онова, което е казала госпожа Бенет на отдел „Изчезнали лица“ — Хънтър кимна към папките на предната седалка, — тя се е обадила на Никол по обяд в деня на отвличането и я помолила да гледа сина им същата вечер. Било е в последната минута, така да се каже. А без да знае предварително в кой ден ще нанесе удара…

— Убиецът е трябвало да наблюдава улицата цяла седмица — довърши мисълта му Карлос. — Да разбере движенията, навиците, ден след ден.

Робърт кимна.

— Не е било сто процента сигурно, но определено му е дало много по-ясна представа какво трябва да се опита да избягва. Трябва отново да разпитаме жителите на квартала. Ако ни провърви, може някой да е забелязал нещо в дните преди отвличането.

19

За пръв път от две седмици над Централен Лос Анджелис започнаха да се събират гъсти дъждовни облаци, известяващи, че предстои пореден летен порой. Това съвсем не беше изненадващо, като се имаше предвид колко горещо беше през последните няколко дни. Когато Хънтър и Гарсия се върнаха в Главното управление на полицията, заваля проливен дъжд с капки, големи колкото куршуми.

Карлос отиде в кабинета им да прегледа някои материали, а Робърт потегли към Рамирес Стрийт в центъра на Лос Анджелис, където се намираше отдел „Изчезнали лица“. Беше му се обадил детектив Трой Сандърс, който му каза, че много ще се радва да се срещнат и че ще бъде в кабинета си следобед.

Детектив Сандърс беше шефът на специалното подразделение на отдел „Изчезнали лица“ и също така ръководеше разследването за отвличането на Никол Уилсън.

Хънтър го намери до автомат за напитки и сандвичи на етажа на детективите, който беше точно копие на отдел „Обири и убийства“ — семпло пространство, където се помещаваше хаотичен лабиринт от бюра. Нивото на шума наподобяваше рибен пазар в неделна сутрин.

Трой Сандърс беше на четирийсет и няколко години, висок метър и осемдесет, колкото Робърт, с обръсната глава, изпъкнало чело, волева брадичка и широки рамене. Очите му, ясни и светлосини, приятно контрастираха на загорялата от слънцето кожа. Проницателният му поглед говореше за опит и знания.

Той си взе газирана вода, два шоколадови десерта и кутийка ментови бонбони от автомата и покани Хънтър в кабинета си, който беше по-малък, но много по-подреден от този на Робърт и Карлос.

— Ментов бонбон? — предложи Сандърс, докато отваряше кутийката „Айс Брейкърс“.

— Не, благодаря.

Сандърс пъхна две бонбончета в устата си.

— Може би е само при мен, но тази професия сякаш оставя лош вкус в устата ми всеки ден. Ям тонове от тези неща.

Робърт напълно го разбираше.

— Материалите са тук. Приготвил съм ги за теб. — Сандърс се приближи до скромното си бюро и взе зелена папка, сложена най-отгоре върху висока и подредена купчина.

Хънтър не се изненада от броя на случаите на бюрото на Сандърс. Отдел „Изчезнали лица“ на лосанджелиската полиция разследваше някъде между двеста и триста съобщения за изчезнали пълнолетни хора всеки месец и най-малко два пъти повече за непълнолетни под шестнайсет години. Противно на обществените представи и въпреки факта, че приблизително седемдесет процента от всички изчезнали пълнолетни бяха откривани или доброволно връщани до седемдесет и два часа, новият федерален закон забраняваше спазването на „период на изчакване“, преди да се поеме случаят. Това означаваше, че веднага трябва да започне разследване и да се създаде досие за всяко прието обаждане за изчезнал човек.

— За жалост не съм сигурен доколко може да помогне това — каза Сандърс и даде папката на Хънтър. На лицето му се изписа разочарование. — Не можахме да открием много.

Докладът на отдел „Изчезнали лица“ започваше със същата портретна фотография на

Никол Уилсън, която Хънтър и Гарсия бяха видели в досието, което им беше дала капитан Блейк сутринта, последвана от данните за жертвата. Робърт пропусна основната информация и бързо прегледа доклада, който наистина беше много кратък. Там пишеше, че Никол Уилсън е щяла да започне втората си година в юридическия факултет на Калифорнийския държавен университет, че от време на време е гледала деца по няколко нощи седмично, за да припечели нещо допълнително, и че само преди няколко седмици, в края на първи курс, е успяла да си намери работа за лятото — да изпълнява поръчки и да архивира доклади в адвокатска кантора в Централен Лос Анджелис. Никол явно била много тих и сдържан човек и предпочитала да прекарва свободните си вечери като учи в стаята си или в библиотеката, вместо да купонясва в Града на ангелите. Съдейки по информацията, която беше събрал екипът на Сандърс, тя прекарвала повечето си време в кампуса на университета и имала малко приятели, затова първоначално се бяха съсредоточили именно върху това в разследването си. През лятната ваканция обаче беше станало по-трудно да говорят със студентите и преподавателите в университета. Повечето разговори бяха проведени по телефона.

Сандърс и екипът му бяха спазили инструкциите на разследването за отвличане. В случая с някого като Никол Уилсън правилата бяха елементарни — млада и привлекателна жена изчезва без искане за подкуп или известна на властите семейна вражда и на челно място в списъка с „интересните хора“ обикновено е гаджето ѝ (ако има такова), последвано от бивши гаджета или някой, проявил романтичен интерес към нея (мъж или жена). Според неколцината, с които беше успял да разговаря Сандърс обаче, Никол Уилсън не се срещала с никого. Всъщност тя, изглежда, не бе имала гадже, откакто беше започнала да учи в университета преди малко повече от година.

Сандърс и екипът му бяха разговаряли и с всеки от малката адвокатска кантора, където беше работила Никол от началото на лятото — двама адвокати и една секретарка. Всичките имаха непоклатимо алиби за въпросната нощ и чисто минало. И доколкото можеше да прецени Сандърс, никой от тях нямаше мотив.

— Всички писмени записи от разговорите са тук — каза Сандърс и даде на Хънтър втора папка, жълта на цвят.

Робърт взе папката и попита:

— Проверихте ли стаята ѝ в общежитието?

— Щателно. Няма дневник или нещо подобно — отговори Сандърс, предугаждайки, че това е причината за въпроса на Хънтър, после му даде опис на вещите, които бяха намерили в стаята на Никол. — Взехме лаптопа ѝ — добави той и посочи петата вещ в списъка. — На компютърните специалисти им отне един ден да разбият паролата и оттогава преглеждат файловете и имейлите ѝ. Засега не са открили нищо, което да е свързано със случая. Ще помоля да ти донесат лаптопа ѝ до един час, заедно със списък на файловете, които сме прегледали.

Хънтър съзря тъга и разочарование в очите на Сандърс и разбра защо. Ако Никол Уилсън беше убита само няколко часа след отвличането, Сандърс и екипът му нямаше да могат да направят нищо, но не беше станало така. Убиецът я бе изтезавал близо шест дни, преди да сложи край на живота ѝ. Това означаваше, че отдел „Изчезнали лица“ бяха разполагали с пет дни или сто и двайсет часа, за да намерят Никол, но те изобщо не се бяха доближили до нея или похитителя ѝ. Колкото и опитни и способни да бяха детективите от отдел „Изчезнали лица“, при тези обстоятелства чувството за неуспех и вина ги смазваше като скоростен влак.

— Добре, чудесно. Благодаря ти — отвърна Хънтър.

Сандърс пъхна в устата си още един ментов бонбон и поднесе кръглата тенекиена кутийка на Робърт, който пак отказа.

— Прочел си записа на телефонния разговор между госпожица Уилсън и госпожа Бенет, нали? — попита Сандърс. — Точно преди извършителят да я отвлече.

Хънтър кимна.

— От десет години работя в отдел „Изчезнали лица“ в лосанджелиската полиция, половината в Специалния отдел. Виждал съм откачени неща и съм разследвал наистина арогантни копелета, но не бях попадал на толкова самоуверен похитител и толкова чисто отвличане. Криминалистите претърсваха къщата и двора цели два дни и не откриха нищо. Нито един косъм. Нито едно петънце мръсотия. Този тип не е оставил абсолютно нищо. Това не се постига лесно.

Робърт се втренчи в детектива. Не беше необходимо Сандърс да го казва. Той се опасяваше от същото, което си мислеха Робърт и Карлос — Никол Уилсън беше само началото.

20

Техните пет минути изтекоха. Срещата беше адски скучна, но наближаваха избори и кметът Ричард Бейли трябваше да издържи по няколко такива срещи всеки ден, и го правеше с безупречна усмивка и напълно заинтересувано изражение на лицето. Откакто беше влязъл в света на политиката преди повече от едно десетилетие, той беше научил, че всеки глас е важен, а двете жени, които седяха пред него, представляваха група от над хиляда гласоподаватели от Южен Лос Анджелис.

— Напълно разбирам възгледите ви — каза кметът, обръщайки се към тънката като върлина русокоса жена, която току-що беше приключила петминутен монолог, на който той не бе обърнал внимание. Столовете на гостите бяха стратегически поставени с гръб към кръглия часовник на стената зад тях в кабинета му. Така, докато ги гледаше, кметът Бейли можеше постоянно да следи времето, без да оставя убеждението, че е груб и невъзпитан, като поглежда ръчния си часовник през две минути. — И ако бъда избран за още един мандат — продължи той, омайвайки ги с друго много добре отрепетирано изражение, което уверяваше посетителите, че говори сериозно, — със сигурност ще предложа тези възгледи за обсъждане пред съответните комисии. Имате думата ми.

Бейли стана и оправи ръкавите на сакото си.

Жените също станаха.

— За мен беше абсолютно удоволствие, дами, и искам да ви благодаря, че отделихте време да дойдете при мен — добави той и протегна ръка. Ръкостискането му беше добре отработено като цялостното му представяне — достатъчно крепко, за да покаже авторитетност и власт, но не прекалено силно. Кметът Бейли изпрати двете жени до вратата и им се усмихна още веднъж за довиждане.

Грейс Хамилтън, личната му асистентка, стоеше във външния кабинет и държеше стандартен кафяв плик.

Както винаги Грейс беше безупречна. Днес беше с морскосин костюм, който й стоеше изключително добре, и бяла копринена блуза, но изражението на лицето й съвсем не беше спокойно и усмихнато както обикновено.

— Ричард — каза тя и пристъпи към него, след като двете посетителки си тръгнаха.

Кметът настояваше Грейс да се обръща към него на малкото му име. Желанието му не се дължеше на опити да я сваля, макар че той обичаше да флиртува и много го биваше в това отношение, а защото не харесваше официалности в кабинета си… пък и това го караше да се чувства по-млад.

Бейли се вгледа в нея и се сепна. В очите й имаше страх.

— Грейс, наред ли е всичко? — В изражението му и тона на гласа му нямаше нищо престорено. Загрижеността му беше неподправена.

Грейс Хамилтън никога не обсъждаше нищо с кмета в чакалнята.

— Може ли да поговорим на четири очи, моля? — Гласът й звучеше нервно и настойчиво.

— Разбира се — отговори той, кимна, отстъпи встрани и я покани в кабинета си.

Асистентката влезе, затвори вратата и последва Бейли до голямото му дъбово бюро.

— Какво има? — попита той, обръщайки се с лице към нея.

— Това пристигна тази сутрин — каза тя и вдигна плика, който носеше. — Адресирано е до теб и е маркирано като „спешно — лично и поверително“.

Бейли я погледна.

— Да. Е, и? Всяка седмица получавам купища такива писма. Прегледа ли съдържанието?

— Да — кимна Грейс. — Има снимка. — Тя млъкна, сякаш да си поеме дъх. — И бележка.

Бейли отмести поглед към плика.

Тя му го даде.

Без да сяда, той го отвори и бръкна вътре. Първото, което извади, беше моменталната снимка с размери десет на петнайсет сантиметра.

Грейс с отвращение отмести поглед встрани.

Бейли погледна изображението и се вцепени. В стомаха му зейна яма, която заплаши да го погълне целия.

— Какво е това, по дяволите?

Снимката беше на женско лице, което обаче съвсем не беше красиво. Тъмнокестенявата й коса беше мръсна, мокра от пот и залепнала за потното чело и от двете страни на лицето. Гримът й беше размазан от сълзи и се стичаше по лицето, образувайки тънки тъмни линии, които се събираха в дебелата кърпа, завързана на устата й толкова стегнато, че разпъваше мъчително лицето й и се врязваше в краищата на устните й. Под кърпата кръвта беше завършила мотива от тънки линии, започнат от сълзите. Сърцето на Бейли обаче се сви от израза в очите на жената — умоляващ, изпълнен със страх и напълно лишен от надежда. Вид на човек, който дълбоко в себе си знае, че никой няма да му се притече на помощ навреме.

Бейли погледна Грейс. На лицето й беше изписана смесица от погнуса и озадаченост.

Тя най-после го погледна.

— Истинска ли е снимката? — попита той. — В днешно време с наличието на Фотошоп никой не може да бъде сигурен, нали?

— Мисля, че е истинска — с треперещ глас отговори Грейс. — Това е моментална снимка, Ричард. Направена с Полароид. Като едно време. Не можеш да я преправиш с Фотошоп.

Кметът отново погледна снимката.

— Права си — съгласи се. — Знаеш ли коя е тази жена?

Грейс поклати глава.

— Не съм я виждала. А ти?

— И аз.

Минаха няколко напрегнати секунди.

— Не бях сигурна дали да я покажа на теб, или да я дам направо на полицията или на Тайните служби.

Бейли остави снимката на бюрото, но продължи да я гледа. Дланите му бяха влажни от пот, а главата му изпълнена с въпроси. Вярно, през годините той беше получил един тон откачени писма, но никога такова нещо. Умът му работеше на бързи обороти.

— Как беше доставена пратката, Грейс?

— Пристигна в плик на „ФедЕкс“. Адресът е фалшив. На затворена, закована с дъски бакалия.

Кметът озадачено повдигна вежда.

— В теб ли е пликът?

— Да, разбира се. Ще отида да го взема. — Тя тръгна.

— Почакай, Грейс — извика Бейли. — Имаме ли латексови ръкавици някъде в кабинета?

— Ами… — Тя го погледна, присвивайки очи. — Тук в кабинета мисля, че няма. — Грейс се поколеба за секунда. — Но в отдел „Поддръжка“ сигурно имат. Служителите им ги носят.

— Обади им се и им кажи да ни донесат два чифта. Незабавно.

— Веднага.

— Освен това — отново я спря Бейли — имаме ли някакви найлонови пликчета, които се запечатват? Нещо, в което държим документи?

Жената се замисли.

— Имам кутия с пликчета за сандвичи в чекмеджето. С лентички за запечатване.

— Ще свършат работа. Донеси ги.

Тя кимна и бързо излезе от кабинета. Няколко минути по-късно се върна с опаковката от „ФедЕкс“, кутия латексови ръкавици и кутия прозрачни найлонови пликчета за сандвичи. Грейс даде всичко на Бейли, който веднага надяна ръкавици и сетне прочете информацията за подателя на гърба на плика от „ФедЕкс“.

— Тайлър Джордан? — промълви той и се намръщи.

— Проверих в адресната ти книга — обясни Грейс, — но такова име няма, затова отворих пакета.

Кметът беше убеден, че името на подателя и адресът са фалшиви, но пак искаше да го потвърдят.

— Показа ли снимката на някой друг?

— Не, разбира се.

— Тогава никой освен теб не я е докосвал?

— Не — отвърна Грейс и разтревожено кимна.

Бейли се съмняваше, че подателят е бил толкова глупав, че да остави пръстови отпечатъци, но трябваше да се увери и в това. Извади две пликчета за сандвичи от кутията и сложи в тях снимката и опаковката от „ФедЕкс“.

— Вътре има и бележка, Ричард — напомни му Грейс и кимна към плика на бюрото му.

Бейли беше толкова стъписан от фотографията и отчаяното изражение на жената, че беше забравил за бележката, за която бе споменала асистентката му. Той взе плика и го наклони на една страна, за да изтръска в ръката си листа хартия.

Грейс затаи дъх.

Бейли разгърна бележката и се втренчи в написаното. Не намери никакъв смисъл в думите, докато не стигна до последните две изречения. И тогава изражението му коренно се промени.

Ако не го познаваше добре, Грейс би се заклела, че кметът на Лос Анджелис е завладян от страх.

За момент той изглеждаше като парализиран. След това ръката му мълниеносно се стрелна към телефона на бюрото.

21

Четири дни по-рано

Човекът, който седеше на място 9А, беше идеален пътник по стандартите на екипажа. Когато се качи на самолета, той се усмихна учтиво на стюардесите и после търпеливо изчака пътниците на пътеката между редовете пред него да сложат ръчния си багаж в съответните отделения. В него нямаше следа от безпокойство: не скръстваше притеснено ръцете, не казваше раздразнено „извинете“ и не пристъпваше неспокойно от крак на крак. След като седна на мястото си, човекът не поиска абсолютно нищо, дори и чаша вода.

Въпреки че всички стюардеси на борда на полет 387 от Сакраменто за Лос Анджелис бяха млади и много красиви, пътникът от място 9А не ги поглеждаше, нито правеше опити да ги сваля с евтини реплики.

Мъжът привлече вниманието на Шарън Барнард, най-младата от трите стюардеси в самолета, и тя изпита любопитство да разбере с какво си изкарва прехраната пътникът. Дрехите му не издаваха много — тъмносив костюм с бяла риза с безупречно завързана черно-бяла вратовръзка. Можеше да е бизнесмен като половината пътници на този ранен сутрешен полет, но му липсваха обичайните атрибути — дипломатическо куфарче, лаптоп или таблет и смартфон.

Докато някои пътници четяха, други спяха, трети работеха, а четвърти играеха на таблетите си или слушаха музика, човекът на място 9А не правеше нищо. Седеше изправен на седалката с ръце, сключени в скута, и гледаше право напред. Отначало Шарън се зачуди дали той не медитира, но когато мина покрай него и го попита дали иска нещо за пиене, мъжът отговори веднага и любезно, и каза, че не желае нищо. Тя го попита дали отива в Лос Анджелис по работа, а той отвърна, че се връща от делово пътуване и че живее в Лос Анджелис.

Това я накара да се усмихне.

— Том — каза Шарън на главния стюард, който ѝ беше и най-добрият приятел и съквартирант, — какво мислиш за пътника на място 9А?

Том се ухили закачливо.

— Питаш ме дали е гей?

Том Хобс беше двайсет и три годишен, много привлекателен, ерген и хомосексуалист. Един от най-големите му таланти беше шестото му чувство да разпознава други хомосексуалисти, без дори да разговаря с тях. Той подаде глава от паравана и небрежно огледа салона.

— Да, много е готин — добави Том. — Забелязах го веднага щом се качи на самолета. — Той се усмихна отново и нацупи устни. — Виждам, че и ти си го забелязала.

Шарън изобщо не се смути.

— Както ти каза, много е готин — отговори тя.

— Няма съмнение и може да ти провърви, скъпа — продължи Том. — Защото човекът определено е хетеросексуален.

Шарън се усмихна.

— Наистина ли мислиш така? Той изобщо не поглежда нас, момичетата.

— Сигурен съм, скъпа. — Том отново погледна към място 9А. — Да, този мъж харесва жени.

— И няма брачна халка — добави тя.

Том се ухили.

— Виж се само, хитра лисицо, разузнаваш клиентите, изпреварвайки конкуренцията. *Харесвам* стила ти.

— Научила съм го от теб.

Том вдигна ръка и Шарън плесна дланта му.

— Въпреки че ми се струва някак познат — продължи тя.

— Така ли?

— Да. Може би очите или волевата брадичка, но си мисля, че съм го виждала някъде. Спомняш ли си дали си го виждал на някой предишен полет?

Том пак погледна пътника на 9А.

— Ммм, не, скъпа. Определено бих запомнил симпатяга като него.

Шарън също мислеше, че не е виждала мъжа на някой предишен полет, но беше сигурна, че го е виждала някъде.

— Е, какво мислиш, че работи? — попита тя.

Когато летяха заедно, двамата понякога играеха на отгатване за няколко избрани пътници. Така времето минаваше по-бързо.

— Ммм. — Том завъртя глава. — Той определено работи на открито. Вижда се по раменете му. Бицепсите му ще разкъсат ръкавите.

Но ми се струва и спокоен. Нищо, изглежда, не го безпокои и има адски проницателен поглед. Забеляза ли големите му кафяви очи?

Шарън кимна.

— О, да.

Том се усмихна.

— Глупаво беше, че попитах. Бих казал, че е или психолог, или някакъв терапевт… може би спортен. — Той се престори, че потрепери. — О, не, още по-добре, бих казал, че е сексуален терапевт.

— Психолог. — Шарън хареса тази идея.

— Екипажът, моля заемете местата си за приземяване — чу се съобщение от високоговорителите.

След по-малко от десет минути боингът 757 кацна на писта две на Международното летище на Лос Анджелис.

Човекът от място 9А отново изчака търпеливо всички други пътници пред него да вземат ръчния си багаж и да слязат. Докато минаваше покрай екипажа в предната част на самолета, той им кимна учтиво и прошепна „благодаря“. Очите му не потърсиха никого и Шарън изпита леко разочарование. Тя си беше приготвила специална усмивка, съчетана със секси намигване за него, но само го гледаше безпомощно, докато мъжът се отдалечаваше. Много й се искаше да го опознае.

Шарън Барнард нямаше как да знае, че пътникът от място 9А вече е научил всичко за нея.

22

Мобилният телефон на Хънтър иззвъня по-малко от десет секунди след като той се върна в кабинета си в Главното управление на полицията.

— Робърт, къде си? — попита капитан Барбара Блейк.

— Току-що влизам в Управлението, капитане. Защо?

— С теб ли е Карлос?

— Да.

— Искам да дойдете в кабинета ми. Веднага.

Хънтър и Гарсия отидоха в кабинета на шефката си. Капитан Блейк седеше и внимателно гледаше нещо на бюрото си. От мястото, където стояха, детективите не виждаха какво е.

— И така — каза тя и най-после вдигна глава и ги погледна. — Първи въпрос, наистина ли имаме работа с ритуален убиец?

— Твърде рано е да се каже, капитане — отвърна Гарсия. — Така както стоят нещата, няма достатъчно доказателства, за да го потвърдим или да го отречем със сигурност.

— Ами полагането на трупа? — възрази Барбара. — Прилича на човешка звезда с пет лъча. Петолъчката не е ли пентаграм? А пентаграмите не се ли използват широко в култа към дявола?

— Не е точно така, капитане — каза Хънтър.

Тя го погледна и зачака, но той не добави нищо повече.

— Какво имаш предвид, Робърт? — попита накрая.

— Пентаграмите са древни знаци, които са използвани в хода на историята, за да символизират много неща — сила, единство, власт, потайност — обясни той. — Няколко религии са възприели пентаграма в различен контекст, включително християнството. Всъщност отдавна се вярва, че пентаграмът е силна защита *срещу* злото.

Гарсия и капитан Блейк изглеждаха малко изненадани.

— Символът, който се свързва със злото и култа към дявола — продължи Хънтър, — обърнат наопаки, с два лъча, сочещи нагоре, и това е защото обърнатият пентаграм символизира преобръщане на правилния ред на нещата. — Той млъкна, за да даде възможност на Барбара да осмисли думите му. — В нашия случай няма как да определим, капитане. Да, жертвата е положена по начин, който прилича на човешка звезда с пет лъча, но не знаем дали звездата е обърната наопаки или не, защото няма как да разберем каква е била гледната точка на убиеца. Ако вземем предвид стандартните географски координати — север нагоре и юг надолу, — тогава жертвата не е била оставена в обърнато наопаки положение.

Капитан Блейк се намръщи.

— Главата й сочеше на север — поясни Хънтър.

— Страхувам се да те попитам откъде знаеш всичко това за пентаграмите, Робърт — каза тя и се облегна на стола си.

Той повдигна рамене.

— Чета много.

— Разбира се. — Барбара иронично повдигна вежди. — Добре. — Тя вдигна дясната си ръка, приемайки довода му. — Засега ще забравим за пентаграма и ще се съсредоточим върху самото тяло. Специфичното му поставяне не предполага ли някакъв ритуал?

— Обикновено, да — съгласи се Гарсия. — но както вече казах, капитане, в момента нямаме достатъчно доказателства, за да го потвърдим или отречем със сигурност. Ами, ако извършителят нарочно е положил тялото така, че да ни накара да мислим, че е ритуален убиец, за да ни тласне в погрешна посока? Той изглежда достатъчно умен, за да измисли нещо такова.

Капитан Блейк се замисли.

— А някой култ? — попита, стана и заобиколи бюрото. — Възможно ли е да имаме работа с култ, а не само с един човек?

— Не — отговори Карлос. — Нямаме работа с организация или култ, капитане. Този човек действа сам.

— Много си убеден.

Той я запозна с всичко, което се беше разкрило при аутопсията. Барбара го изслуша, без да го прекъсва. Изражението й се променяше от изненада или погнуса, които изпитваше към обясненията.

— Значи бележката, която убиецът е пъхнал в гърлото на жертвата, е написана с кръв? — попита Блейк, след като той приключи.

— Да.

— Чия кръв? На жертвата ли?

— Още не знаем — отвърна Гарсия. — Предполагаме, че е на жертвата. Надяваме се да получим отговор от лабораторията днес следобед.

— Малко съм объркана — призна Барбара и пак вдигна ръка. — Как отговаря това на въпроса ми защо си толкова сигурен, че нямаме работа с култ, Карлос?

— Бележката.

Капитан Блейк най-после разбра.

— „Аз съм Смърт“ — промълви. — Не „Ние сме Смърт“.

Хънтър кимна.

— Този човек има огромно его. Това е *неговото* дело, неговият „шедьовър“, и на никой друг, и той държи да го знаем.

Не беше нужно да си детектив, за да съзреш силното безпокойство на лицето на Барбара. Безпокойство, което явно надхвърляше границите на разказа на Гарсия за откритията по време на аутопсията.

— Капитане? — попита Хънтър. — Какво става?

Тя протегна ръка към нещо на бюрото й.

— Адски много неща, по дяволите.

23

Барбара взе прозрачното найлоново пликче, което гледаше, когато детективите влязоха в кабинета ѝ преди няколко минути. Вътре имаше моментална снимка с размери десет на петнайсет сантиметра. Тя им я показа.

— Ето, вижте.

Карлос взе пликчето и го обърна така, че да види изображението. Снимката беше на Никол Уилсън.

— Какво е това, по дяволите? — Той погледна партньора си за частица от секундата и после отново се загледа във фотографията. — Как попадна у теб?

Капитан Блейк се подпря на бюрото си.

— Изпратили са я на кмета.

Двамата детективи се спогледаха разтревожено.

— На кмета?

— Да. Получил я по-рано тази сутрин по „ФедЕкс“. — Барбара взе второ найлоново пликче и го даде на Карлос. — Както виждате, маркирано е като „спешно — лично и поверително“.

Хънтър и Гарсия погледнаха опаковката от „ФедЕкс“.

— Тайлър Джордан?

— Фалшиво име, както може можеше да се очаква — отговори капитан Блейк. — И фалшив адрес. На затворен, закован с дъски магазин. Всичко останало трябва да се провери.

— Кметът познавал ли е Никол Уилсън?

Барбара поклати глава.

— Според него никога не я бил виждал. Но всички знаем, че обществената безопасност винаги е била на първо място в кампанията на кмета Бейли, затова щом видял снимката, позвънил на директора на полицията Брако. Брако излезе от кабинета ми пет минути преди вие да влезете. Така получих тези неща. Той искаше незабавно да ги предам в лабораторията, но аз реших, че първо трябва да ги видите вие.

— Директорът знае ли, че трупът на Никол Уилсън е намерен тази сутрин? — попита Робърт.

— Вече знае. — Тя млъкна и въздъхна дълбоко. — Но това не е всичко.

Хънтър и Гарсия отново насочиха вниманието от снимката и опаковката от „ФедЕкс“ към шефката си. Барбара пак взе нещо от бюрото си — трето прозрачно найлоново пликче.

— Снимката е придружена от бележка — каза тя и подаде пликчето на Робърт.

Белият лист хартия в пликчето имаше ръб в средата, където беше прегънат на две. Също като в бележката, намерена в гърлото на Никол Уилсън, думите бяха написани на ръка, но този път не с кръв. Убиецът беше използвал червена химикалка.

Хората в този град имат доверие на правораздавателни органи като лосанджелиската полиция и понякога дори на ФБР, за да ги пази в безопасност, да помага на онези, които не могат да си помогнат сами, да ги поправя, когато са сгрешили, да ги защитава и да търси правосъдие на всяка цена.

Тези агенции би трябвало да са елитът на най-добрите. Експерти, които трябва да разпознават хората и да различават доброто от злото. Истината обаче е, че те виждат *само онова, което искат да видят. И проблемът с това е, че докато те се правят на слепи, хората страдат… изтезават ги… и умират.*

Ето защо имам един въпрос. Ако някой от тези така наречени експерти застане лице в лице с някой като мен и ме погледне в очите, ще види ли истината в мен? Ще види ли какъв съм станал или няма да успее?

Жената на снимката със сигурност го видя. Почувства го върху плътта си.

И преди да изгрее слънцето утре, някой друг също ще го види и почувства. И повярвайте ми, това, което преживя тя, е нищо в сравнение с онова, което предстои, освен ако така наречените експерти не ме спрат.

Е, ще го направят ли?

ЗАЩОТО АЗ СЪМ СМЪРТ.

— Господи — възкликна Гарсия, след като прочете бележката два пъти.

— И от онова, което ми разказахте дотук — добави капитан Блейк, — може да бъдем сигурни, че този човек не блъфира.

В стаята настъпи мълчание. Карлос го наруши пръв:

— Не разбирам защо на кмета? В бележката се споменава за правораздавателни агенции като ФБР и нас, които нямат нищо общо с канцеларията на кмета. И щом Бейли не познава Никол Уилсън, защо ще му изпраща снимката ѝ и бележката? Защо убиецът не ги е изпратил направо тук, в Главното управление на полицията, или на директора Брако?

— И аз си задавам същия въпрос — каза капитан Блейк. — И при съвременните технологии защо ги е изпратил по пощата, а не с имейл?

— По две причини — отговори Хънтър, чието внимание все още беше приковано в бележката. — Ако убиецът ги беше изпратил с имейл, нямаше да има гаранция, че кметът ще ги получи. Подобни неща може лесно да бъдат автоматично маркирани като спам или реклами от някоя защитна програма и да бъдат напълно пренебрегнати, без никой да ги отвори. Убиецът не би поел този риск.

Барбара кимна в знак на съгласие.

— А втората причина?

— Ефектът на шока. Достоверността. Да види написана на ръка, *автентична* бележка и моментална снимка, две осезаеми, материални неща, които кметът може да държи в ръката си, нанася много по-силен удар от нещо, което може само да види на екрана на компютъра си. Това прави заплахата много по-реална. Това е и причината убиецът да използва моментална вместо обикновена снимка.

Гарсия кимна.

— Снимка, изпратена с прикачен файл, може да е изменена с Фотошоп до последния пиксел, докато моменталната снимка не може да се пипне. Както каза Робърт, това придава достоверност на убиеца.

— Добре — съгласи се капитан Блейк. — Но защо ще ги изпраща на кмета?

— Настойчивост — отвърна Хънтър. — Ако пакетът, беше пристигнал направо тук, в Главното управление на полицията и в твоя кабинет, ти щеше ли да уведомиш директора Брако или кмета?

— Не, разбира се.

Робърт кимна.

— А ако пратката беше отишла направо в кабинета на директора Брако, мислиш ли, че той щеше да информира кмета?

Барбара разбра логиката на Хънтър.

— Не — съгласи се тя. — Не е необходимо да безпокои кмета. Но като я изпраща на кмета, при това няколко седмици преди изборите, задействайки паническа верижна реакция по йерархията, кметът, който е вманиачен по безопасността на гражданите, предава проблема на директора на полицията, който го съобщава на мен.

— Както казах, този човек има изключително самочувствие и иска да играе, но държи да е сигурен, че играе срещу правилните опоненти. Както е написал в бележката си — *елитът на най-добрите,* защото според него той не заслужава нищо по-малко. Ангажирането на кмета ще гарантира, че извършителят ще получи каквото иска.

— Е, провървя му — каза капитан Блейк и отиде зад бюрото си, — защото се предполага, че вие двамата сте най-добрите, с които разполагам.

24

Нощта вече беше сменила цвета на небето, когато Шарън Барнард отвори вратата на къщата, която споделяше с Том Хобс във Венис, в западната част на Лос Анджелис. Днес тя беше работила на обратния полет от Международното летище на Лос Анджелис до Канзас Сити, по време на който в продължение на три и половина часа в двете посоки бе издържала на порой от евтини свалки и тъпи анекдоти, всичките от един дебел бизнесмен, който миришеше на евтин одеколон и неуспешно се опита да скрие венчалния си пръстен и халката.

Шарън се усмихна облекчено, когато най-после затвори вратата, остави куфарчето си на пода и започна да разтрива врата си. Вратът ѝ и раменете ѝ се бяха схванали, но щяха да се оправят след дълъг, горещ душ, последван от бутилка хубаво вино и отпускаща музика. И тази вечер тя щеше да е сама в къщата. Сутринта Том беше отлетял за Сан Франциско, където щеше да пренощува и вероятно да купонясва в „Кастро“, най-големият гей квартал в Съединените щати, и щеше да се върне утре следобед.

Шарън и Том бяха отсъствали ден и половина. Къщата беше заключена, прозорците залостени и завесите спуснати. Времето през август беше горещо и вътре беше като в сауна. Шарън отвори единия прозорец в дневната, отиде в кухнята и извади бутилка студена бира от хладилника да се разхлади.

Въпреки че допреди една година това не беше изборът на кариера, който бе обмисляла, тя обичаше работата си на стюардеса.

От малко момиче Шарън мечтаеше да стане медицинска сестра и това донякъде се дължеше на пристрастеността ѝ към телевизионния сериал „Спешно отделение“. Тя имаше цялата колекция на дивидита. Беше гледала всеки епизод най-малко десет пъти, но пак не можеше да им се насити. „Спешно отделение“ обаче не беше единствената причина. Шарън имаше добро сърце и да помага на нуждаещи се хора я удовлетворяваше като малко други неща. Интересното беше, че тя никога не бе мислила да става лекарка и това наистина беше по вина на „Спешно отделение“ и сестра Карол. Карол беше любимата ѝ героиня и Шарън искаше да бъде като нея. Тя обаче беше много земен човек. Много добре разбираше, че реалността на професията медицинска сестра сигурно е много различна от бляскавия, ефектен живот, който гледаше на малкия екран.

Имайки предвид това, Шарън реши да се вслуша в съвета на училищния консултант и училищната медицинска сестра и веднага щом се дипломира от гимназията, се записа в Програмата за лицензирани медицински сестри, където показа огромен талант и способности, и дванайсет месеца по-късно завърши първа в курса. Въпреки че програмата ѝ даде първоначалните умения, от които се нуждаеше, обслужването на реални пациенти щеше да бъде нещо съвсем различно.

Планът ѝ беше да се опита да получи практически опит най-малко една година, а после да учи в университета, за да вземе диплома.

След като стана регистрирана медицинска сестра и с помощта на двама от преподавателите си, Шарън веднага беше поканена на работа в Медицинския център „Сидърс-Синай“, едно от трите най-добри лечебни заведения и болници в Калифорния. Тя се възползва от възможността и беше назначена в неврологичното отделение, където лежаха болните в кома. И тогава всичко се обърка.

Само шест дни след като започна работа, в отделението докараха деветгодишно чернокожо момиченце на име Джоан Хауърд. Джоан си играела сама на тротоара пред дома си, когато била прегазена от осемнайсетгодишен младеж, който само за да се забавлява, решил да провери каква скорост може да развие велосипедът му. Той блъснал Джоан с такава сила, че тя прелетяла във въздуха няколко метра. Паднала на платното, главата й се ударила си в асфалта и черепът й се счупил на две места, причинявайки кръвоизлив в мозъка. Момчето с велосипеда така и не беше заловено.

— Чудо — каза главната сестра на отделението на Шарън в първия й работен ден. — Това горе-долу е единственото, което може да накара пациентите ни да се събудят и да излязат оттук, и повярвай ми, тук вероятно ще видиш чудеса да се случват пред очите ти. Но те са много малко и стават много рядко. Опитвам се да ти кажа да не се привързваш, да не бъдеш твърде състрадателна и да не се поддаваш на чувствата си, защото това само ще те разстрои и ще накърни професионализма ти. Бъди обективна. Повечето пациенти в това отделение са полумъртви. Затова са тук.

И семейството на Джоан, и всички други се надяваха именно на чудо. Нищо друго не можеше да помогне. Лекарите бяха направили всичко по силите си. Но докато дните се превръщаха в седмици, а седмиците в месеци, надеждата започна да ги напуска, с изключение на Шарън, която не можа да се вслуша в съвета на главната сестра и се влюби в момиченцето. Може би защото Джоан й напомняше за най-добрата й приятелка от детството, която на десет години беше убита в престрелка между банди от преминаващи коли, на изток от Макартър Парк, където живееше.

Отначало бащата на Джоан, който беше единствен родител, идваше всеки ден след работа и прекарваше няколко часа до леглото на дъщеря си. Държеше ръката й, четеше й приказки, пееше й песни и сресваше косата й, но скоро и той загуби надежда. Първо започна да прекарва все по-малко време с дъщеря си, а след това посещенията му оредяха.

Шарън го настигна една вечер, когато той си тръгваше, и със сълзи в очите го помоли да не изоставя дъщеря си. Въпреки че не беше виждала чудо, тя се опита да му обясни, че чудесата, които се случват в отделението, зависят колкото от това близките да не се отказват от любимите си хора, толкова и от Божия намеса. Бащата на Джоан изглеждаше десетина години по-стар, отколкото преди няколко месеца. Той не каза нищо на Шарън. Гледа я с уморени, паникьосани очи в продължение на цяла минута, а после се обърна и тръгна, без да пророни нито дума.

На другия ден не дойде.

И през нощта Джоан почина.

Шарън не можа да скрие тъгата си след смъртта на момиченцето и това я накара да се усъмни в готовността си да бъде медицинска сестра. Тя си взе отпуск, за да си помисли. По време на почивката Том Хобс, стар приятел от училище й предложи да стане стюардеса. Шарън реши да опита. Каза си, че няма какво да загуби.

Това беше преди година и оттогава тя не се замисли за миналото.

* * *

Шарън отиде в стаята си, отвори прозореца, включи преносимата стереосистема на нощното шкафче и пусна радиото. Разнесе се песента „Карти“ на „Марун Файв“ и тя веднага започна да поклаща бедра в ритъм с мелодията и да пее. Това беше една от любимите ѝ песни. Докато танцуваше, Шарън се съблече и изпи бирата. Помисли си да изпие още една, но смесването на различни напитки не ѝ се отразяваше много добре. Обикновено ѝ причиняваше ужасно главоболие и махмурлук, който наподобяваше на състояние на зомби, а тя с нетърпение очакваше бутилката вино.

Шарън взе чиста хавлия от шкафа в коридора и влезе в банята. Пусна душа, но не застана веднага под него. Отстъпи крачка назад и се взря в огледалото над умивалника — първо в профила си отляво, а после отдясно. След няколко секунди размисъл реши, че е горе-долу доволна от фигурата си, въпреки че винаги имаше какво да се желае.

Най-после влезе под душа, наведе се напред, опря чело до белите плочки и остави силната струя хладка вода да се стича по главата, раменете и гърба ѝ. Беше като сбъдната мечта. Веднага щом водата докосна кожата ѝ, напрегнатите ѝ мускули започнаха да се отпускат.

Тя се изкъпа, уви се в хавлията и се върна в кухнята.

Шарън и Том имаха хубава селекция вина и тази вечер ѝ се искаше да пийне нещо освежаващо с плодов вкус.

— Идеално — промълви тя, когато избра бутилка новозеландско „Гевюрцтраминер“ от хладилника, отвори я и си наля една чаша. Тъкмо върна бутилката в хладилника, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Затвори вратата на хладилника, взе телефона и погледна екранчето. Номерът не ѝ беше познат. — Ало?

— Здравей, Шарън.

Мъжкият глас не ѝ звучеше познато.

— Хмм… Здравейте. Извинете, но кой се обажда?

— Искаш ли да отгатнеш?

Шарън се намръщи. Искаше да се отпусне и да се наслади на виното. Не беше в настроение за игрички.

— Не. И ако не ми кажете кой сте, обаждането приключва.

— Добре. Ами ако ти кажа, че аз съм онзи, който чака в края? Достатъчно ли ще бъде това?

— Чака в края? В края на какво?

Мъжът се изсмя. Когато заговори отново, изричаше думите бавно и с тон, който можеше да се опише единствено като зловещ.

— Живота, Шарън. Аз съм онзи, който чака в края на живота, защото аз съм смърт.

Шарън не се плашеше лесно, но в гласа имаше нещо, от което по гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Знаеш ли какво? Това е ужасна шега, който и да си.

— Кой каза, че е шега?

— Начукай си го, болен извратеняк! Не ми се обаждай отново. — В пристъп на гняв Шарън едва не тресна телефона в бюфета, но се спря навреме.

След няколко секунди телефонът пак иззвъня — същият номер. Шарън го остави да звъни.

Няколко секунди след като спря звъненето, пристигна съобщение:

Хайде, вдигни телефона, Шарън. Не искаш ли да играем?

Тя знаеше, че не трябва да му обръща внимание, но след такъв дълъг ден гневът ѝ надделя над разума. Шарън бързо написа отговор:

Заври си го отзад, извратеняко. Който и да си, блокирам номера ти.

Само след няколко секунди пристигна друго съобщение:

Знаеш ли какво? Забрави за телефона. Нека те попитам нещо. Сети ли се да заключиш предната врата?

Дръжката на предната врата неочаквано изтрака три пъти в бърза последователност.

— Господи! — Шарън отскочи назад и едва не изпусна телефона. Уплашеният й поглед се стрелна към вратата. — Какво става, по дяволите?

За щастие беше заключила вратата.

Дойде ново съобщение.

Шарън отново погледна телефона си. И едва тогава осъзна, че трепери:

Хайде, отвори вратата, Шарън. Аз съм отвън. Нека се позабавляваме.

Дръжката на вратата отново помръдна, този път по-бавно и само веднъж.

— О, Боже! Боже мой!

Шарън започна да се паникьосва и очите й се напълниха със сълзи.

Следващото съобщение гласеше:

Е, добре. Пък и на кого му трябва врата? Може би ще вляза по друг начин.

Паузата, която последва, беше изпълнена с отчаян страх.

„Мамка му! — помисли си Шарън, когато си спомни нещо. — *Прозорецът.*“

Въпреки че беше много уплашена, инстинктът й за оцеляване надделя и тя хукна към прозореца на дневната. Не знаеше, че краката й могат да се движат толкова бързо. Затръшна го и дръпна завесите. Хавлията се разтвори и падна на пода, но Шарън беше твърде уплашена, за да й пука.

Докато дишаше тежко, ужасеният й поглед се стрелкаше между вратата и прозореца. Накрая мозъкът й, който се беше вцепенил за момент, заработи отново.

„По дяволите, какво чакаш, Шарън? Обади се на 911. Веднага. “

Тя бързо набра номера за спешни случаи на мобилния си телефон и натисна бутона „Обади се“.

Нищо. Нямаше сигнал.

— Какво става, мамка му? — Шарън погледна екранчето. Нямаше обхват. — Как е възможно? — изкрещя тя на телефона. Само преди минута беше получила поредното съобщение.

Шарън нямаше как да знае, че всеки път, когато затваря, мъжът включва заглушител на сигнала в мобилния си телефон.

Тя инстинктивно протегна ръка и премести насам-натам телефона, търсейки сигнал.

Нищо. Нито дори половин чертичка.

— Мамка му! Мамка му.

Мозъкът й завъртя още едно ръждясало колелце.

— Стационарният.

Втурна се към телефона на плота в кухнята, но точно когато понечи да грабне слушалката от вилката, той иззвъня.

Стъписана, Шарън допря слушалката до ухото си.

— Ало?

— Хайде да играем на една игра, Шарън.

Тя се вцепени.

— Играта започва така. Гасим лампите.

В същия миг къщата потъна в мрак. Шарън изпищя ужасено. Огледа стаята, но не видя нищо.

— Боже мой, какво става, по дяволите? — каза тя по телефона с треперещ глас. — Кой си ти? Защо ми причиняваш това?

Шарън все още държеше мобилния телефон в ръката си. Прокара палец по екранчето и включи фенерчето.

— Знаеш ли каква беше грешката ти, Шарън? — попита гласът по стационарния телефон.

Тя не беше в състояние да пророни нито дума, само дишаше тежко.

— Ти затвори погрешния прозорец.

Сърцето й се сви от ужас, когато си спомни за отворения прозорец в стаята й.

Паникьосана и без да може да измисли никаква идея, Шарън трескаво размаха мобилния си телефон. Слабата му светлина хвърляше отблясъци навсякъде, но когато сиянието мина по вратата, свързваща дневната с коридора, Шарън видя силует на човек.

Следващия път, когато чу гласа на мъжа, не беше от слушалката до ухото й, а зад нея.

— Вече влязох.

25

Когато най-после остави писалката на бюрото си, Хънтър забеляза, че ръцете му треперят. На челото му бяха избили капки студена пот.

Той стана и коленете му шумно изпукаха. Беше седял твърде дълго. Робърт се протегна и схванатите мускули на гърба и краката му реагираха с хиляди болезнени тръпки. Разтегна тялото си още повече и завъртя врата си, който изпука силно като коленете.

„По дяволите — помисли си, стискайки зъби. — *Карлос е прав. Може би наистина съм твърде стар за тези дивотии. “*

През последните три часа пишеше и преписваше всяка дума от бележката, която убиецът беше изпратил на кмета Бейли тази сутрин. Направи двайсет и пет копия, опитвайки се да имитира почерка на убиеца.

И свърши страхотна работа.

Упражнението беше елементарно. Хънтър не се мъчеше да запамети бележката дума по дума, въпреки че след като я преписа толкова много пъти, се случи точно това. Не, той се опитваше да вникне в съзнанието на убиеца и начина му на мислене. Опитваше се да разсъждава като убиеца и да изпита същите чувства като него, когато е писал тези думи. Робърт търсеше скрит подтекст и игра на думи. Стараеше се да чете между редовете.

След три усърдни часа той разбра съвсем малко. Имаше чувството, че убиецът е знаел, че бележката му ще бъде гледана под лупа до последния детайл, и всяка дума, всяка буква ще бъде анализирана отново и отново, и беше заключил всяка врата. Не беше оставил отвори и пътеки към психиката си.

Хънтър знаеше, че ако продължи, няма да постигне по-добър резултат.

Той си наля още една голяма чаша кафе, отново седна на стола си и го завъртя към старомодното табло на източната стена. Въпреки че разследването беше започнало едва от двайсет и четири часа, на таблото вече бяха закачени снимки и информационни материали.

Криминалистите бяха получили резултати от анализа на кръвта, използвана за написването на бележката, пъхната в гърлото на жертвата — АЗ СЪМ СМЪРТ. Както предполагаха двамата детективи, убиецът я беше написал с кръвта на Никол Уилсън, но според доклада от лабораторията, изглежда, не беше използвал четка за рисуване, а собствените си пръсти, потапяйки ги в кръвта на жертвата, преди внимателно да изпише всяка буква. Не беше изненадващо, че криминалистите не бяха открили пръстови отпечатъци, нито дори частични. Убиецът несъмнено е бил с ръкавици.

Втората бележка, която Робърт преписва три часа, беше изпратена в лабораторията заедно с моменталната снимка на жертвата по време на пленничеството ѝ, веднага щом Хънтър и Гарсия бяха излезли от кабинета на капитан Блейк по-рано днес следобед.

Робърт не беше графолог, но не му трябваше експертно мнение, за да разбере, че бележките са написани от един и същ човек. Въпреки че убиецът беше използвал пръстите си, за да напише първата бележка, и червена химикалка за втората, почеркът му беше забележително равномерен.

Убиецът беше написал и двете бележки в курсив и със сбит, но изящен почерк. Въпреки че листът нямаше редове, буквите бяха разположени абсолютно симетрично и изписани красиво с премерен замах и форма. Това показа на Хънтър, че човекът, когото търсят, е педантичен, организиран, обръща голямо внимание на детайлите и се гордее с всичко, което прави, включително как убива жертвите си.

26

Мъжът завърза жертвата за стола, изправи се и спокойно отиде в кухнята. Напълни голяма чаша вода от хладилника, върна се в средата на стаята и застана пред нея.

Шарън Барнард все още беше в безсъзнание. Глезените й бяха кръстосани и завързани за краката на стола, а ръцете — зад гърба. Главата й беше клюмнала на гърдите, устата й беше полуотворена, а устните — леко изкривени на една страна. Мъжът се вгледа в нея — детайлите на структурата на лицето, симетрията на деколтето, опияняващата красота на голото й тяло. Шарън несъмнено беше много привлекателна жена… но не за дълго.

Мъжът разкрачи крака, изправи главата й и плисна водата в лицето й. Шарън се стресна, свести се и веднага си пое дълбоко дъх. Главата й рязко се дръпна назад от уплаха. Клепачите й потрепнаха като крилца на пеперуда и от устните й се изтръгнаха неразбираеми, уплашени звуци.

Мъжът чакаше търпеливо, скръстил ръце зад гърба си.

Шарън най-после успя да повдигне клепачи. Обърканите й сънени очи се придвижиха надясно, после наляво и накрая се спряха на човека пред нея.

Минаха няколко секунди, докато тя се вгледа съсредоточено в лицето му. В бледосините му очи и начина, по който той я гледаше, имаше нещо ужасно познато. Шарън беше сигурна, че го е виждала някъде, но къде?

Тя напрегна паметта си.

Нищо.

Колкото и да стискаше очи и колкото и да се опитваше да си спомни, паметта й не можеше да направи връзката.

Шарън отвори уста в усилие да каже нещо или да изпищи — и тя не беше сигурна, — но дишането й все още беше твърде неравномерно, и думите заседнаха в гърлото й. Стомахът й не можеше да превъзмогне страха.

От устата й не излезе звук.

Челюстта й потрепери и после цялото тяло, сякаш изведнъж през прозореца нахлу леден вятър и я обви.

Мъжът продължаваше да чака търпеливо. Стоеше абсолютно неподвижно и я гледаше студено в очите като хищник, който дебне плячката си.

Шарън ужасено се втренчи в него. Дълбоките му, проницателни очи сякаш я хипнотизираха. Тя потрепери отново и този път нещо, което се появи някъде от дълбоко в нея, я разтърси до мозъка на костите и това я накара най-после да откъсне очи от него. Стрелна поглед надясно и сетне наляво, но беше твърде уплашена, за да проумее какво й се случва или къде се намира.

Опита се да помръдне и да се раздвижи, но когато го направи, почувства непоносима болка в ходилата, ръцете и раменете, Болката беше толкова силна, че я накара да се задави. Очите й се изцъклиха и едва не припадна отново.

Развеселен, мъжът чакаше търпеливо, все още прибрал ръце зад гърба си.

Докато се съвземаше, Шарън осъзна, че не може да се движи, защото е стегнато завързана за стола, на който седи. От краищата на мократа й коса капеше студена вода върху гърдите, корема и бедрата й. Тя си пое дълбоко дъх и се стегна. В главата й най-сетне се появи далечен спомен. Телефонното обаждане, мъжкият глас от другия край на линията, извратената шега, че той е „смърт“, вратата, прозорецът, страхът. Докато си спомняше, изражението ѝ се промени.

Шарън погледна умоляващо мъжа. И тогава осъзна нещо, което очите ѝ със сигурност бяха забелязали, но съзнанието ѝ не бе успяло да регистрира — над дрехите и обувките си мъжът носеше прозрачен найлонов гащеризон с качулка. Виждаше се само лицето му; нищо друго. И после Шарън забеляза дрехите му през гащеризона, които съвсем не бяха обикновено ежедневно облекло. Той беше с черно, лъскаво трико, направено от нещо, което прилепваше по тялото му като втора кожа. Хрумна ѝ — латекс.

Мъжът я гледа още няколко секунди и после устните му бавно се разтеглиха. Шарън не можа да определи дали това е усмивка или не. Ако беше, тя не беше виждала такава усмивка — в нея нямаше веселие, ирония, симпатия, апатия, абсолютно никакво чувство. Напълно безизразно лице, което я уплаши още повече.

Шарън отново си пое дъх, потрепервайки, и въпреки страха си, усети, че гласът ѝ се възвръща.

Тя раздвижи устни и през сълзи изрече:

— М… моля те! Какво искаш от мен? З-защо си тук? Моля те… пусни ме. Ще направя всичко, което искаш.

Усмивката, или каквото там беше, изчезна от устните на мъжа. Той беше приключил с чакането. Време беше да направи онова, за което беше дошъл. Мъжът извади ръце иззад гърба си, разкривайки какво държи.

Погледът на Шарън се съсредоточи първо в дясната, а после в лявата му ръка.

Паниката ѝ се превърна в ужас.

В усилие да проясни зрението си от сълзите тя стисна очи. Когато отново ги отвори, мъжът беше пристъпил към нея.

— О, Боже, не! Моля те, не го прави.

— Знаеш ли кой съм аз? — с безчувствен глас попита той.

Шарън не можа да направи друго, освен да поклати глава.

— О, Шарън, Шарън. Разочароваш ме. Казах ти го по телефона. Не си ли спомняш?

Очите ѝ пак се напълниха със сълзи.

— Аз съм Смърт — усмихна се мъжът. — И съм дошъл за теб.

27

Гарсия влезе в кабинета им в седем и половина сутринта. Хънтър седеше на стола си с гръб към вратата. Ръцете му бяха зад главата, с преплетени пръсти. Краката му бяха вдигнати и токовете на ботушите му бяха опрени на ръба на бюрото. Беше се втренчил в таблото със снимките, сякаш го виждаше за пръв път. До компютърната клавиатура имаше голяма празна чаша от кафе и две опаковки от шоколадови десерти. Карлос погледна кафемашината в ъгъла. Беше празна. Той забеляза и преписаните бележки на бюрото на партньора си. Две от тях бяха паднали на пода.

— Тук ли прекара нощта? — попита Гарсия, влезе и затвори вратата. Не би се изненадал, ако беше така.

— Не съвсем — отговори Робърт, без да отклонява вниманието си от таблото. — Прибрах се вкъщи и си взех душ.

— Но не си спал.

Хънтър повдигна рамене.

— По думите на великия американски поет Джон Бон Джоуви, предполагам, че „ще спя, когато умра“.

Карлос се ухили.

— Карай така и няма да е след дълго, приятелю мой. — Приближи се до бюрото си, остави раницата си на пода и включи компютъра си. — И кога дойде тук сутринта?

Робърт погледна часовника на стената над таблото.

— Към пет и петнайсет.

Не беше необходимо Гарсия да пита. Знаеше защо приятелят му е дошъл на работа толкова рано — заради заплахата, която беше добавил убиецът в бележката, адресирана до кмета Бейли: *И преди да изгрее слънцето утре, някой друг също ще го види и почувства. И повярвайте ми, преживяното от нея е нищо в сравнение с онова, което предстои, освен ако така наречените експерти не ме спрат.*

— Има ли някакви нови обаждания на телефон 911? — попита Карлос. Закачливостта беше напълно изчезнала от тона му.

Робърт най-после свали краката си от бюрото, седна изправен на стола и го завъртя към партньора си.

— Не, все още нищо.

И двамата знаеха, че това не означава нищо.

— Проверих във „ФедЕкс“ за пакета, който е бил изпратен на кмета Бейли вчера — каза Гарсия, отваряйки нещо на екрана на компютъра си.

— И?

— Пратката е била пусната преди два дни по обяд в пощенската кутия на „ФедЕкс“ пред гара „Юниън“. — Той наклони глава на една страна и въздъхна. — Нито една от двете камери за наблюдение в онзи край на гарата не е уловила нищо. Всъщност и двете са били съсредоточени върху нещо друго.

Хънтър озадачено повдигна вежди.

— Да. Извършителят е отклонил вниманието — потвърди Гарсия. — Малка, саморъчно направена димка, скрита в кофа за боклук. Нищо сложно, само топче за пинг-понг, увито в алуминиево фолио, с къс фитил. Създало е доста дим, за да привлече вниманието на камерите, но не достатъчно, за да предизвика паника. Затова най-малко една минута всичко останало е било пренебрегнато.

— Трябвали са му само една-две секунди, за да пусне пратката в кутията — отбеляза Робърт.

Карлос кимна енергично, докато изричаше следващите си думи:

— Този тип е внимателен. Не поема излишни рискове. По-добре да вземе мерки, отколкото после да съжалява. — Той погледна към чашата и празните опаковки на бюрото на Хънтър. — Това закуска ли беше?

Робърт отново повдигна лявата си вежда.

— По-скоро късна нощна или ранна сутрешна закуска.

— Е, на мен ми трябва още кафе. — Гарсия посочи кафемашината. — Ти искаш ли?

— Успя ли да вземеш още от онова кафе от Минаш Жерайс?

Хънтър обичаше кафе, но за разлика от повечето хора не го пиеше заради кофеина. Не му трябваше помощ, за да стои буден, нито за да поддържа нивата си на енергия и будност. Той харесваше вкуса на кафето, колкото по-силно, толкова по-добре. Робърт обаче не беше познавач за разлика от Карлос, който беше отгледан от баща, маниак по кафето.

Гарсия беше роден в Сао Пауло, Бразилия. Син на бразилец, федерален агент, и американка, учителка по история, той и майка му се бяха преместили в Лос Анджелис, когато Карлос беше едва десетгодишен, след като бракът на родителите му се беше разпаднал. Въпреки че беше живял в Съединените щати през по-голямата част от живота си, Гарсия говореше португалски като истински бразилец. Баща му беше много привлекателен мъж с пригладена тъмнокестенява коса, кафяви очи и смугла кожа. Майка му беше естествена блондинка със светлосини очи и бяла кожа. Карлос беше наследил смуглата кожа и тъмнокестенявата коса на баща си. Очите му не бяха толкова светлосини като на майка му, но определено бяха от нея. Гарсия беше слаб благодарение на годините, през които бе тренирал лека атлетика, но телосложението му беше измамно, защото беше по-силен, отколкото би предположил някой.

Когато разбра, че Хънтър обича кафе като него, с удоволствие сподели няколко тайни с партньора си. Една от тези тайни беше специална смес от бразилско кафе, произвеждано само в югоизточния щат Минаш Жерайс, в малка независима ферма, по оригинална рецепта. *Смилаха го по-фино от повечето* видове и го печаха първо на ниска температура, за да не се препече и да има по-силен, но по-мек вкус. Кафето веднага стана любимо на Робърт, но единственият магазин, където го продаваха в целия Лос Анджелис, беше затворил.

Гарсия се усмихна и извади от раницата си два пакета по един килограм от специалната смес и ги сложи на бюрото на партньора си.

— Един познат се върна от Бразилия снощи.

Лицето на Хънтър засия от радост.

— Да — каза той с вид на дете, което е получило коледния подарък, на който се е надявало. — Искам чаша кафе.

Докато се приближаваше до кафемашината, Карлос вдигна от пода едната от преписаните бележки. Почеркът беше почти идеално копие на оригинала. Той погледна над рамото на партньора си към купчината копия на бюрото му.

— Преписвал си бележката?

Робърт повдигна рамене.

— Да, няколко пъти. Опитах се да я видя от различни ъгли.

— Искаш да кажеш, да мислиш като убиеца.

Двамата не за пръв път трябваше да се справят с убиец, на когото му доставяше удоволствие да дразни полицията с бележки или изображения.

— Аз не я преписах — добави Карлос, остави бележката на бюрото на Робърт, напълни кафемашината със смляно кафе и наля вода, — но също спах малко. Затворех ли очи, виждах бележката.

— И? — Интересът на Хънтър нарасна.

Гарсия поклати глава.

— Не знам какво да мисля, Робърт. За мен този убиец е социопат като по учебник. Мания за величие и така нататък. Сигурно си мисли, че превъзхожда всички други във всяко отношение, особено в интелектуално, защото е твърде умен, за да направи грешка или да го заловим. Това е причината за бележката, нали? Предизвикателство. Ела ме хвани, ако можеш.

Хънтър се съгласи, като мълчаливо кимна.

— Онова, което е направил на жертвата — продължи партньорът му и на лицето му се изписа възмущение, — отвличането, изтезанията, насилието, всичко — показва, че той е постигнал такова високо ниво на емоционално отчуждение от другите човешки същества, че вече явно не е в състояние да чувства друго, освен гняв, ярост или може би антипатия. Този човек не изпитва угризения, вина, състрадание, съчувствие, съжаление, обич, нищо — никакво позитивно чувство. Не знам дори дали някога е изпитвал тези чувства.

Кафето беше готово. Гарсия напълни две чаши и занесе едната на Робърт.

— Благодаря — каза той. Силният аромат на специалната смес го накара да се усмихне.

— И после идва наистина страшната част — добави Карлос.

— Коя?

— Това. — Гарсия посочи подписа на убиеца на бележката. — АЗ СЪМ СМЪРТ. Измислил си е псевдоним? — Той се подсмихна. — Това е върхът на арогантността, нали? Синът на Сам, Убиецът с щастливото лице, Денис Рейдър, известен като ЗИУ (Завържи, изтезавай, убий), Зодиакът, Джак Изкормвача и други… всичките тези серийни убийци са си избрали псевдоними, защото са се мислели за нещо специално.

— Пак мания за величие — отбеляза Хънтър.

— И то каква — съгласи се Карлос. — Но за серийните убийци, които обичат да си измислят имена, знаем, че планират убийствата си дълго време и че възнамеряват да убиват още по-дълго време. Това е страшното. Затова обичат да тормозят властите с бележки, изображения и други подобни неща. Писмото до властите представлява много дръзко предизвикателство — бележката е като официална покана разследването да се превърне в гонитба на котка и мишка — игра, в която те определят правилата и могат да ги променят, когато поискат. И тъй като са решили да го превърнат в игра, те се забавляват. И ние сме въвлечени в тази игра.

Робърт беше съгласен с всичко, което каза партньорът му.

Гарсия също така знаеше, че убийците, които обичат да дразнят властите с послания, обикновено скриват улики дълбоко в съобщенията си, понякога закодирани. И нямаше по-добър в четенето между редовете от Хънтър.

— Е, сега е твой ред — рече Карлос и отново посочи преписаните бележки на бюрото. — Откри ли нещо?

Партньорът му унило поклати глава.

— Бележката явно не е написана като гатанка и, ако в нещо има двойно значение, не можах да го открия. Всъщност колкото повече я четях и преписвах, толкова по-противоречиви чувства изпитвах.

— Противоречиви чувства? — Гарсия изглеждаше леко озадачен. — Какво искаш да кажеш?

— Авторът на бележката е вложил много усилия, Карлос, внимателно подбирайки всяка дума. А ето и най-странното. Той не е искал да ни обърка. Напротив. Написал е посланието си така, че да не остави никакво съмнение.

28

Гарсия спря, обърна се към партньора си и се загледа в бележката на бюрото му.

— Добре. Нека се опитаме да я разбием на части. — Хънтър плъзна копие на бележката до ръба на бюрото си. Кафето му най-после беше изстинало достатъчно, за да отпие. Беше невероятно вкусно. — Погледни първия и втория параграф и ми кажи какво мислиш, че означават.

Карлос не донесе стола си, а се наведе над бюрото й сложи ръце на плота.

Хората е този град имат доверие на правораздавателни органи като лосанджелиската полиция и понякога дори на ФБР, за да ги пази в безопасност, да помага на онези, които не могат да си помогнат сами, да ги поправя, когато са сгрешила да ги защитава и да търси правосъдие на всяка цена.

Тези агенции би трябвало да са елитът на най-добрите. Експерти, които трябва да разпознават хората и да различават доброто от злото. Истината обаче е, че те виждат само онова, което искат да видят. И проблемът с това е, че докато те се правят на слепи, хората страдат… изтезават ги… и умират.

Гарсия прочете параграфа три пъти, а след това се почеса по брадичката и погледна партньора си.

— Той проповядва, дори е снизходителен. Напомня ни кои сме, каква е работата ни, какво очаква от нас обществото и какво се случва, когато се провалим или сгрешим. — Замълча за момент. — Освен това има и безочливо обвинение. Той пише, че виждаме само онова, което искаме да видим. И този ред… — Посочи на бележката. — *И проблемът с това е, че докато те се правят на слепи, хората страдат… изтезават ги… и умират.* Въпреки че е много агресивно, това не звучи като заплаха, а като твърдение.

— Абсолютно си прав — съгласи се Хънтър. — Няма как другояче да изтълкуваме тези параграфи, Карлос. Те са сбити и ясни. Няма двусмислие, нито ирония, игра на думи, двойно значение и нищо скрито между редовете.

Вниманието на Гарсия остана приковано в бележката.

— А сега погледни третия параграф и ми кажи какво мислиш. И отново забрави за двойни значения и така нататък. Прочети го като писмо.

Ето защо имам един въпрос. Ако някой от тези така наречени експерти застане лице в лице с някой като мен и ме погледне в очите, ще види ли истината в мен? Ще види ли какъв съм станал или няма да успее?

Карлос се замисли.

— Това е… предизвикателство — каза той. — Убиецът ни предизвиква да го открием. Да го различим в тълпата. Да го разпознаем. Това е поканата за играта. Както спомена ти, той иска да играе.

— И този път си прав — отговори Хънтър. — Но има и нещо друго. Нещо, което всъщност не е скрито. Трябва само да го прочетеш внимателно.

Гарсия се намръщи и прочете параграфа още два пъти, а после се изправи и повдигна рамене.

— Не го откривам. Какво друго? Какво не виждам?

— Той не само ни предизвиква да го различим в тълпата, Карлос, а пита дали ще можем да видим *какъв е станал.* Това е много силно изявление. — Робърт пак отпи от кафето си. —

Замисли се какво всъщност означава тази дума.

— Той ни казва, че невинаги е бил такъв — рече Гарсия, поглеждайки партньора си. Гласът му прозвуча по-развълнувано, отколкото преди момент. — Невинаги е бил чудовище, убиец. Не е психопат като по учебник, защото не е роден такъв. *Превърнал* се в е такъв.

Хънтър кимна.

— Нещо го е променило.

29

Мъжът се събуди, когато първите лъчи на утринното слънце проникнаха през мръсните завеси на прозореца в източната стена на малката му спалня. На улиците боклукчийските камиони вече шумно събираха отпадъците и в далечината виеха две сирени като койоти, лаещи срещу луната.

Той беше приключил с Шарън Барнард рано сутринта, но беше твърде уморен, за да се върне в дома си, двуетажна къща в Североизточен Лос Анджелис. Беше намерил имота преди много години насред дивата пустош, заобиколен от запустял терен. Плати в брой и използва фалшиви документи и това означаваше, че къщата не може да бъде проследена до него. Сградата беше порутена и сделката беше абсолютно изгодна. След години на ремонт и преустройства, които направи сам, мястото стана идеално. Колкото и шум да се вдигаше в къщата, никой не го чуваше. Никой нямаше да дойде за тях.

Едностайният апартамент, в който се намираше в момента, беше само временно място за нощуване в Източен Лос Анджелис. Той беше предплатил наема за една година в брой. Използваше го от време на време, когато налагаха обстоятелствата. Като тази сутрин.

Веднага щом отвори очи, мъжът провеси крака от единичното легло, седна и енергично потърка лице с ръце. Нямаше ръчен часовник и в стаята нямаше часовник, но това нямаше значение. Той знаеше точно колко е часът.

Взе шишенцето с лекарство от нощното шкафче, изсипа две капсули на дланта си и ги сложи в устата си. Не се нуждаеше от вода, за да ги преглътне. Напълваше устата си със слюнка, рязко отмяташе глава назад и те се спускаха надолу в хранопровода му. Той се приближи гол до прозореца. Ходилата му леко стъпваха по изтърканите и издраскани дъски на пода. Навън градският живот бавно течеше по улиците.

Отиде в банята и спря пред малкото огледало на стената над умивалника. Оттам го погледна непознат. Много неща се бяха променили през годините. Той никога вече нямаше да бъде същият. Знаеше го много добре, но това нямаше значение. Не и за него. Вече не.

В отражението си мъжът видя гордия блясък от постиженията дълбоко в очите си и това го накара да се усмихне — нещо, което не правеше често.

Той изми зъбите си и после застана под топлия душ. Насапуниса се старателно от главата надолу, а след това използва нова самобръсначка и премахна от тялото си абсолютно всички косми — ритуал, който повтаряше всяка сутрин. Когато приключи, се избърса и се върна в спалнята.

Той извади от гардероба единствените две неща, които бяха окачени там — тъмен костюм и бяла риза с дълги ръкави. На окачалката на вратата на гардероба имаше само една вратовръзка на черни и бели райета. В чекмеджето отдолу имаше бели боксерки, черни чорапи и голям найлонов чувал за пране. Мъжът обу боксерките и се облече, а после взе чаршафа, калъфката на възглавницата и плика от леглото и ги натъпка в чувала за пране заедно с дрехите, които беше носил предишната нощ.

Влезе в дневната, извади червена химикалка и лист хартия от най-долното чекмедже на стария шкаф и седна пред дървената маса до прозореца.

Не беше необходимо да се замисля какво да напише. Беше го повтарял наум хиляди пъти, докато го формулира идеално, точно както трябваше да бъде.

Щом приключи, внимателно прегъна на две бележката и я пъхна в кафяв хартиен плик.

Този път писмото не беше адресирано до кмета, нито до някой друг политик. Не се налагаше да прибягва отново до същия трик, защото сега знаеше точно на кого да го изпрати — детектив Робърт Хънтър от отдел „Обири и убийства“ в лосанджелиската полиция.

— Е, детективе — ядосано каза той, — да видим колко си добър.

30

Въпреки че излетя от Сан Франциско с петнайсет минути закъснение, самолет 667 на „Американ Еърлайнс“ кацна на Международното летище на Лос Анджелис точно навреме, в девет без петнайсет сутринта.

Том Хобс беше главният стюард в пълния с пътници, дълъг един час и двайсет минути полет и имаше страшно много работа. Когато самолетът се приземи, главата му бръмчеше.

Той се заклатушка през летището, влачейки куфарчето си. Чувстваше се уморен, махмурлия и му се гадеше, но сега най-лошото беше зад гърба му. Или поне така си мислеше.

Той сложи слънчевите си очила и излезе от сградата. Навън беше поредният горещ летен ден. Том спря за момент, опитвайки се да реши какво да направи. Вчера сутринта беше отишъл с кола до летището. Автомобилът му се намираше на паркинга на Централния терминал, сграда „2А“, но Том не беше в състояние да шофира. Тресеше го, главата му се пръскаше от болка и все още не беше ял нищо благодарение на коктейла от наркотици, който беше консумирал през нощта. Накрая реши да се вслуша в гласа на разума, да остави колата си и да вземе такси до жилището си.

Петнайсеткилометровото пътуване от Международното летище на Лос Анджелис до къщата във Венис, която Том споделяше с Шарън, отне на таксиметровия шофьор половин час. На два пъти Том едва не го помоли да отбие встрани от пътя. Спирането и потеглянето на светофарите и поради ремонтите на пътя предизвикваха гадене, но той някак съумя да се сдържи.

— Добре ли си там отзад? — попита шофьорът, поглеждайки Том в огледалото за обратно виждане.

Том се беше изтегнал на задната седалка, подпрял глава на стъклото и затворил очи.

Отговорът му не се чу.

— Добре ли си, приятелю? Искаш ли да спра? Не изглеждаш добре — отново попита шофьорът и този път намали скоростта.

Том положи усилия и отвори очи.

— Не. Всичко е наред. Ще се оправя. — Гласът му звучеше дрезгаво и уморено. — Искам само да се прибера у дома и да поспя.

— Тежка нощ, а? — многозначително се усмихна шофьорът.

Том видя усмивката, която не му хареса.

— Не, лоша храна. Ще се оправя, когато си отида у дома и се наспя.

Шофьорът млъкна и настъпи газта, но продължи да го поглежда в огледалото през две минути. Колкото по-бързо стигнеше до адреса, толкова по-добре. Последното, което искаше, беше да почиства повърнато на задната седалка.

Том слезе от таксито и присви очи от ярката слънчева светлина дори през тъмните очила. Отново му се догади от ослепителната светлина. Той си пое дълбоко дъх, надявайки се, че това ще бъде достатъчно, за да не повърне.

— Трябва да престана да купонясвам така — измърмори, докато вървеше към къщата. Не изричаше обаче тези думи за пръв път и вероятно нямаше да е за последен. Много пъти бе признавал, че плътта е податлива на изкушения.

Когато спря пред входната врата, стомахът му изкъркори толкова силно, че той си помисли, че дебелите черва поглъщат тънките. Но колкото и да беше гладен, щеше да мисли за храна по-късно. В момента единственото му желание беше да се хвърли в леглото и да спи до сутринта.

Той извади ключа си и го пъхна в ключалката. Стомахът му отново изкъркори, този път още по-силно и продължително, и Том се преви от болка. Добре, може би щеше да изяде шоколадов десерт, преди да си легне, само за да се опита да успокои бурята в корема си.

Той се опита да превърти ключа, който обаче не помръдна.

— Хм!

Направи още няколко опита.

Нищо.

— Какво става, по дяволите? — Том превъртя валчестата дръжка. Вратата беше отключена. Това му се видя много странно. Те никога не забравяха да заключат вратата, дори когато бяха в къщата. Венис не беше най-безопасният квартал в Лос Анджелис.

— Шарън? — извика той и бутна вратата.

Първото, което го блъсна, беше миризмата — странна комбинация от противен и горчиво-сладък мирис, който сякаш раздра ноздрите му, заседна в гърлото му и го задави. Том почувства, че от хранопровода към устата му се надигат киселини, но вместо да ги изплюе, ги преглътна.

Очите му се насълзиха от отвратителната миризма и той махна слънчевите си очила и ги потърка.

— Какво е това, мамка му? Шарън? — отново извика той. Нима беше забравила да сложи някое печено пиле в хладилника в тази горещина?

Том се закашля, а после вдигна глава и погледна към дневната. Очите му все още бяха замъглени, затова му бяха необходими няколко секунди да се съсредоточи.

За момент се поколеба. Умореното му и объркано съзнание се мъчеше да проумее гротескните образи. Реалността току-що се беше превърнала в най-извратения кошмар, който бе имал.

— *Какво*?

Шепотът заседна в гърлото му, когато в тялото му нахлу прилив на адреналин, който изстреля куршуми на неконтролируем страх в гърба и сърцето му. От стомаха му отново изригнаха киселини, но този път бяха повече и беше невъзможно да ги преглътне.

Том се строполи на пода в огромна локва кръв.

31

— Нещо го е променило? — намръщено попита капитан Барбара Блейк, която седеше зад бюрото си и пиеше втора чаша кафе.

— В какъв смисъл, Робърт?

Косата й беше разпусната и прибрана зад ушите. Носеше тясна черна пола и прилепнала по тялото тъмновиолетова памучна блуза. Беше повикала Хънтър и Гарсия в кабинета си веднага щом бе дошла в Главното управление на полицията.

— Не знам точно в какъв смисъл, капитане — отговори Хънтър, — но съм сигурен в едно — убиецът е подбрал много внимателно думите си, правейки всичко възможно да избегне всякакво съмнение. Той завършва третия параграф, като пише: *Ще види ли какъв съм станал или няма да успее!* Лесно можеше да напише *да види какъв съм* или *кой съм*, или *чудовището в мен,* или нещо подобно.

— Но не го е направил — каза тя и се облегна назад на стола си.

— Не. Убеден съм, че е избрал думата *станал* по определена причина.

— И смяташ, че това е защото той иска да разберем, че невинаги е бил психопат и че нещо го е променило. И че каквото и да му се е случило, го е накарало да започне да убива хора.

Хънтър кимна.

— Какво например?

Той повдигна рамене.

— Не намеква за нищо в бележката си, затова в момента е невъзможно да се каже. Знаеш, че всеки индивид реагира различно на различните ситуации, капитане. Всеки има точка на пречупване. За някои хора е необходимо да се случат много неща, за да превъртят, ако това изобщо стане. За други — не толкова много. Дори едно физическо заболяване може да превърне някого в убиец.

— Чакай малко — прекъсна го Блейк. — Физическо заболяване?

Гарсия също погледна недоверчиво партньора си.

— Да — потвърди Хънтър. — Историята е пълна с различни случаи. В Америка Чарлс Уитман може би е най-известният пример.

Барбара се замисли и най-после се сети.

— Чарлс Уитман? Той не беше ли снайперистът от Тексас Тауър?

— Точно така — рече Карлос, който също си спомни.

Чарлс Уитман беше бивш морски пехотинец, който се бе превърнал в един от най-известните масови убийци в историята на Съединените щати. На 1 август 1966 година беше започнал да убива наред, първо съпругата си и после майка си. След това беше отишъл с колата си в Тексаския университет в Остин, където бе учил инженерство, и въоръжен с огнестрелни оръжия и няколкостотин патрона, се беше качил на най-високата точка в кампуса — часовниковата кула на главната сграда. Оттам бе стрелял безразборно по минувачи в продължение на близо два часа, докато най-после беше застрелян от Хюстън Маккой, полицай от Остин. В онези ужасяващи часове Чарлс Уитман беше успял да убие четиринайсет и да рани трийсет и двама души.

Медиите побързаха да заклеймят Уитман като Чудовище, но след това полицаите откриха писмото, което беше оставил убиецът. Там Уитман беше написал, че е сигурен, че ще умре в този ден.

Предсмъртното писмо шокира всички. В него Уитман признаваше, че той самият намира поведението си за абсолютно необяснимо. Започваше със заявление, че обожава съпругата си и майка си и че няма представа защо прави това. По-нататък обясняваше, че от няколко месеца е измъчван от нетърпимо главоболие, каквото не е имал дотогава, и това главоболие е придружено от непреодолимо чувство на гняв и деструктивни импулси, на които му става все по-трудно да устоява.

Тъй като беше сигурен, че ще бъде убит в онзи ден, Уитман завършваше писмото си с молба към властите при аутопсията мозъкът му да бъде прегледан за симптоми на физическо заболяване. Властите удовлетвориха искането му и беше установено, че от няколко месеца Чарлс Уитман е имал тумор в мозъка. Туморът бил в хипоталамуса и притискал амигдалата. Съдебният лекар потвърди, че ужасяващото главоболие на Уитман се е дължало на тумора. В Съединените щати случаят на Уитман стана предмет на голяма дискусия за начина, по който психолозите и психиатрите подхождат към душевното състояние на предполагаем убиец социопат.

— Сега пък казваш, че този убиец има тумор в мозъка? — иронично подхвърли капитан Блейк.

— Може и да има — призна Хънтър. — Но нямам предвид това. Само се опитвам да подчертая факта, че с малкото, което знаем, е невъзможно да се направи друго, освен да се разсъждава, а това няма да ни доведе доникъде. Всички го знаем.

— А не мислиш ли, че виждаш прекалено много във всяка дума, която е написал този ненормалник? Не смяташ ли, че той може да е изпратил бележката само за да се бъзика с нас? Както предположи Карлос — да ни отклони от вярната следа? Всички знаем, че това се е случвало много пъти. В края на краищата, бележката съобщава, че преди изгрев-слънце днес ще има друга жертва. — Барбара се обърна към големия панорамен прозорец и посочи към небето. — Е, слънцето вече изгря, а все още няма нищо. Той може би блъфира, Робърт. Бележката може да е само ефектен трик за заблуда.

— В бележката не пише така, капитане.

Блейк гневно изгледа детектива.

— Нима?

— Не. В бележката пише, че преди слънцето да изгрее утре, тоест днес, и *някой друг също ще го види и почувства.* Той има предвид чудовището, в което се е превърнал. Казва ни, че преди слънцето да изгрее днес, още някой ще е страдал и умрял от ръката му. В бележката не се споменава, че жертвата ще ни бъде докарана. Ако убиецът реши да направи същото като с Никол Уилсън и да се обади на телефон 911, обаждането може да постъпи днес следобед, утре, следващата седмица или по някое време по-нататък. Ние играем по свирката му, капитане, и той може да смени ритъма винаги когато поиска.

Размишлявайки върху думите му, Блейк взе чашата си и отпи глътка кафе.

— И не — добави. Хънтър, — не мисля, че той е изпратил писмото до кмета с намерението да се бъзика с нас. Моменталната снимка и осакатеното тяло на жертвата са доказателства, че извършителят е съвсем сериозен.

Барбара се накани да каже нещо, когато телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Един момент — рече тя и вдигна слушалката.

Думите бяха излишни. Изразът ѝ, когато се втренчи в двамата детективи, им каза всичко, което беше необходимо да знаят.

Убиецът не блъфираше.

32

Къщата се намираше на приятна задънена улица в края на малък частен път във Венис, само на две преки от плажа. Беше боядисана в бяло, със светлосини рамки на прозорците, полегат покрив и малък двор отпред, който спешно се нуждаеше от грижи. Бяла дървена ограда опасваше имота, който беше построен навътре от улицата и изолиран от съседните къщи. Оградата беше само за украса, не за сигурност, и не би попречила на никого да стигне до къщата или да се промъкне в задния двор. Достъпът до всяка врата и прозорец беше детска игра.

Вдясно от къщата имаше гараж, но единствените автомобили на алеята бяха една полицейска патрулна кола и бусът на криминалистите. Въпреки че къщата беше сгушена в края на частен и тих път, тълпата любопитни, която се беше насъбрала пред полицейския периметър, вече беше значителна и се увеличаваше бързо.

Гарсия спря до едната от трите патрулни коли, които бяха паркирани на улицата пред къщата. Представителите на медиите също бяха там и увеличаваха тълпата още повече.

Двама репортери познаха детективите от отдел „Ултранасилие“, които слязоха от хондата на Карлос, и веднага започнаха да крещят въпроси от другата страна на улицата.

Хънтър и Гарсия не им обърнаха внимание. Без да ги поглеждат, показаха служебните си документи на двамата полицаи, които пазеха периметъра, наведоха се и минаха под жълтата лента, обозначаваща местопрестъпление.

Трети полицай, който стоеше вляво от верандата на къщата, видя двамата новодошли и тръгна към тях.

— От отдел „Ултранасилие“ ли сте? — попита той, когато се приближи.

Полицаят беше на четирийсет и няколко години, със загоряло от слънцето лице, брадичка с трапчинка и черни мустаци с форма на конска подкова, за чието поддържане явно отделяше много време. Очите му бяха черни като нощ, но изразът в тях беше колеблив, дори уплашен.

— Да — отвърна Гарсия и посочи значката на колана си. Хънтър направи същото.

— Аз съм сержант Перес от Западния район. — Той протегна ръка.

Двамата детективи я стиснаха и се представиха.

— Западният район прие обаждането до 911 по-рано днес — информира ги сержантът. — Аз влязох пръв.

Тримата тръгнаха към къщата.

— Е, какво има тук? — попита Карлос.

Сержант Перес спря и напрегнатият му поглед се насочи от Гарсия към Хънтър.

— Не съм сигурен как или какво точно да го нарека. — Тонът на гласа му беше предпазлив. Той отмести поглед към къщата и леко поклати глава от недоумение. — Полицай съм от двайсет години, всичките в Лос Анджелис. Бог знае, че съм присъствал на местопрестъпления, които не могат да се опишат с думи и нищо не може да ги изтрие от паметта ми. Но тук… — Перес кимна по посока на къщата — не съм виждам подобно нещо. Нечовешко е единствената дума, за която се сещам. Много повече от садистично.

„Това обяснява засиленото присъствие на журналисти“ — помисли си Робърт. Слухът за насилието, използвано от извършителя, очевидно беше изтекъл и беше стигнал до медиите. Това не беше изненадващо. Репортерите не само че денонощно подслушваха

полицейските радиочестоти, но и плащаха на информатори в полицията за тези сведения, и то щедро.

Стигнаха до верандата, където усилено работеха двама криминалисти. Единият проверяваше дъсчения под за отпечатъци от стъпки или някакви други материали, които можеше да са оставени. Вторият търсеше пръстови отпечатъци по дръжката и рамката на вратата. Върху боядисаната в светлосиньо врата ясно се виждаха кървави следи от ръце.

— Анонимно обаждане на телефон 911? — попита Хънтър.

За тяхна изненада сержант Перес поклати глава.

— Не. Съквартирантът на жертвата е открил трупа — отговори той и кимна към черно-бялата патрулна кола, паркирана на алеята. Предната пасажерска врата беше отворена. На седалката седеше висок слаб мъж, който изглеждаше на трийсетина години. Беше стъпил на земята, сложил лакти на коленете си и закрил с ръце лицето си. Късата му, тъмнокестенява коса беше разрошена. Беше облечен с униформа на стюард. Бялата му риза и тъмносиньото сако бяха изпръскани с кръв. — Името му е Томас Хобс — продължи сержант Перес, четейки от тефтерчето, което беше извадил от колана си. — Двайсет и три годишен. Роден и израснал тук, в Лос Анджелис, Помона Вали. Наемател е на къщата заедно с Шарън Барнард, която според господин Хобс — и той основава извода си единствено върху бижутата на нея — изглежда, е жертвата. И двамата работят в „Американ Еърлайнс“.

— Чакайте малко — прекъсна го Гарсия. — Как така изглежда, че е жертвата?

Карлос беше висок метър осемдесет и пет, а Перес — метър шейсет и пет. Сержантът трябваше да погледне нагоре, за да срещне погледа на детектива.

— Ще разберете, когато влезете вътре.

Гарсия отправи разтревожен поглед към партньора си.

— Господин Хобс е отсъствал ден и половина — обясни сержант Перес. — Тази сутрин е бил главен стюард на полет от Сан Франциско до Лос Анджелис. Не се чувствал добре и след като кацнали, решил да остави колата си на Международното летище на Лос Анджелис и да се прибере вкъщи с такси. Той намерил жертвата веднага щом отворил външната врата. — Сержантът пристъпи от крак на крак. — Не е изненадващо, че гледката му е дошла в повече и господин Хобс припаднал. Преди това обаче се обадил на 911. — Перес прелисти страница в тефтерчето си. — Когато изгубил съзнание, той паднал по лице в дневната. Това обяснява кръвта по дрехите му. Господин Хобс все още е в шок, затова в момента е трудно да се извлече смислена информация от него, но може да опитате, ако искате. Отне ми половин час да взема тези подробности. — Той размаха тефтерчето, което държеше.

— Някаква информация за „евентуалната“ жертва? — попита Хънтър.

— Много малко — отвърна Перес и отново погледна записките си. — Името ѝ е Шарън Барнард, двайсет и две годишна. Също родена и израснала в Лос Анджелис. Проверихме в „Американ Еърлайнс“. Тя приключила последната си смяна — обратен полет от Канзас Сити — вчера следобед. Приземила се на Международното летище в Лос Анджелис в 17:25. Няма следи, че е ходила някъде, след като е напуснала летището, затова предполагаме, че се е прибрала направо вкъщи. При натовареното движение в пиковия час и без да спира някъде да пазарува, госпожица Барнард вероятно се е върнала в дома си някъде между осемнайсет и трийсет и деветнайсет часа.

Хънтър и Гарсия кимнаха.

— Следи от влизане с взлом? — Въпросът на Робърт беше насочен по-скоро към криминалиста, който проверяваше предната врата.

Криминалистът погледна детектива и поклати глава.

— Тук няма нищо. Рамката не е счупена или напукана. Ключалката не е разбита, нито пипана. Има два пръстови отпечатъка върху дръжката на вратата. Съдейки по размерите, единият определено е на жена. Кървавите отпечатъци — той посочи един точно над валчестата дръжка и друг на външната страна на рамката, — те са на мъжа, който е намерил трупа. — Криминалистът погледна към патрулната кола на алеята пред къщата. — Той е използвал вратата и рамката, за да се подпре, докато е ставал от пода, след като е припаднал.

— Намерихте ли точката на проникване? — попита Хънтър. — Имате ли представа как е влязъл извършителят?

— Не, все още нищо. Предната врата очевидно е била отключена, когато съквартирантът се е прибрал вкъщи. Прозорците са непокътнати и всичките са затворени отвътре. Задната врата е заключена.

— Вземете — каза сержант Перес и подаде на детективите два нови гащеризона от тайвек в запечатани найлонови пликове.

Те взеха пликовете, отвориха ги и започнаха да обличат гащеризоните. Щом приключиха, сложиха качулките на главите си и надянаха латексови ръкавици.

— Съветвам ви да си сложите и маските на носа — предложи сержант Перес.

Те го послушаха и се приближиха до предната врата. Криминалистът, който търсеше отпечатъци по дръжката, отстъпи вдясно и отвори вратата.

— Внимавайте да не стъпите в кръвта — добави Перес, обърна се и тръгна.

Хънтър и Гарсия най-после влязоха в дневната и веднага спряха. Очите им се опитаха да обхванат всичко, но умовете им се бореха да проумеят сцената пред тях. Карлос изпусна затаения си дъх и промълви:

— Какво е това, по дяволите?

33

От предната врата на къщата се влизаше направо в малка, оскъдно обзаведена дневна, с кухня без преграда в дъното. В средата на кухненския плот беше вградена печка, а на четири крачки пред нея беше поставена квадратна маса. Хладилникът беше в отсрещния ляв ъгъл, до врата, която водеше към малък коридор и след това по-навътре в останалата част на къщата. Прозорците бяха затворени и завесите бяха спуснати, но в стаята беше светло благодарение на двата мощни прожектора на криминалистите, които бяха монтирани на триноги и поставени в срещуположни ъгли на помещението.

Подът на дневната беше покрит с бежов мокет. По-голямата част от западната стена беше заета от висок шкаф от черно дърво, на който имаше няколко декоративни предмета. Нямаше телевизор. На няколко крачки от шкафа, към центъра на стаята, се намираха тъмносив диван и еднакво на цвят кресло и черна масичка за кафе.

Хънтър и Гарсия изпуснаха едновременно затаения си дъх, но никой не каза нищо. Погледите им продължиха да обхождат пространството, което беше оплискано с кръв — мебелите, декоративните предмети, стените, таванът, завесите… всичко беше изпръскано с тъмночервено.

Мокетът под краката им беше напоен с голямо количество кръв, но сега беше покрит с дебел предпазен найлон. Това показваше, че криминалистите вече са снимали и претърсили пода със специална прахосмукачка за влакна, косми, следи и други остатъци. Предпазният найлон не позволяваше на криминалистите, детективите и всеки друг, който влезеше на местопрестъплението, да разпространи кървавите си стъпки, тъй като беше невъзможно да се движиш из дневната, без да стъпиш в локва кръв.

Въпреки че бяха с маски, противната миризма на човешка плът в ранен стадий на разлагане, която изпълваше стаята, принуди детективите да дишат през устата.

Думите АЗ СЪМ СМЪРТ бяха написани с огромни кървави букви върху мокета, само на няколко крачки от главния орнамент в отвратителното платно, в което се беше превърнала дневната — Шарън Барнард.

Тя беше гола и завързана за метален стол, обърнат към входната врата. Глезените ѝ бяха стегнати за краката на стола с пластмасови затегалки, а ръцете — извити зад облегалката на стола и завързани в китките. Тялото ѝ беше обляно в кръв. Кръвта, която беше изтекла от лицето ѝ, беше капала по торса и краката и накрая бе напоила мокета под стола. Лицето ѝ го нямаше.

— Лицето ѝ е било изтъркано с шкурка — каза криминалистът, който стоеше до мощния прожектор в източния ъгъл на дневната. Той беше висок метър осемдесет и два, с атлетично телосложение, високи скули и изпъкнала челюст. За разлика от Хънтър и Гарсия мъжът не носеше маска на носа. Миризмата на разлагаща се плът, изглежда, не го притесняваше.

Карлос се обърна към него, но вниманието на Робърт остана приковано в жертвата.

— Аз съм доктор Брайън Снайдър — представи се човекът и се приближи до детективите. — Главният криминалист, на когото е възложено това местопрестъпление.

— Детектив Карлос Гарсия, отдел „Ултранасилие“ на лосанджелиската полиция. Нов си — добави Гарсия, без капка злонамереност в тона. Майк Бриндъл беше главният криминалист, който ръководеше огледа на повечето местопрестъпления. Работеха с него от години.

— За Лос Анджелис, може би — отвърна Снайдър, — но съм криминалист от повече от десет години. Наскоро ме прехвърлиха от Сакраменто.

— Добре дошъл в Лос Анджелис — с извинителен тон каза Гарсия. — Това е детектив Робърт Хънтър.

Хънтър най-после се обърна към криминалиста. В очите му се четеше безмълвен въпрос.

Доктор Снайдър го разбра и кимна, за да потвърди предишното си изявление.

— Да, правилно чу, детектив. Извършителят е използвал мощен кръгъл електрически ъглошлайф с въртяща се глава върху лицето на жертвата. — Той посочи машината, която беше в голям найлонов плик за веществени доказателства върху кухненския плот. — От онези, които се използват за шлифоване на твърдо дърво и метал — добави Снайдър. — Това обяснява схемата на разплискването на кръвта из стаята и защо е стигнала чак до тавана, стените и завесите.

Машината на кухненския плот беше сива на цвят, с яка, гумирана дръжка. Бутонът за включване и изключване се намираше в горната част на дръжката, на едно ниво с палеца на оператора. Лесна за контролиране. Като повечето неща в дневната, и ръчният ъглошлайф беше облян в кръв.

— Щом убиецът е използвал ъглошлайф върху лицето на жертвата, тогава и той е бил облян в кръв — обади се Гарсия.

— О, няма съмнение — потвърди докторът. — И това би обяснило няколкото отпечатъка от стъпки, които виждате в дневната и кухнята. — Той посочи няколко следи от стъпки върху бежовия мокет и плочките на пода в кухнята. — Като се има предвид разположението им, бих казал, че убиецът е бил с някакво предпазно облекло. И на краката също. Номерът на обувките му, изглежда, е четирийсет и четвърти.

Карлос погледна партньора си и направи гримаса. И двамата знаеха, че шейсет и осем процента от мъжкото население на Съединените щати носи обувки номер четирийсет и четири.

Хънтър внимателно пристъпи напред и се приближи до трупа. Гарсия и доктор Снайдър го последваха. С всяка крачка подгизналият от кръв мокет жвакаше под тежестта им върху дебелия найлон. Звукът напомняше на гумени джапанки, шляпащи по мокър под.

Главата на жертвата беше клюмнала на гърдите и по-голямата част от лицето ѝ не се виждаше. Хънтър се наведе към нея, за да я огледа по-добре. Онова, което видя, беше гротескно и ужасяващо. Лицето ѝ беше почти напълно изстъргано, от челото до брадичката. Повечето ѝ лицеви кости бяха оголени. Лявата ѝ очна ябълка беше влязла в допир с ъглошлайфа. Дясното ѝ око, от друга страна, беше пощадено, непокътнато, кръвясало и широко отворено, с мъртвешки, вледеняващ душата, втренчен поглед. Всичките страдания, на които е била подложена младата жена и целият ужас и агония, които бе преживяла, бяха обезсмъртени на повърхността на дясното ѝ око като моментална снимка.

Гарсия приклекна до Хънтър. Отвори широко очи за две секунди и после стомахът му го принуди да отмести поглед встрани.

— Господи!

Той се изправи.

Доктор Снайдър даде на Хънтър една минута и след това отново заговори:

— Следсмъртното вкочаняване е започнало, но все още не е в пълна степен.

Двамата детективи знаеха какво означава това — че жертвата е мъртва от по-малко от дванайсет часа.

Робърт погледна часовника си.

— Тогава е умряла рано сутринта, не миналата нощ.

— Да — съгласи се докторът. — Но ще трябва да изчакате доклада от аутопсията за определянето на по-точен час.

Хънтър най-после откъсна поглед от обезобразеното лице на жертвата и бавно започна да оглежда тялото — торса, корема, краката и ходилата. Изправи се и огледа тила, раменете и гърба й. За разлика от Никол Уилсън тази жертва нямаше порязвания или охлузвания по никоя друга част на тялото. Убиецът не беше разрязал кожата й с остър или тъп инструмент, нито я беше налагал с камшик като първата жертва.

— Изглежда, не са засегнати жизненоважни органи — обърна се Гарсия към доктор Снайдър. — Имаш ли някакви предположения каква е причината за смъртта? Дали се дължи на изтичане на кръвта от раните на лицето й?

Погледът на доктора обходи стаята, спря се за момент на най-голямата локва кръв под стола на жертвата и след това отново се върна на Гарсия.

— Без аутопсия не мога да бъда сто процента сигурен, детектив, но вероятно смъртта се дължи на количеството изгубена кръв и неимоверната болка, на която е била подложена жертвата. Сърцето й сигурно е работило три пъти по-бързо от нормалното, за да се опитва да замени изгубената кръв. Както виждате, всички нерви около лицето й са оголени, и това означава, че мозъкът и е получавал множество сигнали за болка всяка секунда. Това е стресирало още повече сърцето и мозъка й. В такива ситуации не е необичайно сърцето да откаже или мозъкът да подаде сигнал дишането да спре и белите дробове да престанат да поемат кислород.

— И колко време е продължило това? — попита Карлос.

— Невъзможно е да се каже — отвърна Снайдър. — Това зависи от два основни фактора — физическата и психическата сила на жертвата. На пръв поглед жената, изглежда, е била силна, както виждате. Млада. С добър мускулен тонус. Не е с наднормено тегло. Колко силно е било сърцето й, също е важен фактор, но психическото здраве до голяма степен диктува съдбата ти в такива обстоятелства. Колко много е искала да живее, след като лицето й е било разкъсано? Мозъкът може да продължи да заставя тялото да се бори или да му каже да се откаже. За тази жертва смъртта може да е настъпела за пет минути или за няколко часа.

Хънтър се приближи до кухненския плот и плика за веществени доказателства, в който беше ъглошлайфът. Моделът не беше съвсем нов, но не беше и стар, и това щеше да направи много по-трудно откриването на магазина, от който е купена машината. Погледна долната страна на дръжката. Серийният номер беше изпилен.

— Убиецът беше оставил машината на пода — поясни доктор Снайдър. — До стола на жертвата. Не беше направил абсолютно никакъв опит да я скрие.

До ъглошлайфа имаше две по-малки пликчета, които съдържаха по един сто двайсет и пет милиметров абразивен диск. И двата бяха използвани и окървавени.

— Дисковете бяха намерени в кофата за боклук — каза докторът, отиде при Хънтър до кухненския плот и посочи пластмасовата кофа за отпадъци в ъгъла срещу хладилника. Няколко кървави стъпки показваха пътя на убиеца, докато е прекосявал пода на кухнята по посока на кофата за боклук, и после обратно към мястото, където е била жертвата.

Гарсия се върна в дневната. Беше заинтригуван от разположението на стъпките.

Хънтър огледа използваните абразивни дискове. Следващите му думи озадачиха всички:

— Жертвата е издържала много повече от пет минути.

34

— Моля? — попита доктор Снайдър.

— Ти каза, че смъртта може да е настъпила за пет минути или след няколко часа — обясни Хънтър. — Не мога да кажа със сигурност колко дълго е издържала жертвата, но е било много повече от пет минути.

Убедеността на детектива озадачи криминалиста.

Робърт се премести от другата страна на кухненския плот, като внимателно отбягваше стъпките върху плочките на пода.

— Убиецът е спрял не само веднъж, а *два пъти,* и спокойно е отишъл до кофата за отпадъци, за да изхвърли използваните абразивни дискове. — Хънтър даде на Снайдър възможност да осмисли думите му.

— Ако жертвата вече е била мъртва — каза криминалистът, осъзнавайки какво е пропуснал, — какъв е бил смисълът да сменя дисковете и да продължава с изтезанията?

Хънтър не отговори.

— Но това пак е могло да стане за около пет минути — настоя Снайдър. — Пет минути са цяла вечност на болка, когато до лицето ти е опрян мощен ъглошлайф, не мислиш ли?

Робърт, който проверяваше кофата за боклук, се върна до кухненския плот и взе едното пликче с изхвърления абразивен диск.

— Запознат ли си изобщо с ъглошлайфовете? — попита. — Правиш ли си сам разни неща?

— Не съвсем, не. Защо?

— Тези дискове са направени на базата на синтетични влакна, а не примесени с алуминиев оксид или керамични — обясни Хънтър — Това ги прави малко по-леки от останалите. Размерът на шкурката е „САМI 1000“, което означава, че е микрошкурка. В този случай — ултрафина. Колкото по-голям е номерът на шкурката, толкова по-слабо е абразивното действие. В Съединените щати „САМI 1000“ е най-финият абразивен диск, който може да намериш. Използва се само за фино шлифоване и заглаждане на дебели повърхности, не за дърво, метал, пластмаса или нещо друго.

Хънтър пак остави Снайдър да осмисли думите му за няколко секунди.

— Ако убиецът беше използвал абразивен диск с по-малък номер — продължи Робърт, — увреждането на кожата, мускулите и костите на жертвата щеше да е в много по-голяма степен и много по-бързо.

Доктор Снайдър бавно изпусна дъха си, докато гледаше трупа.

— Ето защо, избирайки подходящия диск, той я е държал жива по-дълго и е удължил страданията й.

Хънтър кимна.

— Теоретично, да.

— Както споменах — обади се Гарсия след минута мълчание, — добре дошъл в Лос Анджелис, докторе, където извратеняците излизат да си играят.

— Значи обичаш да си правиш сам разни неща? — обърна се Снайдър към Хънтър.

— Не точно.

— Тогава откъде знаеш толкова много за ъглошлайфовете?

— Той чете много — отвърна Карлос, предугаждайки обичайния отговор на партньора си.

Робърт повдигна рамене.

— Да, чета много, но това не е причината.

Гарсия го погледна заинтригувано.

— Преди година помогнах на една приятелка да ремонтира дневната си — обясни Хънтър — и използвах машина, подобна на тази.

Карлос отново се вгледа в разположението на стъпките върху мокета. Две минути по-късно нещо привлече погледа му. Той приклекна, за да го разгледа по-добре.

— Робърт — каза след няколко секунди, — ела да видиш нещо.

Хънтър и Снайдър се приближиха до него.

Карлос насочи вниманието им към петно върху мокета на пет крачки вляво от стола с жертвата.

Робърт и докторът приклекнаха до Гарсия, който посочи няколко специфични пръски кръв сред стотиците от тази страна. Не бяха нито най-малките, нито най-големите.

Хънтър и Снайдър се вгледаха, намръщиха се и после се наведоха, доближавайки лица на два-три сантиметра от мокета.

— Чакайте малко — каза доктор Снайдър, изправи се, отиде до куфара си в ъгъла и извади голяма лупа. — Това може да помогне. — Той я даде на Хънтър.

Робърт дълго гледа петното кръв през лупата. От разстояние, отгоре, петното изглеждаше като всички останали, но щом се взряха отблизо, забелязаха странна форма.

Пръската е капка течност, която лети във въздуха и се разплисква върху някаква повърхност или предмет, образувайки неправилна форма. И именно това беше проблемът. Формата на тази пръска не беше неправилна, а представляваше идеален полумесец.

Хънтър погледна петното и жертвата няколко пъти. Очевидно преценяваше нещо наум. И после, също както беше направил Гарсия преди няколко минути, сложи кутрето си в средата на петното и натисна. След няколко секунди вниманието му се насочи към стотиците други пръски кръв около полумесеца.

— Какво търсиш? — попита Снайдър.

— Второ петно с подобна форма.

Карлос вече търсеше същото и го намери пръв.

— Ето тук — каза той, привличайки вниманието им към петно върху мокета на около четирийсет и пет сантиметра от първото. Не беше съвсем същото. Това беше кръгло — всъщност незавършен кръг, но беше празно. В центъра нямаше нищо. Виждаха се само кръглите очертания. Освен това второто петно беше разположено успоредно на първото.

Хънтър го огледа и пак натисна с пръст мокета в средата на кръгчето. Встрани от него, също по права линия, нямаше пръски, а локва кръв. Робърт изчисли нещо наум и после отново използва пръста си, този път сякаш търсеше нещо в локвата.

— Какви мислите, че са тези неща? — попита доктор Снайдър.

Двамата детективи бяха виждали подобни пръски и вдлъбнатини в мокет.

— Следи от крака на триножник — отговори Хънтър, изправи се и посочи единия прожектор. — Подобен на този, но по-малък. Бил е поставен тук. Тежестта му е оставила леки вдлъбнатини върху мокета, където са били краката. Третият крак е бил в тази локва кръв, в която бръкнах.

Доктор Снайдър присви очи.

— Убиецът е заснел всичко.

35

Червей се събуди от страх, когато похитителят припряно отвори тежката врата на тъмната му килия. Вратата се блъсна в бетонната стена, разтресе цялата стая и разпрати оглушителен звук, който отекна във въздуха.

Кльощавите му крака започнаха трескаво да ритат като на стреснат плъх, докато момчето отчаяно пълзеше към ъгъла, където мръсният му дюшек се допираше до влажната стена. Щом стигна дотам, веднага се сви на кълбо и вдигна тънките си ръце, за да предпази изранената си глава.

Не беше направил нищо лошо. Или поне така си мислеше. Беше почистил кухнята, дневната и стаята на похитителя, както правеше всеки ден. Беше измил пода, ваната, дупката и запушалката на канала и тоалетната чиния в банята и за да го докаже, беше облизал ръба на тоалетната чиния и бе пил от водата вътре. Не издаваше никакъв звук. Говореше само когато му кажеха, стоеше далеч от мазето и ядеше само остатъците, които му подхвърляше похитителят от закуската и вечерята — никога обяд.

Всеки ден, след като Червей почистеше след закуската, мъжът го заключваше в килията му и го държеше там до вечерта, когато влизаше и или го биеше, или го изнасилваше, или и двете. След това обикновено му позволяваше да изяде остатъците от храната. Обикновено, но невинаги.

Но все още не беше вечер. Не можеше да е. Червей беше сигурен в това. Той нямаше часовник и нямаше как да знае колко е часът, но нещо му подсказваше, че е рано следобед. От друга страна обаче, похитителят не се нуждаеше от извинение да нахлуе в килията на Червей, когато си поиска и като метеоритен дъжд да излее гнева и сексуалната си извратеност върху малкото момче.

Със смесица от гняв и скововаващ крайниците страх Червей напрегна тяло, стисна зъби и зачака първия удар — от ръка, колан или камшик. Никога не знаеше. Този път обаче нямаше удар.

— Хайде, ставай, Червей — заповяда Чудовището.

Той го наричаше Чудовището наум, защото какъвто и да беше, похитителят не беше човешко същество.

Момчето си помисли, че не е чуло добре. Не думите, а тона на мъжа. В него не прозвуча гняв. Това му напомни за деня, в който го срещна близо до училището. Червей знаеше, че ще проклина този ден до края на живота си.

— Хайде, Червей, стани и ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

Да, Червей беше чул добре. Тонът на похитителя беше спокоен и подканващ, почти закачлив.

Червей бавно спусна ръце и погледна мъжа. Очите му постепенно се приспособиха към светлината, която проникваше от коридора. Чудовището стоеше на прага и го гледаше. В изражението му нямаше гняв.

— Хайде, хайде — повтори мъжът и плесна с ръце два пъти. — Нямаме цял ден. Да вървим. — Той врътна глава към коридора, обърна се, прекрачи прага и зачака.

Червей не можеше да разбере какво става, но беше сигурен, че не иска да кара Чудовището да чака. Момчето скочи на крака, пое дълбоко влажния въздух с мирис на мухъл и тръгна след похитителя.

Мъжът го поведе нагоре по скърцащите дървени стъпала към втория етаж. Влязоха в стая, която беше заключена с катинар, където на Червей не беше позволено да ходи. Помещението беше сравнително малко, двайсетина квадратни метра, с тъмносив линолеум на пода и един прозорец в средата на западната стена, обкован със стоманени плоскости. Никой не можеше да види нищо през него. Стените и таванът бяха боядисани в черно и празни. В единия ъгъл имаше лампа, която озаряваше стаята в студена, оранжева светлина. Нямаше мебели, освен двуместно черно кожено канапе, поставено вдясно от вратата и срещу прожекционен екран, монтиран на отсрещната стена. Червей за пръв път долавяше такава противна сладникава и мускусна миризма, каквато се разнасяше в стаята. Стомахът му се присви и без да усети, момчето затаи дъх и стисна устни.

Докато оглеждаше зловещата стая, забеляза, че канапето е покрито с дебел непромокаем найлон.

— Обичам да наричам това моя киносалон — каза Чудовището, влезе вътре и гордо разпери ръце, сякаш се готвеше да прегърне невидим приятел.

Червей стоеше на прага и уплашеният му поглед се стрелкаше из помещението.

— Идеален е, нали? — ухили се Чудовището. — Е, искаш ли да гледаш филм заедно с мен, Червей? — Той говореше оживено, като любящ баща на сина си.

Момчето най-после си пое дъх и веднага му се догади. Отправи поглед към Чудовището, но не знаеше как да отговори. Мъжът видя колебанието му и му помогна.

— Но, разбира се, че искаш, нали, Червей? — Кимна два пъти, за да наблегне на решението, което беше взел от името на момчето.

Отворил широко очи, Червей се колебаеше. Неизвестно защо, тази стая го плашеше повече от подземната му килия.

— Не е ли така, Червей? — повтори Чудовището, този път с твърд и заплашителен глас.

Момчето почувства, че цялото му тяло се разтрепери, и кимна.

— Чудесно. Ела тук и седни. — Мъжът потупа два пъти по канапето.

Червей внимателно затвори вратата, предпазливо влезе в стаята и седна там, където беше посочил мъжът. Найлоновата покривка изскърца.

Чудовището взе дистанционното и се настани до момчето.

Несигурен и с кожа, настръхнала от страх, Червей гледаше право напред, твърде уплашен да погледне похитителя.

— Мисля, че този филм ще ти хареса. Нов е. — Чудовището натисна бутона за включване и се облегна назад.

Тялото на момчето беше сковано като дъска. Седеше на ръба На канапето, пъхнало ръце под краката си.

Когато първите образи изпълниха екрана, момчето се намръщи. Нямаше заглавие, нито имена на актьори или създаваща определено настроение музика. Филмът започна направо с кадър отблизо на лицето на жена, която изглеждаше на двайсет и няколко години. Сините й очи бяха пълни със сълзи, зачервени и подпухнали от плач. Дългата й руса коса беше разпусната и падаше на раменете.

— М…моля те! — каза тя, гледайки право в камерата. — Ще направя всичко, което поискаш. Моля те, не ме наранявай! — Гласът и потреперваше с всяка дума.

Камерата постепенно се отдалечи и показа тялото на жената. Гледката накара Червей да преглътне. Тя беше гола и завързана за стол, сложен в средата на дневна.

— Красива е, нали, Червей? — усмихнато попита Чудовището.

Вцепенено от образа на екрана, момчето не беше в състояние да отговори.

— Името й е Шарън — продължи мъжът. — Харесва ми. А на теб?

Червей мълчеше.

— Кажи името й, Червей — настоя Чудовището.

Момчето най-после погледна към мъжа на канапето до него.

— Какво?

— Как се казва тя? Кажи името й. Казах ти го. Не внимаваше ли?

— Да, господине, внимавах. — Думите на Червей прозвучаха уплашено като на жената.

— Тогава кажи името й. И внимавай да не го сбъркаш.

— Ш…Шарън. Името й е Шарън.

Чудовището се втренчи в момчето. Лицето му представляваше безизразна маска.

— Не е ли така, господине? — с умоляващ глас попита Червей.

Устните на мъжа най-после се разтеглиха в усмивка. Гласът му отново звучеше доволно:

— Да, точно така. Но не гледай мен, Червей. Гледай екрана. Ще стане много по-интересно.

Детето се подчини.

От тонколоната се разнесе силен, механичен звук, който изпълни стаята, стресна Червей и го накара да подскочи на мястото си. На екрана Шарън изпищя от вцепеняващ ужас, извърна лице и започна да ридае неудържимо.

— Моля те… не, не, не!

Използвайки силата, която й беше останала, тя ожесточено извиваше тяло на стола, опитвайки да се освободи, но безуспешно.

Изведнъж вляво от Шарън в кадър влезе някой друг. След няколко секунди Червей осъзна, че човекът на екрана, е мъжът, който седи до него — Чудовището. Той беше облечен в странен екип, покрит от главата до петите, нещо като саморъчно направен прозрачен найлонов гащеризон. В ръцете си държеше малка машина, която беше източникът на силното бръмчене.

— Знаеш ли какво е това, Червей? — попита Чудовището, посочвайки машината.

Момчето поклати глава.

— Това е електрически ъглошлайф. Фантастична машинка. Много мощна.

Червей погледна стъписано мъжа и почувства, че по гърба му полазват ледени тръпки.

Чудовището се усмихна.

– Точно така, Червей, правилно си разбрал. Ще изстържа лицето й. Гледай. — Той посочи екрана.

Момчето не помръдна. Не можеше.

— Гледай — заповяда Чудовището, хвана брадичката на Червей и обърна лицето му към екрана.

Паниката беше обзела напълно Шарън, която сега пищеше неистово и се мяташе на стола, но усилията й изобщо не притесняваха Чудовището. Напротив, изглежда, го възбуждаха още повече. Той пристъпи към нея и доближи ъглошлайфа на пет сантиметра от лицето й. Шарън усети въздушната струя и топлината, излъчваща се от четиристотин и двайсетватовия въртящ се диск. Паниката й нарасна неимоверно и тя се подмокри.

Червей не можеше да гледа повече. Той инстинктивно затвори очи и извърна глава.

Чудовището го зашлеви през лицето толкова силно, че момчето изхвърча от канапето и падна на пода. Пред очите му се появиха ярки искри.

Чудовището натисна паузата на дистанционното.

Червей притисна ръка до наранената си буза. По лицето му започнаха да се стичат сълзи. От ъгълчето на устата му закапа кръв.

— Отвори очи и ела да седнеш тук, Червей. Ако дори си помислиш да ги затвориш или да отместиш поглед, ще разбереш колко болезнен може да е електрическият ъглошлайф, защото ще одера кожата на гърба ти. Разбираш ли?

Червей си пое дъх, потреперваики.

— Да, господине. Съжалявам, господине. — Момчето се изправи на трепперещите си крака и се върна на канапето.

— Браво.

Похитителят отново пусна видеозаписа. На екрана Шарън вече беше престанала да се движи. Страхът й беше толкова силен, че я беше парализирал. Тя можеше само да се надява на чудо, но чудото не се случваше.

Машината докосна лицето й и във всички посоки се разхвърчаха кръв и кожа, образувайки дъжд от червеникава мъгла. Писъкът, който се изтръгна от устата й, беше гърлен и изпълнен с болка, и заглуши смразяващото кръвта бръмчене на машината.

Червей почувства, че ще повърне, но знаеше, че ако отмести поглед или затвори очи, Чудовището ще го нарани както никога дотогава. Момчето нямаше възможност за избор и направи единственото, за което се сети, за да не затвори очи — доближи ръце до лицето си, разтвори клепачите си с палеца и показалеца си и продължи да гледа екрана.

36

— Детектив Гарсия, специален отдел „Убийства“ — каза Карлос по мобилния си телефон, отговаряйки на обаждането след второто позвъняване. С Хънтър току-що се бяха върнали в Главното управление на полицията, след като бяха прекарали по-голямата част от сутринта и следобеда на местопрестъплението във Венис.

— Детектив, обажда се полицай Удс.

Полицай Гари Удс ръководеше разпитите на съседите на семейство Бенет в Ъпър Лаурел Каньон. След събитията сутринта Гарсия беше забравил за това.

— Помолихте ме да ви уведомя, ако се появи нещо.

— Да, точно така — отвърна Карлос.

— Мисля, че може би попаднахме на нова информация за вас.

— Добре. Тръгваме.

В натовареното в късния следобед улично движение пътуването от Саут Сентръл до Ъпър Лаурел Каньон в Холивуд Хилс отне на детективите час и десетина минути. Щом най-после стигнаха дотам, те намериха полицай Удс и партньора му да ги чакат в черно-бялата си патрулна кола, която беше паркирана точно пред къща № 8420, през десет врати от семейство Бенет.

— Детективи — каза Удс, слизайки от колата, и поздрави Хънтър и Гарсия. Той беше четирийсет и пет годишен, с права коса с цвят на ръжда, пълни устни, рунтави вежди и почти черни очи. Приличаше на тъжен вълк в полицейска униформа. Партньорът му, който сякаш броеше минутите до края на тази гадост, остана в патрулната кола.

Робърт и Карлос отвърнаха на поздрава.

— И така — започна Удс, — точно както бяхме инструктирани, почукахме на всяка врата от горния край на пътя чак надолу до Лаурел Пас Авеню, включително къщите на Кармар Драйв. — Той посочи улицата, която се отклоняваше вдясно от Алънуд Роуд. — Общо шейсет и девет имота. Разговаряхме с всеки, който беше там по онова време, включително с непълнолетни. — Удс отмести поглед от Хънтър към Гарсия и после обратно. — Трябва да призная, че отначало всичко в този квартал изглеждаше като гонене на вятъра. Както се очакваше и както показа първият разговор, никой не си спомняше да е видял някого или нещо необичайно, предимно защото на тези хълмове няма такова нещо като *обичайно,* ако схващате намека ми. Но по средата на търсенето попаднахме на нещо, което звучеше интересно, меко казано. — Той млъкна и повдигна рамене. — Може и да е нищо, но аз не взимам решенията. Само докладвам, както съм инструктиран.

— Добре — рече Карлос. — Какво имаме?

— Ето тук. — Удс се обърна към № 842.0, двуетажна къща от червени тухли с полегат покрив, старателно окосена морава и пътеки с красиво подредени цветни лехи от двете страни. На алеята бяха спрени две коли — бял джип „Джи Ем Си Юкон“ и електрическа „Тесла S“, син металик. — Информацията беше подадена от едно хлапе — продължи Удс и кимна по посока на къщата. — Името му е Марлон Слоун. Тринайсетгодишно. Изглежда интелигентно, но е много срамежливо. — Той извади тефтерчето си. — Искате ли да ви разкажа какво ми каза момчето или предпочитате да говорите с него?

Хънтър долови колебание в тона на полицай Удс.

— Защо? Не сте ли сигурен в онова, което ви каза момчето?

Удс леко наклони глава на една страна и веждите му се повдигнаха като две космати гъсеници, които опитват да се целунат.

— Както споменах — каза той, — хлапето е ужасно стеснително. Не ме поглеждаше в очите, докато ми разказваше историята си.

Освен това изглеждаше малко нервно, почти уплашено. Може би момчето си е такова, или има нещо друго. Не съм сигурен. Но знам, че вие, детективите обичате да разгадавате хората, докато разговаряте с тях, и затова попитах.

Гарсия кимна на полицай Удс и се обърна към партньора си:

— Е, след като сме дошли чак дотук, може да поговорим с момчето.

Няколко секунди след като полицай Удс натисна звънеца, вратата отвори висока метър седемдесет и пет жена на четирийсет и няколко години, която беше по-скоро очарователна, отколкото привлекателна. Носеше черна рокля с тънки презрамки, черни чорапи и ниски работни обувки. Естествено вълнистата й кестенява коса падаше на раменете и ограждаше малко, овално лице.

— Здравейте отново, госпожо Слоун — каза Удс.

Погледът на жената се спря на полицая само за част от секундата и после озадачено се премести към двамата други мъже, които стояха на вратата.

Хънтър и Гарсия се представиха и в същия момент на няколко крачки зад госпожа Слоун се появи бледо и слабо хлапе с къса руса коса и очила с тънки телени рамки, два-три сантиметра по-високо от майка си. Беше облечено със сини джинси и черна тениска с рисунка на череп от захар. Под черепа с бели букви беше написано името на група — „Естетик Пърфекшън“.

Робърт наклони глава на една страна, за да привлече вниманието на момчето.

— Здравей — махна му с ръка той. — Аз съм детектив Хънтър от лосанджелиската полиция, а това е партньорът ми, детектив Карлос Гарсия. Ти сигурно си Марлон, нали?

Хлапето кимна мълчаливо. Погледна детективите за не повече от секунда и отмести очи.

Удс отправи на Хънтър и Гарсия поглед, който говореше: „Казах ви, че момчето е срамежливо“.

— Здравей, Марлон — рече Удс, поглеждайки над рамото на госпожа Слоун. — Това са детективите, за които ти казах, че може би ще искат да ти зададат няколко въпроса. Ще им кажеш ли онова, което разказа на мен?

— Съжалявам — намеси се майката, — но това ми се струва загуба на време, и нашето, и вашето. Той няма да им каже нищо повече от онова, което вече ви разказа. — Тя погледна часовника си. — И след по-малко от час имаме сеанс при терапевт. — Госпожа Слоун се обърна и погледна сина си: — Трябва да тръгваме.

Хънтър наблюдаваше момчето. Когато майката спомена думата „терапевт“, Марлон погледна наляво, стисна устни и пъхна ръце дълбоко в джобовете си. Негативната реакция показа, че не харесва много терапевтичните сеанси.

— Ще отнемем колкото е възможно по-малко от времето ви, госпожо Слоун — спокойно каза Хънтър, опитвайки се да вдъхне увереност на нея и на момчето. — Но това наистина е важно. — Преди тя да успее да отговори, той се обърна направо към хлапето: — Марлон, ще та бъдем много признателни за помощта. Само ни отдели няколко минутки от времето си, моля.

Момчето пристъпи напред и застана до майка си.

— Може ли да видя документите ви? — попита Марлон и този път задържа по-дълго погледа си върху детективите.

Въпросът изненада всички, дори майката, която погледна сина си така, сякаш се беше държал грубо и невъзпитано.

— Разбира се — отвърна Хънтър, извади служебната си карга и я даде на хлапето.

Гарсия направи същото.

Момчето ги разгледа внимателно и дълго, сякаш беше експерт и можеше да прецени дали са фалшиви или истински.

— Отдел „Убийства“ — каза Марлон и върна документите на детективите.

— Моля? — изненада се госпожа Слоун и погледна първо сина си, а после Хънтър и Гарсия. Беше пропуснала да забележи този детайл, когато погледна служебните карти на детективите. — Отдел „Убийства“?

— Точно така, госпожо — отвърна Робърт и пак й даде документите си. — За жалост онова, което започна като отвличане от къщата малко по-нататък по улицата от вашата, ескалира в убийство. Трупът на жената беше намерен вчера сутринта. Затова отново посещаваме всяка къща.

— Боже мой! — възкликна госпожа Слоун и му върна документите. Раздразнението й се изпари. — Много съжалявам да го чуя. Нямах представа. — Тя сложи ръка на рамото на сина си и го прегърна покровителствено.

— На този етап всяка информация, колкото и незначителна да изглежда за другите, може да е много важна за нас — добави Хънтър.

— Разбира се, разбира се — с извинителен тон отговори жената и отстъпи вляво. — Влезте, моля.

37

Хънтър, Гарсия и полицай Удс последваха госпожа Слоун и Марлон и се озоваха в малко преддверие, минаха покрай извито стълбище и влязоха в дневната на къщата. Старинни мебели украсяваха голямото и много приятно пространство. Стените, облепени с тапети на широки райета в тъмнозелени и маслиненозелени нюанси, бяха декорирани с няколко картини с маслени бои, всичките оригинали. В средата на стаята имаше голям пухкав килим в зелено и бяло и внушителен комплект викториански махагонови кресла и канапета с дърворезба. На тавана беше окачен елегантен кристален полилей, който обливаше помещението в успокояваща светлина.

Госпожа Слоун покани полицаите да седнат и заедно със сина си се настани на едното канапе. Хънтър и Гарсия седнаха на другото, а Удс избра едно от креслата. Госпожа Слоун отново сложи ръка на рамото на сина си.

Вниманието на Робърт беше приковано в момчето. Хлапето беше ужасно стеснително. Чувстваше се неудобно и неловко в присъствието на хора, особено непознати, и справянето се проявяваше под формата на минимално общуване, предпазливо, плахо поведение и малко или никакъв зрителен контакт. В резултат на чувствата си Марлон вероятно подсъзнателно беше изградил защитна стена около себе си. В днешния свят това не беше рядко срещано поведение. Прегръдката на майка му, изглежда, го смущаваше.

Хънтър не желаеше да им отнема много време, но искаше и да предразположи момчето и да го накара да се отпусне.

— Между другото, тази група е страхотна — отбеляза той и посочи тениската на хлапето.

Марлон бавно вдигна глава и погледна Робърт. На лицето му бяха изписани съмнение и изненада. Този път момчето не прекъсна зрителния контакт.

— Знаете за „Естетик Пърфекшън“? — За разлика от изражението в тона му имаше много повече съмнение отколкото изненада.

Детективът кимна.

— Гледал съм ги на живо два пъти.

Марлон нагласи очилата на носа си и се втренчи в детектива.

Робърт разбра, че момчето го изучава и преценява.

— Наистина ли? — попита Марлон. Съмнението в тона му се беше превърнало в недоверие. — Имате ли любима песен?

Хлапето е умно — помисли си Хънтър — *и много предпазливо* Марлон беше приел дружеската забележка и я бе превърнал в проверка.

— Не бих казал, че имам любима песен — отговори Робърт. — Харесвам повечето им парчета, особено последните два албума, но ако трябва да избирам, може би „Антитяло“ или „Блед“, или „Угаси лампите“. А ти? Имаш ли изобщо любима песен?

Момчето се поколеба отново, видимо изненадано от отговор, какъвто не очакваше. В резултат на това най-после се отпусна. Устните му неволно се извиха в лека усмивка.

— „Антитяло“ е страхотна песен — призна. — Много харесвам и „Нечовек“. Но съм съгласен, че повечето им парчета са жестоки. — Той изучава Хънтър още малко. — А чували ли сте за група на име „Год Модюл“?

Робърт се замисли.

— Не, мисля, че не съм.

— Щом харесвате „Естетик Пърфекшън“, ще харесате и тях. Трябва да ги чуете.

— „Год Модюл“ — кимна Хънтър. — Благодаря. Ще го направя.

Госпожа Слоун проследи разговора им с изненадано и същевременно заинтригувано изражение на лицето. Тя много рядко беше виждала сина си с готовност да повежда разговор с непознат.

— Извинете — обърна се Робърт към нея. — Знам, че времето ви притиска.

— Ами… да, малко. — Тя погледна сина си.

— Марлон — започна Хънтър, — би ли повторил онова, което си разказал на полицай Удс?

Момчето кимна.

— Разбира се. Попитаха ме дали си спомням да съм виждал превозно средство или някой да се мотае на улицата през последните седмици, например човек, който не живее тук, или кола, която не съм виждал досега.

— Точно така — потвърди Робърт.

— Бих искала да подчертая, че Марлон не обича да напуска дома си — намеси се госпожа Слоун. — Той не се чувства удобно навън.

— Мамо — прекъсна я Марлон едновременно подразнен и смутен. — Какво от това, че обичам да стоя вкъщи? Нали имам очи? И стаята ми има голям прозорец, през който обичам да гледам. — Той леко размърда рамо, освобождавайки се от прегръдката на майка си.

— Значи си видял нещо от твоя прозорец? — попита Хънтър със спокоен и сериозен глас, насочвайки вниманието на момчето към себе си и повода, по който бяха дошли.

— Да — отговори хлапето и се отмести няколко сантиметра по-далеч от майка си. — От прозореца на моята стая се открива доста хубава гледка на по-голямата част от улицата.

Докато бяха навън, Робърт беше забелязал стратегическото положение на къщата на семейство Слоун по отношение на улицата и дома на семейство Бенет.

— Добре, и какво видя?

— Нека първо ви разкажа малко предистория — започна Марлон. — Преди четири седмици имаше някакъв проблем с единия телефонен стълб на улицата, по-точно онзи пред № 8456. — Момчето посочи на север. — Всички телефони наоколо не работеха.

— Да, спомням си — пак се обади госпожа Слоун.

Преди да продължи, Марлон я погледна, сякаш искаше да каже: „*Остави ме да говоря, мамо.*“

— Късно следобед — продължи той — дойдоха двама инженери от „AT&T“ и ги поправиха. Видях ги да работят по кабелите на върха на стълба.

Хънтър кимна, но не каза нищо, оставяйки момчето да говори свободно, без да го прекъсва.

— Стори ми се странно, че два дни по-късно дойде друг инженер и работи по същия телефонен стълб.

Гарсия се намръщи.

— Защо ти се стори странно?

Марлон отново нагласи очилата си.

— Ами, първо, защото вече нямаше проблем с телефонните линии. Бяха ги поправили преди два дни. И второ, защото инженерът беше сам и използва телескопична стълба, за да стигне до кабелите на върха на стълба, който е доста висок. Инженерите от „AT&T“ имаха камион с кран с кош.

Карлос погледна партньора си, който не откъсваше очи от момчето.

— И после, преди седмица и нещо, същият самотен инженер работеше горе на същия телефонен стълб. Пак с телескопична стълба, не с камион с кран с кош, но този път го видях, когато си тръгваше. — Марлон млъкна, може би за ефект, а може би да си поеме дъх. — Не караше бус на „AT&T“, нито друг фирмен бус, а джип „Юкон“, който беше паркиран на отсрещната страна на улицата. Джипът беше като на мама, само че черен. Човекът сложи стълбата на багажника на покрива и потегли.

— Преди седмица и нещо? — попита Робърт.

— Да — потвърди момчето. — Мисля, че беше два-три дни преди полицаите да дойдат да разпитват първия път.

Този път Хънтър и Гарсия се спогледаха обезпокоени.

От радиопредавателя на колана на полицай Удс се разнесе силно пращене. Той бързо го извади, докато ставаше.

— Моля за извинение, госпожо — каза и после се обърна към двамата детективи: — Чакам да получа информация. Сигурно затова ме търсят. Ще ви чакам навън. — Отново погледна госпожа Слоун, която се готвеше да стане. — Всичко е наред, госпожо. Не ме изпращайте. — Удс излезе от стаята.

Робърт поднови разпита:

— Успя ли да видиш добре инженера?

— Видях го само в гръб, докато беше горе на стълба — с разочаровано изражение отговори момчето. — Беше висок като вас двамата. И не беше дебел като двамата инженери от „AT&T“.

— Слаб ли беше? Мускулест? — попита Карлос.

— Не можах да видя. Той беше с яке.

— Работно яке на „AT&T“?

— Не си спомням, но мисля, че не беше такова.

— А цветът на косата му?

Марлон отново поклати глава обезверено.

— Съжалявам, не можах да видя. Човекът носеше бейзболна шапка. Не го огледах много внимателно, защото той не правеше нищо лошо. Сетих се за него само защото ме попита полицаят, който току-що излезе. Единствените непознати, които видях на улицата през последните седмици, бяха инженерите от „AT&T“, третият инженер, за когото ви разказах, и полицаите. Това е всичко.

— А колата му? — попита Хънтър. — Ти каза, че бил черен джип „Джи Ем Си Юкон“?

— Да.

Робърт видя, че госпожа Слоун пак погледна часовника си.

— И имала багажник на покрива?

— Да.

— Забеляза ли нещо друго около колата? Например… имаше ли вдлъбнатини или драскотини? Броня или стикери на стъклата? Нещо, което си спомняш?

Марлон наведе глава.

— Не. съжалявам. Видях само, че беше черен джип „Юкон“.

Хънтър и Гарсия отново се спогледаха. Нямаше какво повече да научат от Марлон и майка му, която вече изглеждаше доста нетърпелива.

Двамата детективи станаха, благодариха на Марлон и госпожа Слоун и се отправиха към вратата. Докато госпожа Слоун ги изпращаше, Робърт се обърна към нея:

— Терапевтичният сеанс, на който ще водите Марлон сега, за социално тревожно разстройство и паника ли е?

Тя се намръщи, предимно защото се изненада от точната диагноза. Отговорът й беше много по-предпазлив отпреди:

— Да…

Хънтър погледна Марлон, който стоеше зад майка си. Момчето беше чуло въпроса и, изглежда, се чувстваше малко неудобно.

— Откога ходи на терапия? — попита Робърт.

Този път госпожа Слоун се намръщи още повече.

— Съжалявам, но не разбирам защо това ви интересува, детектив.

— Терапията не помага много, нали?

Жената придоби обиден вид.

— Трябва да престанете да посещавате терапевта — заяви Хънтър.

Марлон се подсмихна.

— Моля? — попита госпожа Слоун.

— Трябва да престанете да посещавате терапевта — повтори детективът.

— Защо, за Бога?

Хънтър погледна момчето и после пак майка му.

— Тъжната истина е, че терапията и сеансите при психиатри са предимно вятър и мъгла. В техен финансов интерес е да карат пациентите да идват отново и отново. Състоянието на Марлон е много по-често срещано, отколкото си мислите, госпожо Слоун. И макар да смятате, че помагате на сина си, като се държите прекалено покровителствено, не е така.

Тя се втренчи ядосано в Хънтър. В очите й блесна гняв.

Робърт пренебрегна погледа й и се обърна към момчето:

— Опитай се всяка седмица да извървяваш по една пресечка извън зоната си на удобство, Марлон, колкото и далеч да е това. Ако не можеш една пресечка, опитай половин. Намери пейка в парк и седни. Когато дишането ти се успокои, попитай случаен минувач колко е часът. Следващата седмица попитай двама. По-следващата — трима. Следващия месец извърви още една пресечка извън новооткритата зона на удобство и повтори същото. Преди да усетиш, ще имаш нови приятели и ще забравиш тревожността.

Гневният поглед на госпожа Слоун се замени със заинтригуваност.

— Не ти трябва безсмисленото бръщолевене на терапевт, за да решиш проблема, Марлон — добави Хънтър. — Ти можеш да го направиш сам. По една малка победа всеки път.

38

Червей предпазливо вдигна лявата си ръка и я доближи до лицето си, но връхчетата на пръстите му не докоснаха нищо. Те минаха на по-малко от сантиметър от подутата плът около лявото му око.

В прожекционния салон по-рано през деня този номер беше проработил. Използвайки двата си палеца и показалеца, той беше успял да задържи очите си отворени, докато на големия екран пред него се появяваха ужасяващите образи. Чудовището, изглежда, нямаше нищо против. Дори се засмя на глас и каза на Червей, че това е находчив ход.

— Харесва ми, Червей — заяви похитителят и използва мръсния си нокът, за да изчопли нещо между зъбите си. — Ти беше изправен пред проблем и измисли умен ход. Хитро. Обичам умните неща.

Дишането на Червей беше станало затруднено. Той не беше виждал толкова много кръв и не беше чувал писъци като онези, които се изтръгваха от жената — гърлени и изпълнени с болка, задавени от ужас и напълно лишени от надежда.

Шарън, това беше името й. Мъжът го накара да го повтори няколко пъти по време на филма. Момчето нямаше да забрави това име, докато беше живо.

На екрана Шарън най-после беше припаднала. Тя някак бе успяла да издържи на болката много по-дълго, отколкото би си представил някой. Всъщност няколко минути. Червей си помисли че Шарън се е отказала от желанието да живее и е приела неизбежното, че филмът и страданията й са свършили. Оказа се обаче, че дълбоко греши.

Кадрите продължиха и Червей видя как Чудовището изключи ъглошлайфа, сложи го на пода, приближи се до камерата и увеличи образа на страшната каша, в която се беше превърнало лицето на Шарън. От челото й висяха парчета кожа и плът, но Червей видя, че тя още диша.

Изпитанието съвсем не беше свършило.

— Дръж си очите отворени, Червей — развълнувано заповяда Чудовището. — Сега ще стане много интересно.

Момчето почувства, че в стомаха му сякаш оживява нещо, което започна да пълзи нагоре в гърдите му. Шокът го беше накарал да отвори уста. Ръцете му трепереха и той трябваше непрекъснато да нагласява пръстите си, за да не затвори клепачи. По лицето и гърба му се стичаше студена пот.

Екранът потъмня за момент и после филмът продължи.

— Наложи се да престана да снимам — неизвестно защо реши да обясни похитителят. — Трябваха ми двайсетина минути, докато я свестя. Но ще ти кажа нещо, Червей. Тя беше корава кучка. — Той издаде грачещ, пресилено въодушевен смях, от който по кожата на момчето полазиха ледени тръпки.

— Следващия път може да гледаш на живо, Червей. Какво ще кажеш? Не ти ли се иска да беше с нас в стаята?

Онова, което пълзеше нагоре от червата на Червей, набра инерция и изригна през гърлото му с невероятна скорост.

Момчето не мислеше, че е възможно, но писъците на Шарън станаха по-силни и нахлуха в ушите му като пронизващи игли. Червей все още правеше всичко възможно да държи очите си отворени, но не можа да спре пълзящото същество, което се изстреля като лавина от стомаха през устата му.

Тялото му рязко се изтласка напред и той като снаряд повърна малкото, което имаше в стомаха си, върху тъмносивия линолеум на пода. Част от повърнатото стигна до екрана.

— Неблагодарно копеле! — изрева Чудовището и скочи от канапето, като внимаваше да не стъпи в мръсотията на пода.

Момчето погледна паникьосано мъжа.

— Съжалявам, господине. Ще почистя. Съжалявам. — Червей коленичи и се помъчи да събере с ръце повърнатото.

Похитителят го удари с изопната длан в лицето, точно до лявото око, с такава сила, че момчето се претъркoли на пода. Тъкмо спря и главата му се блъсна в стената. Очите му се забелиха за секунда и после Червей се стовари на земята като чувал с картофи.

Чудовището хвана за косата изпадналото в безсъзнание момче, повлече го надолу по стълбите и го хвърли в килията му.

39

— Какво беше това? — попита Гарсия партньора си, когато двамата детективи се присъединиха към полицай Удс до черно-бялата му патрулна кола.

— Нищо. Само се опитах да дам съвет на хлапето — отвърна Хънтър.

— Добре — рече Удс, след като записа нещо в тефтерчето си.

— Току-що говорих с Оперативния отдел. Преди да отидете там, ги помолих да проверят казаното от Марлон. Това беше информацията, която чаках.

Хънтър и Гарсия останаха приятно изненадани от подхода на полицай Удс. Повечето ченгета оставяха всички проверки на детективите.

— И какво? — попита Карлос.

— Вие ми кажете. — Удс започна да чете от записките си. — Миналия месец наистина е имало повреда в телефонните линии.

„AT&T“ изпратили двама инженери да ги оправят на дванайсети и да, имали са камион с кран с кош. Проблемът бил отстранен същия ден. Оттогава „AT&T“ не са получавали други сигнали за повреди и не знаят да е имало други неизправности с телефонните линии в този район. Освен това казаха, че не са изпращали тук други инженери да проверяват пак линиите. Нито на четиринайсети миналия месец, нито по някое друго време след ремонта, включително миналата седмица.

— И не може да е била друга телефонна компания? — попита Гарсия.

— Не — отговори Удс. — Никой друг доставчик не обслужва този район. — Той затвори тефтерчето си. — Изглежда, се сдобихте със загадъчен телефонен инженер.

— Марлон каза, че са работили на телефонния стълб пред имота на номер № 8456 — рече Хънтър, поглеждайки на север.

— Точно така — потвърди полицаят. — Онзи там на ъгъла. — Посочи телефонния стълб с формата на буквата „Т“ точно пред едноетажна къща с бяла фасада, която се намираше там, където Алънуд Роуд рязко завиваше наляво, на трийсетина метра от мястото, където стояха.

Двамата детективи се приближиха да огледат по-добре стълба. Полицай Удс ги последва.

Телефонният стълб беше обикновен на външен вид, кафяв на цвят и направен от жълт бор, висок десет-дванайсет метра. През него минаваха общо седем телефонни кабела — пет на самия връх, по хоризонталната права на буквата „Т“, а останалите — на метър и нещо под горните пет, по дългата отвесна права.

Хънтър и Гарсия гледаха стълба десетина секунди и после едновременно стигнаха до едно и също заключение.

За да стигне първия кабел, инженерът е трябвало да изкатери девет-десет метра. Нищо чудно, че инженерите от „AT&T“ бяха използвали кран с кош, за да стигнат дотам.

От друга страна, един-единствен инженер, дори с телескопична стълба, би бил изправен пред много трудна и опасна задача.

Хънтър заобиколи стълба и го огледа от всички страни.

— Цялата улица ли обслужват тези кабели? — попита Гарсия, все още гледайки горната част на стълба.

— Не съм сигурен, но предполагам, че е така — отвърна Удс, който наблюдаваше двамата детективи.

— Мислиш ли, че е бил той? — обърна се Карлос към партньора си.

Робърт спря и погледна на север, където пътят завиваше наляво и изчезваше зад имота на номер 8456.

Гарсия зачака.

След това Хънтър погледна на юг, към къщите на семейство Слоун и семейство Бенет. Ако Марлон беше на прозореца на стаята си, Робърт не можеше да го види. Ъгълът на прозореца по отношение на позицията на стълба, съчетан с начина, по който светлината се отразяваше в стъклото, не позволяваше на никого, застанал на стълба, да види вътре през него.

— Да — отговори Хънтър. — Мисля, че е бил той.

Карлос отмести поглед към телефонните кабели.

— Мислиш ли, че е подслушвал телефонните линии?

Робърт отново вдигна глава към върха на стълба.

— Не е имало причина да го прави — отговори. — Ако го е искал, тогава би било много по-лесно и по-малко рисковано да го направи чрез разпределителната кутия.

— Значи смятате, че загадъчният телефонен инженер е бил вашият човек? Какво е правил на телефонния стълб? — попита Удс.

Хънтър отново погледна на север. Покрай стълба пътят рязко завиваше наляво и изчезваше зад къщата, пред която стояха, закривайки изгледа. От мястото, където стоеше, не виждаше други къщи и това означаваше, че и хората в тях не могат да го видят. Той се обърна и погледна на юг. От тази точка имаше открита и ясна гледка към всяка къща на Алънуд Роуд, включително дома на семейство Бенет.

Хънтър най-после отговори на въпроса на полицай Удс с друг въпрос.

— Колко трудно мислите, че е някой да постави камера там горе?

40

През лятото нощта настъпва бавно, лека-полека превземайки територия като мълчалив войник. Мудните сенки първо намират уличките и сетне започват да пълзят по тротоарите, нагоре по стените и през прозорците, докато най-после мракът завладее всичко. Когато Хънтър и Гарсия стигнаха до Института по съдебна медицина, след като половин час преди това им се обади доктор Хоув, тъмнината крадешком се беше настанила в почти всяко кътче на Лос Анджелис с изключение на ивица тъмночервено небе, която все още оцветяваше хоризонта над Санта Моника, но и тя избледняваше бързо.

На местопрестъплението във Венис, освен няколкото кървави отпечатъка от стъпки, снети от мокета в дневната, криминалистите бяха успели да съберат и няколко влакна, косми и следи от пръст. Всичко беше сложено в пликчета и занесено за анализ в лабораторията. Тъй като знаеха колко внимателен и предпазлив е този убиец, надеждите не бяха големи, но и не бяха угаснали.

Работното куфарче на Шарън Барнард беше оставено в дневната до входната врата. Вътре криминалистите намериха обличани дрехи, чантичка с гримове и таблет, защитен с парола. Мобилният ѝ телефон беше на кухненския плот. Екранът му беше заключен с шестцифрен код. Двете електронни устройства бяха предадени на отдел „Компютърна криминалистика“.

Криминалистите бяха открили и голям брой пръстови отпечатъци в къщата, но също като онези, намерени на предната врата и дръжката, първоначалният анализ с невъоръжено око показа, че вероятно са само на двама души, единият почти със сигурност жена. Логичното заключение беше, че отпечатъците вероятно са на Шарън Барнард и на съквартиранта ѝ Том Хобс. Поради големия брой открити пръстови отпечатъци очакваше се потвърждение по някое време през следващите четирийсет и осем часа.

Том Хобс все още беше в шок и през целия ден го обливаха вълни на тревожност, предизвикани от неволни проблясъци на спомени, които предизвикваха пристъпи на сълзи и атаки на паника. Полицаите бяха успели да се свържат с родителите му, които дойдоха и го взеха в Помона Вали, но едва след като един от медиците беше принуден да му даде успокоителни. Щяха да се опитат да го разпитат отново на другия ден.

Хънтър и Гарсия се представиха на рецепцията в Института по съдебна медицина и ги уведомиха, че доктор Каролин Хоув ги чака в зала за аутопсии номер едно, същата, в която бяха предишния ден.

Двамата детективи мълчаливо вървяха по безупречно чистите коридори и минаха през двойни люлеещи се врати, докато стигнаха до малко преддверие, водещо към залата за аутопсии номер едно. Хънтър натисна звънеца на електронната клавиатура вдясно от вратата, която пет секунди по-късно изсъска и се отвори.

Въпреки че знаеше какво да очаква, ниската температура в залата за аутопсии пак накара Гарсия да потрепери, когато влезе вътре. Всеки път беше така.

— Робърт, Карлос. — Доктор Хоув кимна за поздрав на двамата детективи. Беше облечена в светлосиня лабораторна престилка и на врата ѝ беше окачена хирургична маска. Косата и беше прибрана на кок. Тя се усмихна, но нямаше как да прикрие изпития и изтощен вид на човек, който е работил часове наред на изкуствена светлина.

Трупът на Шарън Барнард лежеше непокрит върху масата от неръждаема стомана в средата на стаята. Кашата от мускули и плът, в която се беше превърнало лицето й, беше придобила кафеникавия цвят на сушено месо. Дясното й око, което беше пощадено от ъглошлайфа. беше станало млечнобяло, а останалата и кожа изглеждаше призрачно светла.

Доктор Хоув се приближи до тезгяха с инструментите от другата страна на масата за аутопсии. Хънтър и Гарсия я последваха. Тя взе две копия на доклада за аутопсията и им даде по едно.

— За съжаление — започна Каролин с уморен глас — аутопсията не разкри много. — Тя включи мощните халогенни лампи над масата с трупа.

Двамата детективи примигаха няколко пъти, докато очите им и приспособят към силната, ярка светлина.

— Както виждате — Каролин насочи вниманието им към торса, ръцете и краката на Шарън Барнард, — за разлика от първата жертва тази няма следи от физически изтезания, преди лицето й да бъде напълно обезобразено. Няма белези от удари с камшик или порязвания. Никъде. — Тя се обърна и посочи таблицата на стената зад нея, която изброяваше теглото на мозъка на жертвата, на сърцето, на черния дроб, бъбреците и далака. — Всичките й вътрешни органи, включително мозъкът, са в добро състояние, както би могло да се очаква за здрава, двайсет и две годишна жена.

Хънтър и Гарсия отгърнаха на втората страница от доклада. Точно както беше предположил водещият криминалист на местопрестъплението, доктор Брайън Снайдър, причината за смъртта беше спиране на сърцето, дължащо се на масивна загуба на кръв.

— И пак за разлика от първата жертва — продължи патоанатомът при тази няма следи от сексуално насилие.

Откритието изненада Карлос много повече отколкото Робърт. Всъщност той го очакваше. Когато беше огледал трупа на Шарън Барнард на местопрестъплението тази сутрин, не видя охлузвания и синини по вътрешната страна на бедрата й, нито в областта на слабините.

— Освен това — добави съдебният лекар — този път няма послание. Нищо не е оставено в гърлото й или на друго място в тялото.

Гарсия кимна и обясни:

— Посланието беше оставено върху мокета в дома на жертвата. Написано с кръвта й.

— Какво беше посланието?

— Същите три думи като преди, докторе. *АЗ СЪМ СМЪРТ.* Само това. Нищо повече. Написано с главни букви.

Каролин отново насочи поглед към Шарън Барнард и онова, което би трябвало да е лицето й.

— Ще призная, че с изключение на застрелване в лицето с ловна пушка от близко разстояние, травмите на лицевите й мускули и нервите са изключително тежки, каквито рядко съм виждала.

— Разликата е — допълни Хънтър, заобикаляйки от другата страна на масата, — че когато те застрелят отблизо в лицето с пушка, вероятността е да умреш мигновено. Не чувстваш болка. — Той поклати глава. — Убиецът не е искал това да се случи с тази жертва.

Всички замълчаха за момент.

Карлос, който отново беше приковал поглед в трупа на Шарън Барнард на масата за аутопсии, въздъхна.

— Не разбирам. Не го проумявам. Как е възможно убиецът напълно да промени метода си на действие? Не съм чувал за такъв случай.

— И аз си мисля същото, откакто започнах аутопсията — каза доктор Хоув. — Ако не ми бяха казали, никога нямаше да предположа или да открия по време на аутопсията, че тази жертва е на същия убиец, който е изтезавал и убил жертвата от вчера сутринта.

— Именно — съгласи се Гарсия, кимна и сетне погледна партньора си. — И преди сме имали работа с убийци, които обичат да експериментират, Робърт. Убийци, чийто метод на действие леко се променя от убийство на убийство, но това сега е нещо съвсем друго. Тук разликата между двата метода на действие е колосална. Както каза доктор Хоув, все едно е бил друг убиец. Ако не беше фактът, че той обича да удостоверява авторството върху работата си с автограф, нямаше да разберем, че двете убийства са свързани. Дори нямаше да бъдем в тази зала за аутопсии. — Карлос отчаяно изрази онова, което Хънтър и патоанатомът вече знаеха. — Първата му жертва беше отвлечена и изтезавана пет и половина дни, преди да бъде убита. Тялото й беше покрито с белези от удари с камшик и порезни рани — общо сто и двайсет. Знаем, че отвличането и продължителното изтезаване обясняват голяма част от метода на действие на убиеца. С тази жертва не е било така. — Той посочи трупа на масата. — Втората жертва не е отвлечена. Тя е била нападната и убита в собствения й дом за няколко часа, не дни. Освен това причината за смъртта на първата жертва лесно може да се определи като метод на ненасилие. Извършителят я е държал надолу с главата достатъчно дълго, за да предизвика едем на мозъка. Болезнено? Да. Насилие? Не съвсем. А сега вижте това. — Гарсия отново посочи трупа на Шарън Барнард. — Убиецът е одрал лицето й с електрически ъглошлайф и я е оставил да умре. Болезнено? Да, адски. Насилие? Да, невиждано. — Карлос отстъпи крачка назад от масата за аутопсии и скръсти ръце на гърдите си. Студът в помещението беше започнал да го смразява. — И последното, което искам да подчертая — продължи, — и което ме озадачава повече от всичко останало, е фактът, че първата жертва е била изнасилвана многократно. — Той повдигна рамене, докато говореше. — Хората, които са обсебени от непреодолим сексуален импулс да извършват все по-големи жестокости и брутални престъпления, *никога* не намират достатъчно удовлетворение в действията си до точка, която би ги накарала да спрат. Всички го знаем. Те не могат да спрат. Въпреки това току-що открихме, че втората жертва не е докосната. — Гарсия млъкна да си поеме дъх. — Сравнявайки двете престъпления, единственото общо нещо между тях, освен тъпотията АЗ СЪМ СМЪРТ е, че и двете жертви са жени и на двайсет и няколко години. Това е всичко. Нищо друго не съвпада. Дори и нивото на насилие.

Хънтър пъхна ръце дълбоко в джобовете си.

— Знам всичко това, Карлос, и ти си прав за всичко. Социопатите, които се ръководят от мощни силови методи на действие като сексуално удовлетворение, екстремен садизъм и отвличане на жертвата, последвано от изтезания и смърт, рядко се отклоняват от тези методи на действие. И дори когато го правят, то обикновено е ескалация или лека вариация, а не пълна промяна, каквато има тук. Блъскам си главата, опитвайки се да измисля приемлива теория да обясня това, откакто видях втората жертва сутринта.

Карлос го погледна озадачено.

— Единственото, което ми хрумна, е, че на този убиец му липсва неконтролируемият подтик.

Гарсия посрещна думите на партньора си първо с мълчание, а после отново погледна обезобразеното лице на Шарън Барнард.

— Неконтролируемият подтик — повтори Робърт. — Онова непреодолимо желание в тях, което мнозина не могат да си обяснят и срещу което са напълно безпомощни. Както каза ти преди малко — те не могат да спрат. Не мисля, че това е подтикнало този човек да отвлече, изнасили, изтезава и убие Никол Уилсън, нито да нахлуе в дома на Шарън Барнард и да я обезобрази. Той не го прави заради това.

В стаята отново настъпи мълчание.

— А защо го прави? — попита доктор Хоув.

Хънтър поклати глава.

— Още не съм сигурен какво го мотивира. Но този извършител не е неконтролируем, докторе. Той не губи душевната битка с подтиците си. Напротив, той *напълно* контролира всичко, което прави. Отвлича, изнасилва, изтезава и убива не за да задоволи някакво завладяващо желание в себе си. — Робърт се обърна към трупа. — Прави го, защото иска. Показва ни, че може да бъде всякакъв вид убиец и да се преобразява от един вид в друг за нула време. Защото не се ръководи от непреодолими импулси, а е убиец по собствен избор.

41

Гарсия почука на вратата на капитан Барбара Блейк. Тя беше повикала двамата детективи в кабинета си на извънредно съвещание, което изобщо не беше нещо необичайно. Изненадващото беше, че там ги чакаше и директорът на полицията Джеймс Брако.

Капитан Блейк стоеше до лавицата с книги на южната стена, а Брако се беше настанил на едното от двете кресла „Честърфийлд“ срещу бюрото й. Той държеше пълна чаша кафе, от което не се вдигаше пара. Позата и изражението на лицето му бяха напрегнати, меко казано.

Хънтър и Гарсия влязоха в приятно хладния кабинет. Директорът Брако веднага стана и се обърна към тях. Вместо обичайната си полицейска униформа с четири сребърни звезди от двете страни на якичката на ризата си той беше облечен с добре ушит костюм, сребристосив на цвят, с разкопчано сако, под което се виждаха синя вратовръзка и официална бяла риза. Мустаците му бяха прошарени като косата му.

— Детективи — каза Брако, пристъпи крачка към тях и протегна ръка.

Не беше необходимо да се представят. Въпреки че беше поел поста от предишния директор на полицията само преди осем месеца, двамата детективи се бяха срещали с Брако най-малко два пъти преди това.

Всички се ръкуваха и после Хънтър погледна капитан Блейк. Той разбра, че безпокойството на директора Брако се е предало и на нея.

— Знаете, че не съм човек, който обича да увърта — започна директорът на полицията и сложи чашата с недокоснатото си кафе на масичката между двете кресла. Гласът му беше твърд, но малко дрезгав, сякаш беше или уморен, или току-що бе прекарал лоша простуда. — Затова няма да губя вашето и моето време с безсмислени разговори.

Барбара се върна до бюрото си, но вместо да седне, застана зад стола и сложи ръце на облегалката.

— Въпреки че правим всичко възможно да пазим в тайна специфичните детайли на това разследване — продължи Брако, — вече не можем да го избегнем. Утре случаят ще бъде оповестен в новините. — Той вдигна показалец, за да предупреди да не му задават въпроси, преди да е приключил. — Очаква се до утре сутринта пресслужбата ни да излезе с изявление. Доколкото ни е известно, репортерите не знаят ужасяващите подробности, като нивото на употребеното насилие или факта, че психопатът обича да се нарича „Смърт“. — Директорът на полицията иронично повдигна вежди. — Колкото и оригинално да звучи. Освен това те нямат представа, че убийството от тази сутрин е пряко свързано с трупа, който беше намерен вчера край Международното летище, затова няма да споменаваме думите „сериен убиец“. Нито медиите, нито на пресконференцията утре, нито някой от нас. Сигурен съм, че не е необходимо да напомням на никого от вас в тази стая колко обича сензациите пресата в Лос Анджелис. По дяволите, те са измислили думата „сензация“. Ако изтече някаква информация, в града ще настане паника, която ще се разпространи извън контрол по-бързо от пръдня на скункс. А аз мразя проклетата смрад. — Брако оправи вратовръзката си и продължи:

— Както знаем всички, по някаква причина онази отрепка реши да забърка кмета Бейли със снимката и бележката, които му изпрати вчера. Изборите наближават и не е изненадващо, че кметът е адски уплашен. — Той млъкна за момент и погледна първо единия, после и другия детектив. — Откровено казано, трябва да призная, че и аз съм уплашен. Поне малко.

Разследването е *само на два дни,* а вече имаме същия брой трупове. Убиецът, изглежда, се е развихрил. — Брако въздъхна и поклати глава. — Не съм ходил на местопрестъплението, но видях снимките. Кой убива, като изстъргва лицето на жертвата с електрически ъглошлайф, мамка му?

Никой не каза нищо, защото всички решиха, че това е риторичен въпрос.

Само че грешаха.

Директорът на полицията отправи към Хънтър смразяващ поглед.

— Разбрах, че имате докторска степен по психология на престъпното поведение, детектив Хънтър.

Робърт леко кимна в отговор.

— И че няма по-опитни от вас двамата в случаи от такова естество. — Погледът на Брако се отмести към Гарсия и после пак се върна на Хънтър. — Затова, моля ви, направете ми удоволствието и ми обяснете що за боклук търсим, освен че страхотно се надървя, като убива хора? — Той кимна към капитан Блейк. — Барбара вече ми каза, че въпреки полагането на първия труп във формата на звезда, никой от вас не смята, че имаме работа с ритуален убиец. Тогава какъв извършител търсим?

Хънтър погледна директора на полицията.

— Твърде рано е да се каже — отговори. — Все още се опитваме да анализираме малкото информация, с която разполагаме. Както вие току-що споменахте, работим по случая по-малко от четирийсет и осем часа.

— Разбирам, детектив, но също така казах, че за това кратко време този психопат ни остави вече два трупа. Бих отбелязал, че има много за анализиране, нали? — Директорът на полицията поклати глава. — Не питам за официален психологически профил, детектив. Бих искал да знам какво е личното ви мнение за този човек.

Хънтър не каза нищо и Брако отново се вгледа в него, този път с напрегнат, търсещ поглед, но лицето на детектива не разкри нищо. Директорът погледна часовника си.

— След по-малко от час имам среща с кмета и губернатора на Калифорния. Някой от вас иска ли да отгатне каква ще бъде основната тема на разговора?

Този път въпросът наистина беше риторичен.

— Ето защо за мое лично успокоение, детективи, за да повярвам поне донякъде на глупостите, в които ще ги убеждавам след шейсет минути, и след това и лосанджелиските медии на пресконференцията утре, моля ви, дайте ми нещо.

— Имам само интуитивни чувства и догадки — най-после каза Хънтър. — Нищо конкретно.

— Оценявам това, детектив — рече Брако и вдигна ръка, за да попречи на Хънтър да му предложи още оправдания. — Ще бъда доволен и на интуитивни предположения. Всички ние тук знаем, че именно това представлява профилът на един престъпник — интуиция, най-доброто предположение, основаващо се на откритите досега доказателства, нищо повече. Това не е точна наука и никога няма да бъде. Затова, моля ви, детектив, кажете ми най-доброто си предположение. Що за извратено копеле търсим? От заблуди ли страда? Шизофреник ли е? Чува ли гласове в главата си? Какъв е?

— Не. Той не страда от заблуди, не е шизофреник и не мисля, че чува гласове в главата си. — Робърт се чувстваше твърде уморен, за да се впусне в цялостно психологическо обяснение в подкрепа на мнението си, затова реши да изброи фактите: — Знаем, че убиецът е методичен, търпелив и много дисциплиниран. Добре пресмята рисковете. Не върши нищо прибързано, защото знае, че не е необходимо. Не оставя следи, защото планирането му е безпогрешно. Не се паникьосва лесно, ако нещата не вървят точно по плана му, защото знае, че може да импровизира на момента. С лекота възприема различни роли. Лъже с лекота и го прави много добре и без колебание.

— И на какво точно се основават всичките тези изводи? — попита директорът на полицията заинтригувано.

— Всичко, което е направил досега убиецът, е минало идеално за него — отговори Гарсия. — Без грешки. Без засечки. Не е оставил нито прашинка. Подбраният момент с жертвите е безупречен. Рискът някой да го завари на местопрестъплението практически не е съществувал, защото всичко е било пресметнато до последния детайл. Той не оставя нищо на късмета, включително факта, че е неуловим и изключително педантичен.

Брако се замисли върху думите му.

— Чакайте малко, нима искате да кажете, че убиецът е знаел предварително, че и двете жертви ще бъдат сами в нощта, когато е действал?

Робърт кимна.

— Сигурни сме.

— Как? Откъде е знаел?

— Все още на е ясно — отговори Хънтър, — но не е много трудно да научиш тази информация, ако знаеш къде да търсиш. Мнозина я предлагат — съвсем свободно в социалните мрежи.

— По дяволите — Директорът на полицията знаеше, че Хънтър е прав. Колкото и често да й напомняше за рисковете, дъщеря му непрекъснато качваше подобна информация за ежедневието си във фейсбук. — Ако смятате, че той е знаел, че жертвите ще бъдат сами в нощите, в които е действал, тогава сигурно предполагате, че ги е избирал предварително.

Хънтър кимна.

— И не са избрани произволно. Има причина убиецът да ги е избрал. — Сега беше ред на детектива да вдигне ръка, за да направи знак на Брако да изчака, преди да зададе следващия си въпрос. — В момента не знаем каква е причината, но правим всичко възможно да разберем.

— Има ли някаква връзка между жертвите?

— Още не знаем — отговори Гарсия. — Току-що се върнахме от местопрестъплението и от Института по съдебна медицина, но вече имаме екип, който работи по въпроса. Ако между жертвите има връзка, сигурен съм, че ще я открият.

— А бележката и снимката, които бяха изпратени на кмета Бейли?

— Чисти са — поклати глава Карлос. — Няма никакви отпечатъци. Чакаме резултатите от анализа на мастилото, хартията и почерка.

— Откъде е изпратен пакетът?

Гарсия му разказа накратко за отвличането на вниманието с димката близо до пощенската кутия на „ФедЕкс“.

Директорът на полицията прокара няколко пъти палеца и показалеца си по мустаците си.

— И така, ако съм разбрал правилно — каза той, обръщайки се към двамата детективи, — с две думи, вие твърдите, че извратенякът, когото търсим, е внимателен, много търпелив, добре организиран, изобретателен и вероятно високоинтелигентен.

Хънтър кимна в знак на потвърждение.

— Искате ли да знаете какъв е убиецът? — попита той. Погледът му се спря на капитан Блейк и после отново се върна на директора Брако. — Убиецът е съвършен хищник.

42

Наближаваше пет без петнайсет сутринта, когато Хънтър най-после се върна в едностайния си апартамент на третия етаж на порутената сграда в Хънтингтън Парк, Югоизточен Лос Анджелис.

След като излезе от кабинета си в девет вечерта, реши да шофира из града. Често го правеше. По някаква причина, която сам не можеше да обясни, шофирането нощем по улиците на Лос Анджелис го успокояваше и му помагаше да мисли.

Щом напусна работното си място, почувства, че сънят, ако изобщо дойде, ще бъде неспокоен и изпълнен с кошмари. Сутринта щеше да се чувства по-зле, отколкото ако стоеше буден цяла нощ, затова реши да не заспива изобщо.

Робърт кара безцелно по улиците на Централен, Източен и Южен Лос Анджелис и после Харбър и Саут Бей, а след това прекоси града чак до Санта Моника. Часовникът на таблото показваше два и двайсет и две, когато най-после слезе от колата и отиде да се разходи на плажа.

Обичаше плажа, но за разлика от повечето хора го предпочиташе нощем.

Харесваше му да гледа морето по това време. Необезпокояваният шум на прибоя и тишината в ранния час му напомняха за родителите му и времето, когато беше дете.

Баща му работеше по седемдесет часа седмично, сновейки между две работни места. За да помогне, майка му приемаше каквато работа й попаднеше — чистене, гладене, пране. Робърт не си спомняше събота и неделя, когато баща му да не е бил на работа, и въпреки това едва свързваха двата края. Но макар че се бореха, родителите му никога не се оплакваха. Те играеха картите, които им бяха раздадени, и колкото и лоша ръка да получеха, винаги го правеха с усмивка.

Всяка неделя, след като баща му се върнеше от работа, те отиваха на плажа. Повечето пъти стигаха дотам, когато всички други вече си бяха тръгнали и слънцето беше залязло. Робърт обаче нямаше нищо против. Всъщност предпочиташе така. Целият плаж сякаш принадлежеше на него и на родителите му. След като майка му почина, баща му продължи да го води на плажа в неделя. Понякога Робърт улавяше баща си да бърше сълзите си, докато гледа как вълните се разбиват в брега.

Когато най-после заключи колата си и тръгна към апартамента си, Хънтър не забеляза черния джип, Джи Ем Си Юкон“, скрит в сенките зад ъгъла, където беше спрял.

Шофьорът седеше търпеливо зад волана и го наблюдаваше с мрачно изражение.

43

Без да включва лампите и по-скоро по навик, отколкото от глад, Хънтър отиде в кухнята, отвори вратата на хладилника и погледна вътре. Както винаги там нямаше голям избор — плодове, кутия мляко, някаква енергийна напитка, която един ден сигурно щеше да направи язва на стомаха му, и половин пакет говежда пастърма с аромат на чили. Хънтър я обичаше и въпреки че това я правеше трудна за дъвчене, той я предпочиташе студена.

Хънтър се вгледа в продуктите в хладилника, но не взе нищо. Макар че не беше ял нищо от сутринта, не беше изненадващо, че нямаше апетит.

Пребитото тяло на Никол Уилсън и обезобразеното лице на Шарън Барнард, изглежда, се бяха запечатали на вътрешната страна на клепачите му и всеки път, когато затвореше очи, той ги виждаше — едната, изнасилена и пребита до смърт, и другата — неузнаваема каша от разкъсана кожа, плът и кръв. И двете принудени да изстрадат невъобразимото в ръцете на истинско чудовище.

Робърт затвори вратата на хладилника, връщайки тъмнината в кухнята и апартамента, но не помръдна, а само вдигна ръка и започна да масажира врата и раменете си. Върховете на пръстите му докоснаха набръчкания, грозен белег на врата и той спря, опипвайки твърдата, грапава кожа. Белегът беше напомняне колко близо до смъртта го беше довела професията му и колко решителен и смъртоносен може да е умът на един зъл убиец. В съзнанието му нахлуха спомени. Хънтър махна ръката си от врата и поклати глава, прогонвайки ги обратно в най-тъмните кътчета на паметта си — място, което се стараеше да не посещава.

Той влезе в банята и въпреки топлата нощ, се облегна на плочките на стената и се наслади на силната, гореща струя вода, която едва не опари кожата му. Горещината обаче помагаше на напрегнатите му мускули да се отпуснат. Когато Робърт спря водата, кожата му се беше зачервила и пръстите му приличаха на стари сушени сливи.

Той се върна в дневната, увит в бяла хавлия, запали лампиона и намали светлината. След това се приближи до шкафа с напитките, който беше малък, но съдържаше внушителна колекция от малцово уиски — може би най-голямата страст на Робърт. Въпреки че беше прекалявал няколко пъти, той умееше да цени аромата и качеството на хубавия малц, вместо само да се напие с него.

Огледа бутилките. Със сигурност знаеше, че се нуждае от нещо силно, но в същото време успокояващо и отпускащо. Не се наложи да търси дълго. Решението беше взето веднага щом погледът му се спря на бутилка осемнайсетгодишно „Аучентошан“.

— Това ще ми дойде добре — промърмори и взе шишето.

Наля си двойна доза, добави една пета вода и се настани на черния кожен диван пред телевизора, който не беше включван от шест месеца. Всъщност от финалния мач за Суперкупата през февруари.

Робърт отпи от питието и остави силният и ароматен вкус на шотландското уиски, който имаше нюанс на пресни бадеми, кафява захар и ванилия, да погали небцето му.

Уискито несъмнено действаше успокояващо.

Колкото и да се мъчеше да не мисли за случая, образите на видяното през последните няколко дни постоянно се завръщаха и се процеждаха в съзнанието му. Една гротескна сцена преливаше в друга, като безкрайно повтарящ се, добре монтиран филм на ужасите.

Хънтър изпи уискито и реши да си налее още едно. Небцето му беше свикнало със силния аромат на малца, затова този път не си сложи вода. Вместо да се върне на дивана, той се приближи до прозореца и погледна навън. Всичко изглеждаше неподвижно. Дори луната, която свенливо надничаше в началната си фаза на полумесец, сякаш се страхуваше от злото, което дебнеше в Града на ангелите.

Робърт отмести поглед към светлините в далечината. Не виждаше много от прозореца си, но пак съзираше края на непогрешимия конгломерат от небостъргачи, които образуваха централния делови район на града, известен като Даунтаун Ел Ей.

Той довърши второто уиски и остави чашата на перваза на прозореца.

— Къде се криеш, кучи сине? — промълви Хънтър, бавно обхождайки с поглед хоризонта.

Чувстваше уморено тялото си, но усещаше, че съзнанието му все още е напълно будно. Нямаше смисъл да си ляга. Само щеше да се мята и да се върти под завивките и да води битка, която знаеше, че няма да спечели, затова реши да изпие още едно уиски. Когато се извърна от прозореца и застана с лице към дневната, той спря и се намръщи.

— Какво е това, по дяволите?

На пода, на трийсетина сантиметра от вратата на апартамента, видя кафяв хартиен плик. Не беше необходимо да си спомня. Знаеше, че пликът не беше там преди. Някой го беше пъхнал под вратата.

Погледна към часовника на стената — 05:47.

Робърт не се сещаше за причина защо някой от съседите му би искал да пъхне плик под вратата му, още по-малко по това време на денонощието.

Веднага всеки мускул в тялото му се напрегна. Бързо се приближи до стола, където беше оставил кобура си, разкопча го, извади полуавтоматичния си пистолет „Хеклер и Кох Марк 23“ и освободи предпазителя.

Вратата на апартамента беше заключена. Робърт беше абсолютно сигурен в това. Веригата също беше закачена.

Коридорът навън беше дълъг петнайсетина метра и обслужваше осем апартамента, а в източния му край бяха стълбището и асансьорът. Лампите се включваха с много чувствителен сензор за движение, затова ако някой излезеше от апартамента си или се появеше от стълбището или асансьора, веднага светваха и угасваха след шейсет секунди.

Хънтър не видя светлина, проникваща от коридора под вратата на апартамента му. Ако навън имаше някой, той или тя беше стоял абсолютно неподвижно известно време.

Робърт безшумно прекоси дневната. Когато стигна до плика и го погледна, онова, което видя, накара всеки мускул в тялото му да се напрегне.

Пликът беше пъхнат под вратата с лицевата страна нагоре. Нямаше пощенска марка, нито адрес на получател, само един-единствен ред в средата, написан с червена химикалка — „Детектив Робърт Хънтър, отдел „Обири и убийства“, полиция на Лос Анджелис“.

Не беше необходимо да се взира отблизо, за да разбере, че това е почеркът на убиеца.

44

Във вените на Хънтър нахлу адреналин, досущ като разярен бик, който хуква в паническо бягство. За момента остави плика и съдържанието му на пода, бързо зае позиция вдясно от входната врата и опря гръб до стената. Чакаше и се ослушваше.

Трийсет секунди.

Нищо.

Шейсет.

Никакъв звук.

Деветдесет.

Мъртвешка тишина.

Сто и двайсет.

Лампите в коридора бяха угасени.

С лявата си ръка Хънтър безшумно махна веригата на вратата и отключи. Изчака още десетина секунди, превъртя валчестата дръжка и отвори вратата. Детекторът за движение в коридора веднага долови движението на вратата и активира осветлението.

Апартаментът на Робърт беше последният в дъното на коридора срещу асансьора и стълбището. Вдясно от външната му врата нямаше нищо, освен масивна стена. Никой не можеше да се скрие там. Все още опрял гръб в стената, Хънтър протегна врат и огледа коридора по посока на стълбището.

Нямаше никого.

Държейки пистолета с две ръце, Робърт най-после излезе от апартамента си и тръгна по коридора, като се прицелваше вляво и после вдясно, търсейки мишена.

Не откри нищо. Коридорът беше безлюден.

От мястото, където стоеше, забеляза, че асансьорът е на партера. Доколкото виждаше, на стълбите също нямаше никого. Онзи, който беше пъхнал плика под вратата му, отдавна беше избягал.

Хънтър изпусна затаения си дъх и дръпна предпазителя на пистолета, но напрежението остана. Щом си пое дъх, той изпита неприятно усещане, сякаш беше вдишал нещо повече, освен кислород. Почувства се по същия начин, както много пъти, когато за пръв път влизаше на мястото на жестоко престъпление. Усещаше, че стоеше там, където е било злото.

Робърт се върна в апартамента си, заключи вратата, взе ръкавици от банята и най-сетне обърна внимание на плика на пода. На обратната страна нямаше адрес на подател.

Хънтър отиде в дневната и доближи плика до лампиона. Видя само прегънат на две лист хартия. Цветът беше еднакъв, което показваше, че вътре няма нищо друго, освен листът.

Робърт влезе в кухнята, извади нож от чекмеджето, внимателно разряза плика и след няколко секунди започна да чете новото писмо от убиеца.

45

Домът на родителите на Том Хобс се намираше на тиха улица само на пряка от католическото гробище „Свети кръст“ в Помона. Успокоителните, които медиците бяха дали на Том предишния ден, бяха оказали желания ефект. Той спа непробудно дванайсет часа и въпреки факта, че травмата от видяното щеше завинаги да остане в паметта му, най-после беше преживял първоначалния шок.

Майката на Том, много елегантно облечена жена на петдесет и няколко години, покани Гарсия в бялата двуетажна къща, заобиколена от добре поддържан жив плет от ниски вечнозелени храсти.

Госпожа Хобс се качи на горния етаж да доведе сина си, а Карлос започна да разглежда лавиците с книги в пищно обзаведения кабинет. Те бяха отрупани с произведения на класици, от Толстой и Виктор Юго до Джейн Остин и Чарлс Дикенс.

В далечния край на едната лавица Гарсия откри няколко добре подредени фотографии в рамки, всичките на Том и семейството му.

Детективът се обърна, когато чу стъпки, приближаващи се към вратата на кабинета. Том Хобс стоеше до майка си. Беше с избелени сини джинси, стари черни маратонки „Ол Старс“ и бяла риза с дълги ръкави, която му беше най-малко два номера по-голяма.

— Здравейте — каза Гарсия, пристъпи към него и протегна ръка.

— Аз съм детектив Карлос Гарсия от лосанджелиската полиция. Запознахме се вчера в дома ви, но може би не си спомняте.

Том изглеждаше зле. Косата му беше разрошена и сплескана на тила. Поразителните му очи, сега оградени с тъмни кръгове, бяха подпухнали и зачервени от плач, и кожата на лицето му беше осеяна с петна и обезводнена.

— Аз… не съм сигурен дали си спомням — отговори Том с отпаднал тон и стисна ръката му. — Умът ми още е замъглен от вчера. — Пусна ръката на Гарсия и отмести поглед встрани. — Искрено се надявах, че ще се събудя тази сутрин и ще открия, че всичко е било ужасен кошмар. — Гласът му потрепери. — Но всичко е истина, нали? — Отново погледна детектива.

— Да, за жалост.

Майката на Том целуна сина си по бузата.

— Може ли да ви задам няколко въпроса? — рече Карлос, нарушавайки мълчанието. — Не за вчера, а за Шарън Барнард. Доколкото разбирам, вие сте я познавали по-добре от всеки друг.

Том кимна.

— Тя беше най-добрата ми приятелка.

— Може ли? — Гарсия посочи канапетата. — Ще се опитам да бъда кратък.

Том се обърна към майка си:

— Мамо, би ли ни оставила сами, моля?

Госпожа Хобс отправи на Карлос поглед, който казваше: *„Моля ви, не разстройвайте сина ми. “*

Гарсия беше виждал този поглед много пъти. Той леко кимна.

Жената излезе от кабинета и затвори вратата.

— Извинявам се заради майка си — добави Том, седна на ръба на канапето и скръсти ръце на гърдите си. От време на време ги притискаше до тялото си, сякаш му беше студено.

— Не е необходимо да се извинявате. И аз съм единствено дете. Моите родители също се държаха прекалено покровителствено.

Младият мъж се намръщи.

Карлос видя недоумението му и обясни:

— Семейните снимки на лавицата. — Той ги посочи. — Освен родителите ви вие сте единственият друг човек на тях.

Том погледна фотографиите и кимна.

Гарсия започна с основни въпроси главно за да му позволи да се отпусне поне малко. Том Хобс познаваше Шарън Барнард от повече от шест години. Те бяха учили заедно в гимназия „Клеърмонт“ и бяха най-добри приятели от девети клас. Според Том Шарън никога не бе имала врагове, нито в училище, нито на работата, или поне в истинския смисъл на думата.

След пет минути гласът му вече звучеше по-спокойно. Той спусна ръце и се настани малко по-удобно на канапето.

Гарсия не се съмняваше, че нито едно от двете убийства не е извършено от страст, и опитът му подсказваше, че е много вероятно по някое време преди убийствата убиецът да е установил пряк контакт с жертвите. Той започна оттам:

— Знаете ли дали госпожица Барнард се е срещала с някого?

Том смутено се подсмихна.

— Шарън не си пада по сериозните връзки, ако схващате намека ми, детектив… — Той млъкна изведнъж и очите му отново се натъжиха. Щеше да мине известно време, докато започнеше машинално да говори за най-добрата си приятелка в минало време. — Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Шарън не си *падаше* по сериозните връзки — опита пак Том. — В гимназията се срещаше само с две момчета и всичко продължи не повече от два месеца. Но, от друга страна, работата ни е такава. Винаги на път. Не се задържаме на едно място. — Той поклати глава при мисълта. — Трудно е да си намериш партньор, който е готов да се примири с такава програма. Не че тя си търсеше сериозен партньор.

Гарсия много добре разбираше тези ограничения. И неговата професия, макар и съвсем различна, имаше много сходен недостатък.

— Някакви случайни афери? — попита той.

Устните на Том за пръв път се извиха в лека усмивка.

— Искате да знаете дали Шарън имаше „приятелчета за секс“?

Карлос кимна.

— За съжаление трябва да ви задам някои въпроси от по-лично естество.

Том вдигна ръка.

— Не е необходимо да се извинявате, детектив. Напълно разбирам, че това ви е работата. Да, разбира се, че имаше. Шарън е… — Той отново млъкна и се натъжи. — *Беше* много привлекателна жена. Получаваше много внимание от мъже и понякога дори от жени. Да, непрекъснато я сваляха, особено женени мъже, но тя не припарваше до тях. Все повтаряше: „Мъжът с венчална халка е проблем, многократно умножен.“

Гарсия му се усмихна съчувствено.

— Знаете ли дали госпожица Барнард е имала интимни отношения с някого от Лос Анджелис?

— Не, с никого. Това беше едно от нейните „правилца“. Шарън имаше няколко правила. Не „играеше“ близо до дома.

— Защо? — попита Карлос.

Младежът повдигна рамене.

— За да избегне нежелани усложнения — сега и за в бъдеще.

Детективът кимна в знак, че разбира.

— Споменавала ли е госпожица Барнард някой от случайните ѝ любовници да става твърде настоятелен с нея? Твърде настоятелен, да иска да придвижи нещата на следващото ниво, когато тя не желае?

Том не забави отговора си.

— Не. Никога. Разбира се, някои от момчетата, с които тя се виждаше, искаха да бъдат повече за нея, отколкото само краткотрайна авантюра. Както казах, Шарън беше много привлекателна жена и повечето мъже с радост биха искали да се срещат сериозно с нея, но доколкото знам, всеки път, когато някой е споменавал да придвижат нещата на следващото ниво, тя е бягала на километър от него.

Гарсия наблюдаваше езика на тялото и израженията на лицето на Том. Нямаше промяна, откакто беше започнал да се отпуска, и това беше много добър знак. И отговорите му се лееха спонтанно, без колебание, и не се предшестваха или следваха от издайнически симптоми на нервност, което показваше, че той не се опитва да скрие нещо.

Ако убиецът беше установил контакт с Шарън Барнард преди нощта на злодеянието, убиецът явно не го беше направил, представяйки се за влюбен. Карлос реши да промени малко темата.

— А споменавала ли е нещо за някого, когото е срещнала напоследък? — попита той. — Не гадже или някой, който се опитва да я сваля, но може би някой, който я е заговорил в супермаркет, кафене или на улицата… където и да е. Някой нов, с когото е по-бъбрила малко, но не я ухажвал.

Този път Том се забави с отговора си.

— Не, не си спомням да е казвала такова нещо.

— Сигурен ли сте?

Той пак се замисли.

— Да, сигурен съм.

Освен всичко убиецът с лекота възприемаше различни самоличности. Беше го доказал, когато бе разиграл сценария с „братовчеда“ пред Никол Уилсън. Въз основа на това Гарсия трябваше да предположи, че убиецът умее много добре и да се дегизира. Ако наистина се беше изправил очи в очи с Шарън Барнард преди нощта на убийството, със сигурност не се беше представил със собствения си вид.

— А споменавала ли е за някого, който може би е виждала и преди, но не е сигурна? Може би лице, което ѝ се е сторило познато, но не е могла да си спомни откъде? Коментирала ли е госпожица Барнард нещо такова?

Том се почеса по левия лакът и отново се замисли, като присви очи.

— В нашата професия това се случва доста често, детектив. Не е необичайно някои от нас да обслужват по петнайсет полета седмично. Както можете да си представите, има много хора, на които се усмихваме, поздравяваме, обслужваме и накрая казваме „довиждане“. Може да запомним някои по една или друга причина, но повечето се регистрират в подсъзнанието ни и обикновено ги забравяме. Ако получавах по един цент всеки път, когато чуя някой колега да казва: „Този човек ми изглежда познат“, щях да съм милиардер.

Гарсия разбираше това много добре, но все пак беше длъжен да опита.

— Да, убеден съм, че се случва често — отвърна той. — Вероятно по-често, отколкото във всяка друга професия, но въпреки това спомняте ли си госпожица Барнард наскоро да е споменавала за някого, който й се сторил познат?

— Хмм… — Том се намръщи. — Всъщност, като се замисля, спомням си.

46

Гарсия леко повдигна вежди, като чу отговора на Том, защото беше на път да приключи разпита.

— Неотдавна един пътник я заинтригува. Привлекателен мъж, висок, с атлетично телосложение, добре облечен, много учтив и сдържан.

— Вие видяхте ли го?

— Да. Работехме заедно на един и същ полет. Шарън много го хареса. — Том разказа на Карлос как тя го попитала какво мисли за пътника и за играта им на отгатване.

Гарсия говореше спокойно и без никакво вълнение, защото знаеше, че това може да не означава абсолютно нищо. Както каза Том, като стюардеса Шарън Барнард беше видяла главозамайващ брой лица през последната година и през целия си живот. Детективът много добре съзнаваше факта, че човешкото подсъзнание не само изстрелва скорошни спомени и образи, но и може да се върне назад месеци, години и дори десетилетия. Имаше обаче и вероятност пътникът да е човекът, когото издирваха. Той се нуждаеше от повече подробности.

— Случайно да знаете името му?

— Не, съжалявам, детектив.

— Добре. — Карлос се премести напред на канапето. — И пътникът с нищо не е показал, че познава госпожица Барнард, въпреки че на нея ѝ се е сторило, че изглежда познат?

Том поклати глава.

— Не, доколкото си спомням. Ако беше казал, че се познават, Шарън щеше да се възползва от възможността, уверявам ви.

Гарсия не беше сигурен дали това е добър или лош знак.

— А на вас стори ли ви се познат този пътник? Мислите ли, че сте го виждали на някой предишен полет?

— Не, на мен не ми се видя познат. Честно казано, той беше доста готин. Ако го бях виждал преди, сигурен съм, че щях да си спомня. — Том погледна с любопитство Гарсия. — Мислите ли, че този пътник може да има нещо общо със случилото се с Шарън?

— Вероятно не, но проверяваме абсолютно всичко.

Последните думи, изглежда, утешиха младия човек.

— Спомняте ли си кой полет беше? — попита Гарсия.

Том прехапа устни.

— Не точно, но знам, че беше наскоро.

— Миналата седмица? Преди две седмици?

— Ами… — Том пак присви очи. — Може би миналата седмица.

— И сте сигурен, че не си спомняте кой полет беше? Това много би помогнало.

Том потърка очи, докато мислеше.

— Съжалявам — каза след няколко минути. — Не си спомням. Всичко е объркано в главата ми.

— Няма проблем — увери го Карлос и реши да опита друг подход, за да стесни кръга. — Знаете ли на колко полета работихте заедно с госпожица Барнард миналата седмица?

— Не съм сигурен, но ще проверя в мобилния си телефон и ще ви кажа.

Том стана и когато стигна до вратата, спря и погледна Гарсия.

— Желаете ли нещо за пиене, детектив? Кафе, сок, вода?

— Не, благодаря.

Младежът излезе от кабинета и когато се върна, държеше смартфон в ръката си.

— Работили сме заедно на пет полета миналата седмица — съобщи още преди да се е върнал на мястото си.

„По дяволите!“ — помисли си Карлос. Това бяха адски много пътници.

— Спомняте ли си нещо друго за полета, което би могло да стесни кръга?

Том се замисли.

— Спомням си, че беше сутрешен полет. — Той отново провери в смартфона си. — Миналата седмица сме работили заедно с Шарън само на три сутрешни полета. В понеделник летяхме от Лос Анджелис до Сан Франциско и обратно. Излетяхме от Лос Анджелис в шест сутринта, кацнахме в Сан Франциско в седем и половина, тръгнахме от Сан Франциско в осем и половина сутринта и се приземихме в Лос Анджелис в десет. Другият полет беше с пренощуване. Излетяхме от Сакраменто вечерта същия понеделник, но обратният полет беше във вторник сутринта.

Том вдигна ръка и направи гримаса, сякаш току-що си спомни нещо друго.

Гарсия зачака.

— Току-що се сетих, че пътникът, за когото говорим, беше на полет на връщане в Лос Анджелис.

— Сигурен ли сте?

— Да. Спомням си, че след като кацнахме, с Шарън набързо хапнахме по един сандвич и пихме кафе в „Бриош Доре“ на терминал четири. Помня това, защото тя все се оглеждаше дали няма да го види отново.

Кръгът се стесни до два полета.

— Спомняте ли си нещо друго, което може да ни помогне да идентифицираме пътника? — попита Карлос. — Или може би да стесни кръга още повече?

Изведнъж Том ококори очи и повдигна вежди. Беше си спомнил още нещо.

— Мъжът седеше в предната част на самолета — победоносно каза той. — Спомням си това, защото го виждах добре от камбуза. Там играехме с Шарън нашата игра на отгатване. Но доколкото си спомням, пътникът не беше най-отпред, затова бих изключил първите шест редици. Бих казал, че седеше някъде между седмата и четиринайсетата редица.

Гарсия си го записа в тефтерчето си. Това беше добро начало. Щом кметът и губернаторът на Калифорния бяха толкова ангажирани със случая, нямаше да има проблем да вземе списъка с пътниците от авиокомпанията.

— Този ли е единственият пътник, за който си спомняте госпожица Барнард да е споменала, че ѝ се струва познат напоследък?

Том кимна.

— Както ви казах, детектив, тези неща се случват често, но той беше единственият, за когото се сещам в момента.

— Имате ли нещо против, ако помоля някой полицейски художник да дойде при вас днес следобед?

— Не съм сигурен дали помня пътника чак толкова добре, детектив.

— Всичко помага — настоя Гарсия. — И тези художници са много добри в работата си.

Младежът наведе глава за секунда.

— Да, разбира се. Бих направил всичко, за да помогна за залавянето на извратеното копеле, което направи това на Шарън.

— Само още нещо.

— Да.

— Доколкото разбирам, също заради професията ви, кръгът от ваши приятели и на Шарън е доста тесен, така ли?

— Да, може да се каже.

Карлос бръкна в джоба си и извади портретната фотография на Никол Уилсън, която носеше.

— Известно ли ви е дали Шарън е познавала тази жена? Дали са били приятелки?

Том взе снимката, гледа я няколко секунди и после я върна на Гарсия, клатейки глава.

— Не, не мисля. Не съм я виждал. И тя ли е стюардеса?

— Не. Разпитахме я вчера. Каза, че познавала госпожица Барнард — излъга детективът.

— Аха — кимна Том. — Може и да я е познавала, но не си спомням да съм я виждал.

Гарсия стана.

— Много ви благодаря, че ми отделихте време, господин Хобс. Много ни помогнахте.

Те си стиснаха ръцете и Карлос му даде визитната си картичка.

— Ако си спомните нещо друго, колкото и дребно да ви се струва, моля ви, не се колебайте да се свържете с мен. Може да се окаже много важно за нас. Номерът на мобилния ми телефон е на гърба.

Том взе визитната картичка, погледна я и я пъхна в задния си джоб.

— Разбира се, ще го сторя.

Изпрати Гарсия до външната врата.

— Детектив — извика Том, когато Карлос стъпи на пътеката, минаваща през моравата пред къщата.

Гарсия се обърна към него.

— Ще хванете психопата, който направи това на Шарън, нали? Моля ви, кажете ми, че ще го заловите. — Очите му се насълзиха, докато чакаше отговора.

Гарсия кимна.

— Да, ще го хванем.

Докато вървеше към колата си, той се надяваше, че думите му са прозвучали много по-убедително, отколкото се чувстваше.

47

Алисън Аткинс беше пристигнала в Лос Анджелис преди дванайсет години, когато беше едва шестнайсетгодишна. Тогава не се наричаше Алисън. Истинското й име беше Кели Декър, но тя се беше заклела никога повече да не използва това име. Не можеше да го направи. Заради собствената си безопасност.

Като много други преди нея, куфарът на Алисън не беше пълен с много дрехи, но преливаше от мечти и надежди. За разлика обаче от повечето, които идваха в Града на ангелите, мечтите и надеждите й не бяха да стане звезда, нито да направи кариера в Холивуд или в музикалния бизнес. Тя искаше само по-добър живот. А всеки живот щеше да бъде по-добър от онзи, който беше напуснала в Съмърдейл, Алабама, с население по-малко от хиляда души.

Алисън беше единствено дете, родено в строго семейство, привърженици на „Свидетели на Йехова“. Баща й притежаваше магазин. Поради усложнения и факта, че на „Свидетели на Йехова“ не се разрешава кръвопреливане, майка й беше починала при раждането й. Баща й обвиняваше бебето, а не религията си, за смъртта на съпругата си, и показа пределно ясно това на Алисън по време на детството и ранните й години.

С железен юмрук баща й настояваше Алисън да спазва безусловно правилата на избраното от него вероизповедание. Беше й забранено да общува с хора, които не са от „Свидетели на Йехова“, да отдава чест на националния флаг на родината си, да дава тържествена клетва за вярност към Съединените щати, да става или да пее националния химн и да гласува. Освен това Алисън не беше празнувала нито един от рождените си дни. Избраната от баща й религия й забраняваше да го прави. Рождената й дата обаче никога не минаваше незабелязана, защото баща й винаги налагаше с брезови пръчки голия гръб на Алисън, докато кожата й се изранеше. След това я заключваше в тъмна стая без храна и вода за двайсет и четири часа, за да размишлява какво означава идването й на този свят — мрачен ден, изпълнен със страдания и болка.

Макар и изключително набожен човек, бащата на Алисън беше злобен грубиян, който използваше физическа сила, за да наложи волята си. Алисън не си спомняше нито един ден, докато живееше под покрива му, когато да не й е крещял, да не я е карал да се чувства като грешка или да не я е удрял поне веднъж. И това бяха добрите дни. Понякога я биеше и налагаше толкова жестоко, че тя изгубваше съзнание. Той обаче беше много вещ в жестокостта си и не разкъсваше дълбоко кожата й, нито чупеше костите й.

Бащата на Алисън се ожени повторно, когато тя беше само на три години, и мащехата й беше жестока като него. Тя знаеше за побоите — всъщност нанасяше на Алисън много от тях и присъстваше на повечето от другите — и насърчаваше съпруга си да продължава.

Когато Алисън навърши четиринайсет, баща й каза, че сега тя е жена, която може да бъде оплодена и следователно „узряла“ да роди свои деца. „Узряла“ беше точно думата, която той употреби.

Една нощ Алисън чу, че баща й каза на мащехата й, че вече е избрал мъжа за Алисън — осемнайсетгодишният син на семейство съмишленици от „Свидетели на Йехова“ от Тенеси, с които се бяха запознали преди година. Тези думи изпълниха Алисън с повече страх от побоите, които бе изтърпяла. Тя се зарече, че предпочита да умре, отколкото да се омъжи за човек от религията на семейството й.

Алисън не беше крадец, но когато я обзеха отчаяние и паника, не видя друг изход. Няколко дни след като подслуша разговора им, докато баща ѝ и мащехата ѝ спяха, тя взе половината пари от печалбата от магазина, които баща ѝ беше изкарал през последните няколко дни, и избяга от дома си. За една нощ Алисън извървя двайсет и седем километра, без да спира, докато стигна до град Феърхоуп, където си купи еднопосочен билет за автобуса за Града на ангелите.

Тя седя в автобуса четирийсет и осем часа и пропътува три хиляди и триста километра, планирайки началото на новия си живот. И тогава измисли името Алисън Аткинс. И двете имена, малкото и фамилното, бяха от билбордове, които видя по време на двудневното пътуване. Първият рекламираше някаква певица на име Алисън Краус. Тя не я беше чувала, но името и красивата певица много ѝ харесаха. Решението беше взето за няколко секунди. Кели изведнъж стана Алисън. Освен това се зарече да чуе как звучи музиката на Алисън Краус.

Видя втория билборд, докато бяха спрели на една от спирките. Билбордът рекламираше някаква диета. Алисън вече беше планирала пълна промяна на външния си вид, поведението и начина на говорене — цвят на косата, прическа, форма на тялото, акцент, поза, походка. Щеше да промени всичко. Първата ѝ мисъл, когато видя билборда, беше да изпробва диетата „Аткинс“, а втората: „*Харесва ми как звучи името Аткинс.*“ Миг по-късно тя започна да повтаря на глас името: „Алисън Аткинс, Алисън Аткинс, Алисън Аткинс.“ Много ѝ хареса.

Да, новото ѝ име предизвика усмивка на лицето ѝ. Звучеше като ново начало. Може би нямаше да бъде толкова трудно да започне наново.

Алисън обаче грешеше.

Животът в Лос Анджелис се оказа много по-труден, отколкото очакваше. Когато най-после стигна дотам, Алисън си намери евтина стая в южната част на града. Хазяинът не ѝ поиска документи за самоличност, което напълно я устройваше, но намирането на работа без лична карта не беше лесно, особено след като изглеждаше толкова млада. И тъй като всичко в Лос Анджелис беше много по-скъпо, отколкото в Съмърдейл, малкото пари, с които беше избягала, свършиха много по-бързо, отколкото предполагаше.

Хазяинът, нисък и плешив мъж с мръсни нокти и загрубяла кожа, който постоянно миришеше на спарена пот и печено пиле, каза на Алисън, че може да сключат сделка. Ако тя била добра с него и той щял да бъде добър с нея, и можела да остане, без да се тревожи за плащането на наема. В наивността си Алисън си помисли, че хазяинът наистина се опитва да ѝ помогне, и когато той я покани в апартамента си, тя искрено вярваше, че вероятно ще трябва да почисти стаята и кухнята или да му сготви ядене.

Хазяинът беше тарикат, израснал по улиците на големия град. Той знаеше, че място като това в град като Лос Анджелис привлича определени хора. Така беше открай време и хазяинът бе виждал много млади момичета и жени като Алисън, уплашени до смърт от живота, които бяха зарязали в някое лайняно градче някъде, и знаеше, че те вероятно предпочитат да умрат, отколкото да отидат при ченгетата. Отиването в полицията означаваше да съобщят истинските си имена, да покажат документи за самоличност и да кажат откъде са, а те не бяха готови да го направят. Поне още не.

Дотогава Алисън мислеше, че смъртта на майка ѝ по време на раждането ѝ и гневът и побоите на баща ѝ са най-лошото, което може да ѝ се случи. В онази нощ тя откри нов вид страх и болка. Нов вид насилие над тялото и душата, което не мислеше, че е възможно. Алисън смяташе, че е открила ада.

След като хазяинът приключи с нея, ужасената и кървяща Алисън се върна в стаята си, събра малкото си багаж и избяга за втори път само за няколко седмици — и отново посред нощ. Същата вечер тя за пръв път започна да вярва в онова, което ѝ беше крещял баща ѝ толкова пъти — че тя е *грешка* и че не е трябвало да се ражда, че е създадена на този свят за наказание и че *непрекъснато* трябва да страда. Алисън обаче не искаше да страда повече. Тя искаше да сложи край на мъките си.

В шест часа сутринта случайно срещна Ренел, трийсет и две годишна афроамериканка, която беше преживяла същото като нея и много повече.

Ренел работеше за благотворителна организация, чиято главна цел беше да помага на жени, станали жертва на домашно малтретиране и насилие от страна на брачни партньори или родители.

Благотворителната организация приюти Алисън за няколко нощи. Дадоха ѝ храна и ѝ оказаха медицинска помощ и когато се възстанови, ѝ помогнаха да си намери почтена работа.

Историята на Алисън беше подобна на тази на Ренел, чието истинско име беше Алиша. Двете станаха най-добри приятелки и чрез връзките си на улицата Ренел уреди на Алисън документи с новоизбраното ѝ име.

И сега, дванайсет години по-късно, те все още бяха най-добри приятелки.

48

Наближаваше обяд, когато Гарсия се върна в сградата на Главното управление на полицията. Над Централен Лос Анджелис се бяха събрали няколко бели облака, предоставяйки така необходимия отдих от неспирната лятна жега, макар и само под формата на няколко разпръснати сенки.

— Може би направихме малък пробив — оживено каза той, щом влезе в кабинета.

Хънтър, който седеше зад бюрото си и преглеждаше досиета, спря да работи и се обърна към партньора си.

Карлос веднага му разказа за пътника, който беше привлякъл вниманието на Шарън Барнард на сутрешния полет.

— Оперативният отдел вече действа — добави той. — Свързват се с„Американ Еърлайнс“ и Федералната авиационна администрация и искат списъците с пътниците на двата полета. — Гарсия вдигна ръка. — Да, сигурен съм, че ако е бил нашият човек, той несъмнено е използвал фалшиво име и вероятно се е дегизирал, но ако установим, че наистина е бил той, чрез списъка може да се свържем с пътника, който е седял до него. Може би той или тя е забелязал нещо, което Том Хобс е пропуснал. Освен това — развълнува се още повече Карлос и повдигна вежди — Международното летище на Лос Анджелис е пълно с камери, включително в коридорите за транзитни пътници. Ако този човек е убиецът, все ще има заснети кадри.

Гарсия беше толкова съсредоточен във вероятността за евентуален пробив, колкото и да е малка, че не беше забелязал прозрачното найлоново пликче за веществени доказателства на бюрото на Хънтър. Той млъкна и протегна врат.

В пликчето беше кафявият хартиен плик, който беше пъхнат под вратата на Робърт рано сутринта.

Карлос се премести, за да го види по-добре, и в същия миг затаи дъх. Не беше необходимо да сравнява почерка, за да се досети от кого е.

— Какво е това, по дяволите?

— Точно каквото си мислиш. — Хънтър плъзна плика към партньора си.

— Тук ли беше донесено? — попита Гарсия, без да посяга да го вземе.

— Не. Някой го пъхна под вратата ми снощи.

Карлос го погледна недоумяващо, сякаш в думите му нямаше логика.

— Под твоята врата? Вратата на твоя апартамент?

Приятелят му потвърди, като кимна.

— *Някой* го е пъхнал под вратата ти? Кой?

Робърт поклати глава.

— Когато забелязах плика, човекът отдавна беше изчезнал.

— Убиецът?

— Не се сещам за друг, а ти?

— Мамка му, Робърт! Казваш, че убиецът е идвал до апартамента ти, за да пусне това? Стоял е пред вратата ти?

Хънтър пак кимна, този път по-унило:

— Да, така изглежда.

Гарсия прокара пръсти през косата си.

— Какво става, Робърт? Защо, по дяволите? Защо го е направил?

— Имам подозрения защо, но първо искам да прочетеш бележката и да ми кажеш какво мислиш.

Въпреки че разследването все още не беше в новините, не би било трудно убиецът да научи адреса на Хънтър. Трябваше само да се обади в Главното управление на полицията и да попита кой детектив води разследването. Щом научеше името на Хънтър, намирането на адреса не би му отнело повече от пет минути.

— Видяха ли го криминалистите?

— Още не — отвърна Робърт. — Исках първо да го прочетеш ти.

— Добре. — Карлос взе пликчето и се приближи до бюрото си. Седна, издърпа най-горното чекмедже вдясно и извади ръкавици. Надяна ги и насочи цялото си внимание към плика и съдържанието му.

49

Заведението беше типична американска закусвалня с проблясваща табелка отвън с надпис „При Дони“ с големи червени букви. Намираше се на търговска улица, само на няколко преки от центъра на финансовия район на Лос Анджелис. Въпреки че беше ден, вътре закусвалнята беше осветена от неонови лампи и светлините на голям джубокс. Всички сепарета и маси бяха заети и това не беше изненадващо, защото храната беше добра и евтина, а кафето — много по-хубаво от това в много от веригите кафенета в града. В „При Дони“ постоянно беше оживено, най-вече по обяд.

Когато се освободи маса за двама, Алисън Аткинс, най-възрастната от четирите сервитьорки, които работеха този следобед, напръска повърхността с дезинфектиращ сапун, избърса я с кърпата, която винаги беше затъкната в престилката ѝ, и даде знак на Рита до вратата, че може да настани двама клиенти. Рита веднага изпрати двойка, която чакаше от десетина минути.

Докато минаваше покрай маса номер седем, втората вдясно от входната врата, двойката не обърна внимание на човека, който седеше сам на нея. Мъжът изглеждаше потънал в мисли, без да обръща внимание на шумните разговори и постоянното движение около него. За външния свят изглеждаше, че единственото, което го интересува, е двойното еспресо на масата пред него, което той разбъркваше от трийсетина секунди.

Клиентът на маса номер седем в „При Дони“ беше дошъл преди час. Когато влезе, той се усмихна учтиво на Рита, младата сервитьорка, която го поздрави, и поиска маса за един. В момента нямаше свободни маси, но мъжът каза, че няма нищо против да почака, и стоя двайсетина минути. Щом се настани, той отново изчака търпеливо да дойде сервитьорката и да вземе поръчката му. Тя му я донесе след още десетина минути. Човекът чакаше, без да показва абсолютно никакво раздразнение, сякаш имаше всичкото време на света и никаква грижа.

Той най-после спря да разбърква еспресото, почука с лъжичката по ръба на чашата, остави я в чинийката и поднесе чашата към устните си. Трябваше да признае, че кафето в „При Дони“ определено заслужаваше славата си.

— Наред ли е всичко, господине? — попита Алисън, която се приближи до масата му и отправи към клиента обичайната си магнетична усмивка.

Алисън бе останала вярна на обещанието, което си беше дала преди много години, докато седеше в автобуса на път за Лос Анджелис. Тя беше променила напълно външността си, акцента, позата, походката… всичко. От младата Кели Декър от Съмърдейл, Алабама, не беше останало нищо. Освен това Алисън бе станала много привлекателна жена. Дългата ѝ медноруса коса заискряваше на светлината дори когато беше завързана на опашка като този следобед. Кожата ѝ беше мека и добре поддържана и проницателните ѝ очи блестяха толкова отличително, че беше невъзможно някой да не ги забележи. Алисън беше благословена и с метаболизъм, който би я направил милиардер, ако имаше начин да го бутилира. Колкото и да ядеше, тя не натрупваше нито грам. Дългите ѝ крака бяха силни и мускулести като на атлет, но не от фитнес или от плажа, защото Алисън нямаше време за такива неща, а от разстоянието, което работата ѝ изискваше да извървява всеки ден.

Дони, собственикът на закусвалнята, и другите сервитьорки вече не помнеха колко пъти някой клиент даваше на Алисън визитната си картичка и ѝ казваше, че тя трябва да бъде на големия екран, вместо да робува за мизерна заплата и оскъдни бакшиши в някаква мазна закусвалня в Саут Сентръл.

Алисън винаги взимаше визитната картичка, усмихваше се учтиво и благодареше на клиента, а след това я изхвърляше, когато влезеше в кухнята.

— Знаеш ли, Алисън — много пъти й бяха казвали Рита и другите сервитьорки, — някои от тези хора и предложения може да са искрени. Това е Лос Анджелис, забрави ли? Холивуд е зад ъгъла, скъпа. Не е лудост да си помислиш, че някои от тези хора говорят сериозно. Градът е пълен с истории за звезди, които са били открити, докато са обслужвали маси или са работели зад барове.

Може би трябва да дадеш шанс на някои от тези хора. Не искаш ли да се махнеш от тази безперспективна работа и твоя скапан квартал и да отидеш да живееш в Малибу или на някое друго готино място?

Отговорът й беше неизменно един и същ:

— Тази работа ми харесва и обичам квартала, в който живея.

И това беше вярно. Алисън беше доволна от живота си. Въпреки този факт обаче, колкото и време да беше минало и колкото и различна да изглеждаше, в нея винаги щеше да живее страх.

Последното, което искаше, беше да се прочуе. Не й трябваше да бъде богата или известна, за да бъде щастлива.

Клиентът на маса номер седем вдигна глава, погледна Алисън и се усмихна. Усмивката му беше обезоръжаваща като нейната.

— Да — отговори той. — Всичко е чудесно, много ви благодаря.

Мъжът също беше променил напълно външния си вид от последния път, когато се беше хранил в „При Дони“, но преобразяването му беше отнело не години, а само един час. През последните години той беше станал експерт по гримиране и протезиране. Можеше да се направи привлекателен или грозен, както изискваше ситуацията. Можеше да промени личността си изцяло, включително акцента. Можеше да се представи за няколко различни човека в един и същи ден и никой нямаше да разбере. Да, клиентът на маса номер седем беше същински съвременен хамелеон.

Днес той беше избрал да е с черна коса, тъмнокафяви очи, кръгли очила, от които всъщност не се нуждаеше, и стилна козя брадичка. Скулите му изглеждаха малко по-високи, отколкото бяха в действителност, а зъбите му — по-бели и прави, правейки усмивката му съвършена. Носеше тъмен панталон и черни обувки, подходящо по цвят сако и скъпа на вид синя риза.

Другите три сервитьорки от смяната се бяха опитали да флиртуват с клиента на маса номер седем, но той изглеждаше потънал в мисли през цялото време — очите му бяха вперени напред, но не беше намръщен. Всичките им опити останаха незабелязани.

Алисън също го намираше за привлекателен. В него имаше нещо познато, но тя не можеше да определи точно какво. Нито Алисън, нито другите сервитьорки си спомняха да са го виждали преди в „При Дони“.

Въпреки че очите му не се стрелкаха насам-натам, мъжът наблюдаваше Алисън през цялото време, докато беше в закусвалнята.

— О, много съжалявам — отново се усмихна клиентът. — Това беше изключително егоистично от моя страна.

— Кое? — колебливо попита тя.

— Тук е толкова оживено и навън има хора, които чакат за маса, а аз си седя спокойно, без да бързам, и само пия кафе. Извинявам се. Ако ми донесете сметката, веднага ще си тръгна. — Гласът му беше твърд, но същевременно нежен.

— Не се тревожете за това — отвърна Алисън и поклати глава. — Може да седите колкото искате. — Тя погледна часовника си. — И без това потокът от клиенти вече намалява.

— Така ли? — Мъжът завъртя глава и се огледа наоколо. Заведението все още беше пълно. — За малко да ме заблудите.

Тя отново се усмихна.

Сега беше негов ред да погледне часовника си.

— Не, наистина трябва да тръгвам.

— Няма проблем, ще ви донеса сметката.

Когато Алисън се върна от касата, мъжът спокойно довършваше двойното си еспресо.

— Заповядайте. — Сложи сметката на масата пред него.

Човекът видя сумата, извади портфейла си и остави няколко банкноти върху сметката. В същия момент Алисън забеляза две неща. Първо, мъжът беше оставил двайсет долара повече. И второ, ръцете му изглеждаха гладки и лъскави, сякаш върху тях имаше някакъв тънък, предпазен найлонов пласт. Тя се зачуди дали това не е някакво лечение за заболяване на кожата.

— Задръжте рестото — каза той и стана.

— Сигурен ли сте? — недоверчиво попита тя.

— Разбира се. — Мъжът ѝ намигна толкова очарователно, че Алисън се изчерви.

Импулсивно, нещо, което никога не правеше, тя попита точно когато клиентът се готвеше да си тръгне.

— Не съм ви виждала тук преди, нали?

Той се обърна и я погледна.

— Не. За пръв път идвам тук.

— Е, надявам се, че ще дойдете пак.

Очите им се срещнаха за няколко секунди и после мъжът вежливо кимна.

Алисън така и не чу какво измърмори клиентът, когато се обърна и тръгна към вратата.

— Ще ме видиш много по-скоро, отколкото очакваш, Алисън.

50

Сякаш боравеше с някакво опасно и нестабилно вещество, Гарсия внимателно извади единствения лист хартия в кафявия плик.

Бележката беше прегъната на две, за да се вмести в обикновения плик.

Хънтър чакаше, докато Карлос разгърна листа и го сложи на бюрото пред себе си. Също като писмото, изпратено до кмета Бейли, и това беше написано с червено мастило. Убиецът отново беше използвал химикалка.

Значи ти си онзи, който е смятан за най-добрия от елита? Така нареченият експерт, натоварен с тежкото бреме да ме спре, а? Ти трябва да донесеш правосъдие на жертвите. Онзи, който ще ме погледне в очите и ще види какъв съм станал.

Е…

Как вървят нещата за теб засега, детектив Хънтър?

Забавляваме ли се вече или действам твърде бързо за теб?

Броиш ли още или мъртвите тела се трупат твърде бързо?

Мога да ти кажа, че с нетърпение очаквам предизвикателството. Въпросът е дали ще видиш само онова, което искаш да видиш, или ще докажеш, че греша, детектив Хънтър? Защото още не си видял нищо. Това е само началото.

Ако се питаш защо правя това, отговорът е елементарен. Аз създавам история. Или, ако предпочиташ, пренаписвам я.

Искаш ли да знаеш кой съм аз, детектив Хънтър?

Наистина ли искаш да знаеш?

Е, уликите са в името.

ЗАЩОТО АЗ СЪМ СМЪРТ.

Карлос прочете бележката няколко пъти, а после вдигна глава и погледна Робърт, който се беше подпрял на ръба на бюрото си.

— Е, какво мислиш?

Гарсия стана, блъсна стола и се приближи до таблото със снимките.

— Спомняш ли си, когато обсъждахме писмото, което беше изпратено на кмета Бейли? — попита той и посочи таблото, където едно до друго бяха закачени копия на първите две бележки. — И двамата се съгласихме, че третият параграф представлява предизвикателство, нали? — Карлос не изчака отговора на партньора си. — Така както го виждам аз, цялата тази трета бележка, освен че е изпълнена с арогантност, не е нищо друго, освен *едно* голямо предизвикателство.

Хънтър се почеса по брадичката.

— Добре, слушам.

— Проблемът е — продължи Гарсия, — че сега убиецът направи нещата лични. Ето, виж. — Той се приближи до бюрото си. Робърт го последва. Карлос посочи трите пъти, където убиецът се обръщаше към Хънтър на име. — Всъщност той го е направил много лично, Робърт. Й дори е отишъл до дома ти, за да ти го предаде.

Хънтър кимна в знак на съгласие, но остави Гарсия да говори, без да го прекъсва.

— Само погледни това. — Карлос се върна до таблото, откачи копието на втората бележка от убиеца и го занесе на бюрото си.

— В началото на новата бележка той споменава няколко неща от предишната. — Показа всеки ред в двете писма, докато четеше.

— „Най-добрият от най-елита.“ „Така нареченият експерт.“ „Да донесеш правосъдие на жертвите.“, Да видиш само онова, което искаш да видиш.“ „Ще ме погледне в очите и ще види какъв съм станал.“ Разликата тук е, че в предишната бележка всичко звучи като отворена покана към лосанджелиската полиция или ФБР, или специалните части. Този път обаче всичките тези предизвикателства са отправени към един определен субект. — Карлос повдигна вежди и кимна към партньора си. — Ти, приятелю мой.

Независимо дали ти харесва или не, той насочва тази борба към теб.

Дотук преценката на Гарсия за бележката беше еднаква с тази на Хънтър. Робърт не преследваше сам убиеца и беше сигурен, че престъпникът го знае много добре. Въпреки това този път убиецът беше отправил предизвикателство лично към него, не към специалните части или полицията, нито ФБР или дори отдел „Ултранасилие“. Убиецът за пореден път беше много внимателен в начина си на изразяване, за да не оставя никакво съмнение.

— Но не мисля, че е съвсем лично — добави Карлос.

Робърт го погледна озадачено.

— Искам да кажа, че той няма зъб лично на теб — поясни Гарсия. — Не мисля, че е човек, когото си арестувал в миналото, или някой, свързан с някого, когото си заловил. Дори съм склонен да се обзаложа, че пътищата ви не са се пресичали.

— Защото ако беше така, той щеше да направи нещата лични още в първото или второто си писмо — съгласи се Хънтър. — Защо да чака досега? И нямаше да изпрати второто писмо до кмета, а направо на мен.

— Точно така — потвърди Карлос. — Убиецът би ангажирал в битката всеки, на когото е възложено да ръководи случая. Ние просто извадихме този късмет.

Робърт направи гримаса.

— Не е ли така всеки път?

— Сега обаче, когато има достоен противник, убиецът не само повтаря предизвикателствата от втората бележка, но и отива по-далеч. Той се заяжда. — Гарсия отново посочи редове в бележката.

Как вървят нещата за теб засега, детектив Хънтър?
Забавляваме ли се вече или действам твърде бързо за теб?
Броиш ли още или мъртвите тела се трупат твърде бързо?
Мога да ти кажа, че с нетърпение очаквам предизвикателството. Въпросът е дали ще видиш само онова, което искаш да видиш, или ще докажеш, че греша, детектив Хънтър

— И после заплашва — добави Карлос.

Защото още не си видял нищо. Това е само началото.

— След заплахите — продължи Гарсия — той чувства необходимост да обясни защо прави всичко това. Въпреки че на мен ми звучи като пълна глупост.

— Мания за величие — отбеляза Хънтър. — Знаещ, че повечето социопати са заслепени от това. И тъй като някои искрено вярват, те са по-добри от всички други и ги превъзхождат, те мислят, че ние простосмъртните не можем да разберем действията им, но не ни ги обяснят. И дори тогава те пак не очакват от нас да проумеем напълно причините за постъпките им или сложността на гениалността им. — Хънтър повдигна рамене. — И как бихме могли, когато нашият интелект е несравним с техния?

Карлос се подсмихна и поклати глава на абсурдността на всичко това.

— Значи тази откачалка искрено вярва, че създава история?

— Или я пренаписва, както се е изразил.

— Да, но чия история пренаписва?

Робърт се обърна към таблото със снимките.

— Не знам. Може би неговата.

— И каква е тази щуротия накрая? — попита Гарсия, отново насочвайки вниманието на партньора си към новата бележка. — Опит да бъде забавен? Ще ти дам улика кой съм и тази улика е в името — „СМЪРТ“. Много смешно.

Хънтър не беше сигурен какво иска да каже с това убиецът, но имаше чувството, че каквото и да е, не е шега.

51

Стъпалата, които водеха към подлеза, напомниха на Алисън за стар, черно-бял, нискобюджетен филм. От онези, които би трябвало да са страшни, но не са. Стъпките ѝ отекваха шумно по бетонните стени и изведнъж тя болезнено осъзна, че е сама в лошо осветен и изолиран подлез.

Алисън Аткинс беше пропуснала автобусната спирка за дома си. Тя беше работила три двойни смени в „При Дони“ и когато преди час се качи на автобуса, почувства същата умора, каквато изпитва човек след дълго и изтощително заболяване. Седеше сама в дъното на автобуса, както обикновено правеше. На десетата минута от четирийсет и пет минутното пътуване до дома си тя реши да облегне глава на стъклото само за момент и да затвори уморените си очи. Всичко беше наред, защото ги отвори само пет минути по-късно. Или поне така си мислеше.

Когато се надигна и погледна през стъклото, я обзе неловкото чувство, че се намира на място, където не би трябвало да бъде. Алисън бързо потърка очи, за да прогони замъгляването и умората, обърна глава и погледна през стъклото от другата страна на пътеката между седалките.

Не познаваше квартала, през който пътуваха.

Тя се надигна, за да види електронното табло в предната част на автобуса.

Определено беше пропуснала спирката, на която трябваше да слезе.

— По дяволите! — промълви през стиснати зъби, скочи и натисна бутона „Стоп“.

Минута по-късно автобусът спря на следващата спирка по маршрута си.

Заедно с Алисън слязоха трима пътници — две жени, Алисън и една друга, и мъж на средна възраст. Мъжът бързо се отправи на запад. Другата жена, която изглеждаше горе-долу на годините на Алисън, тръгна на север.

Алисън спря и се огледа наоколо. Намираше се в опасната част на града, в която никога не би отишла през деня, още по-малко през нощта.

Тя погледна часовника си — един и пет след полунощ. Знаеше, че автобусът, с който се прибираше, се движи до два. Пресече улицата и тръгна към спирката от другата страна. Бръкна в чантата си и докато търсеше портмонето си, почувства, че стомахът ѝ се свива.

Портмонето ѝ го нямаше.

Алисън спря, отвори чантата с двете си ръце и отново започна да рови, този път по-отчаяно.

Нищо.

— О, не, не, не, не, не! — извика тя и наведе глава към чантата си. Вътре имаше червило, пудра, четка за грим, няколко дребни монети, мобилен телефон, химикалка и ключовете за дома ѝ.

Портмонето ѝ беше изчезнало.

— Мамка му!

Знаеше, че портмонето беше в чантата ѝ, когато се качи в автобуса, защото там държеше картата си за градския транспорт.

Докато спеше отзад в автобуса, тя, разбира се, не забеляза осемнайсетгодишния хлапак с качулка, който първо седеше от другата страна на пътеката, а после крадешком се премести до нея, като я видя колко дълбоко е заспала. Когато младежът слезе от автобуса, джобът му беше натежал, а чантата на Алисън — олекнала.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

През днешната двойна смяна беше изкарала двеста и дванайсет долара от бакшиши.

Стомахът я присви още по-силно.

Тя отчаяно се нуждаеше от тези пари, за да плати сметките си.

Алисън се огледа наоколо още веднъж. Автобусните спирки от двете страни на пътя бяха безлюдни и по улиците нямаше никого. Тя не познаваше района, но мястото изобщо не й харесваше. Чувстваше се уязвима.

Обрана и объркана, Алисън се замисли какво да направи. Можеше да отиде в полицията, но беше сигурна, че те нямаше да могат да сторят много. Лорена, една от другите сервитьорки в „При Дони“, също беше обрана в автобус по друг маршрут преди два месеца. Тя отиде в полицията. Те взели данните й и назидателната лекция, която й бяха изнесли, че трябва да внимава повече и да бъде по-бдителна на места, където има много хора, я беше оставила с чувството, че всичко е станало по нейна вина.

Реши, че е най-добре да се прибере в дома си колкото е възможно по-скоро.

Тя стисна чантата си и забърза на юг.

Вървя четирийсет и пет минути и стигна до подлеза. Беше минавала през него много пъти, но никога толкова късно през нощта. Хубавото обаче беше, че подлезът се намираше само на пет минути пеша от дома й.

Алисън тръгна още по-бързо, но изведнъж чу и други, освен собствените си стъпки, които отекваха зад нея. Тя се огледа трескаво. Не видя никого, но заради сенките; образувани от лошото осветление, не можеше да е сигурна.

„*Определено сцена от евтин филм на ужасите*“ — помисли си Алисън.

Тя изпусна бавно дъха си, сякаш топлият въздух щеше да отнесе със себе си страха, който беше вледенил сърцето й преди момент. Ехото около нея стихна и Алисън се заслуша в хриптящия звук на собственото си дишане.

След няколко секунди тя отново тръгна и отново можеше да се закълне, че чу и нещо друго, освен отекването на стъпките си, но този път изпита усещането, че стените около нея са я притиснали.

Алисън разтърси глава, надявайки се, че със силата на енергичното движение ще може да прогони усещането.

Това не стана. Напротив, чувството се засили и се превърна в неподправен страх.

Тя изви тяло, за да погледне назад още веднъж.

И тогава го видя.

Мъжът на средна възраст, който беше слязъл от автобуса заедно с нея. Беше я следил, откакто бе напуснала закусвалнята. Когато Алисън пропусна спирката си, той остана, а после скочи след нея и я проследи от разстояние.

И сега беше на не повече от четири крачки от нея в подлеза.

„*Откъде се появи този тип, по дяволите? Как може да се движи толкова бързо?* “

Три крачки.

Мъжът извади ръката си от джоба на якето.

Две.

Той държеше нещо.

Една.

„Боже мой, това е спринцов… “

Твърде късно. Иглата вече беше забита във врата й.

52

Когато Хънтър влезе в кабинета им сутринта, Гарсия стоеше до бюрото си със скръстени ръце и леко разкрачени крака, сякаш чакаше нещо. Вниманието му обаче беше насочено към няколко разпечатки, наредени на бюрото му.

— Какво е това? — попита Робърт и включи компютъра си.

— Доклади от лабораторията — отговори Карлос и отмести поглед от материалите. — Пристигнаха преди десетина минути. Току-що ги разпечатах. — Той взе единия лист и го даде на партньора си. — Токсикологичният анализ на първата жертва, Никол Уилсън. е отрицателен. Убиецът не й е давал никакви опиати или успокоителни в продължение на шест-седем дни, докато я е изнасилвал и изтезавал. Все още чакаме резултатите за Шарън Барнард.

Гарсия се обърна и погледна Хънтър. Той кимна, докато преглеждаше доклада.

Карлос се подпря на ръба на бюрото си.

— Ако беше друг убиец, щях да кажа, че токсикологията на втората жертва ще бъде същата като на първата, но с този човек… — Повдигна рамене. — Очаквай неочакваното. Той дори няма определен метод на действие. Не бих се изненадал, ако открием, че за разлика от Никол Уилсън Шарън Барнард е била упоена до козирката.

Хънтър не можеше да оспори логиката на партньора си.

Карлос взе още два листа от бюрото си и му ги даде.

— И така, по-нататък. Криминалистите са проверили телефонния стълб на Алънуд Роуд. Не са открили пръстови отпечатъци, но са забелязали две мънички дупки от винтове, които не би трябвало да са там. Били са високо над земята, близо до първата група телефонни кабели. Огледали са и другите стълбове на улицата. — Гарсия поклати глава. — На никой от тях не е имало дупчици. От „AT&T“ потвърдиха, че там не би трябвало да има дупки.

— Статив за камера?

— И аз мисля така. Според специалистите от отдел „Информационни технологии“ не е било трудно да се направи. Камерата или е съхранявала записаните кадри в твърд диск, или ги е предавала на живо по интернет.

Хънтър не изглеждаше сигурен.

— Съхраняването им на твърд диск би означавало използване на по-голяма камера, отколкото би искал убиецът, или външен твърд диск, свързан с нея. Криминалистите са открили само две дупки, нали?

— Да.

— Тогава не е имало външен диск. Освен това по-голямата камера ще се забележи по-лесно от улицата. Мисля, че той не е избрал и този вариант.

— И аз съм на същото мнение. Предаването на живо би било най-добрият избор. Специалистите от „Информационни технологии“ казаха, че една камера с безжичен интернет би се прихванала към всяка интернет връзка на някоя от съседните къщи и никой не би разбрал. Някои от тези камери са малки и леки колкото кредитни карти.

— Убиецът е можел да дебне какво става на улицата, разположил се удобно в дневната си на километри оттам — отбеляза Хънтър. — Никакви подозрителни типове или превозни средства на улицата. Рискът да бъде забелязан е сведен до нула.

Гарсия кимна.

— Наистина е умен. — Той отмести настрана документа и взе друг. — Освен това криминалистите са успели да идентифицират вида химикалка, който е използвал убиецът, за да напише писмото, изпратено до кмета Бейли.

— И каква е?

— Убиецът е използвал червена „ЕНС Кристал“, *широк* размер. — Карлос вдиша показалец, за да наблегне на думата „голяма“. — „BIC Кристал“ вероятно е най-често използваният вид химикалка в Съединените щати — обясни. — Не са скъпи и лесно можеш да си ги купиш навсякъде — магазинчета, супермаркети, минимаркети, книжарници за канцеларски материали, пощи и така нататък. Интересното обаче е, че най-популярните са „BIC Кристал“ среден размер, не широкият размер, който се среща по-рядко.

Хънтър погледна копията на бележките от убиеца, закачени на таблото, и после отново насочи вниманието си към Гарсия.

— Но въпреки това — добави Карлос — химикалките с широк размер пак са достатъчно популярни.

Робърт предполагаше, че е така.

Гарсия премина към другата партида документи.

— Все още няма нищо интересно от лаптопа на Никол Уилсън, нито от имейлите, но специалистите от отдел „Информационни технологии“ са успели да разбият защитата на таблета и мобилния телефон на Шарън Барнард. Вече им възложих задачата да прегледат компютърните файлове. Дотук няма нищо съществено. — Той обещаващо повдигна вежди, сякаш беше оставил най-доброто за накрая. — Но в мобилния ѝ телефон има нещо много интересно.

53

Хънтър, който все още преглеждаше последния доклад, който му беше дал Гарсия, вдигна глава и погледна партньора си.

Карлос потърси сред разпечатките на бюрото си, даде други два листа на Робърт и обясни:

— Това са писмени записи на последната размяна на съобщения на Шарън Барнард. — Той замълча. Изражението му се промени и стана по-мрачно. — Размяната на съобщения е между Шарън и убиеца.

Хънтър застана нащрек. Не очакваше това. Първото съобщение в началото на списъка беше от 19:23 часа.

Хайде, вдигни телефона, Шарън. Не искаш ли да играем?

Робърт прочете думите и погледна партньора си.

— Проверихме номера на подателя — каза Гарсия. — И познай — предплатен мобилен телефон, непроследим. Няма предишни обаждания или съобщения. Всички обаждания и съобщения са до номера на госпожица Барнард. След това сигналът прекъсва. Убиецът е унищожил телефона.

Хънтър отново насочи вниманието си към разпечатката.

Отговорът на Шарън Барнард гласеше:

Заври си го отзад, извратеняко. Който и да си, блокирам номера ти.

Убиецът: *Знаеш ли какво? Забрави за телефона. Нека те попитам нещо. Сети ли се да заключиш предната врата?*

Шарън Барнард не отговаряше.

Убиецът: *Хайде, отвори вратата, Шарън. Аз съм отвън. Нека се позабавляваме.*

Робърт отгърна на следващата страница.

Шарън Барнард пак не отговаряше.

Убиецът: *Е, добре. Пък и на кого му трябва врата? Може би ще вляза по друг начин.*

Записът свършваше.

Хънтър прочете целия писмен запис още два пъти.

— Това ли е всичко?

— Да — потвърди Гарсия. — Няма нищо друго. Но убиецът се е обадил два пъти на госпожица Барнард точно преди да изпрати първото съобщение. Обажданията не са продължили дълго.

Робърт го погледна озадачено.

— Да, вече се свързахме с нейния доставчик и поискахме или аудио, или писмен запис на разговорите. До утре може да получим нещо.

Карлос започна да крачи напред-назад пред таблото със снимките.

— Срещал ли си такъв човек, Робърт? Той е като проклет хамелеон по отношение на начините, по които действа. — Гарсия посочи листовете на бюрото. — Съобщенията показват друга, съвсем различна промяна на метода на действие от предишното убийство.

Робърт много добре знаеше какво има предвид партньорът му.

— Този път е избрал да внуши страх — отбеляза.

— Точно така. С Никол Уилсън, вместо да я тероризира, той се е сближил с нея, разказвайки й лъжливата история, че е братовчед на госпожа Бенет от Тексас. Не е искал да я плаши. Търсел е доверието й. Но с Шарън Барнард… — Карлос поклати глава. — Искал е страха й, не доверието й.

— И със сигурност го е получил. Липсата на реакция към съобщенията. — Хънтър посочи писмения запис. — Причината тя да не отговаря не е защото го е пренебрегвала, а защото е била вцепенена от страх. Знаела е, че той ще влезе в къщата.

— Тогава защо не се е опитала да се обади на 911?

— Може да го е направила, но да не се е свързала. А може би не е имала време. Или в паниката си не се е сетила. Трезвото мислене, когато се страхуваш толкова много, е трудна задача, Карлос.

На вратата на кабинета им се почука три пъти.

— Влез — извика Гарсия.

— Детективи — каза мъжът, който отвори вратата и вдигна синята папка, която държеше в дясната си ръка, — мисля, че ще искате да видите това.

54

Тази сутрин като всяка друга, откакто Червей беше взет в плен, Чудовището отключи вратата на килията му точно в шест без петнайсет. На момчето му беше лошо цяла нощ. Вечерята му предишната вечер беше собственото му повърнато, което изяде от пода в прожекционната зала на горния етаж. И Чудовището го накара да изяде всичко до последната капка. Червей повърна отново, но за щастие, след като се върна в килията, далеч от очите на похитителя. Този път, обзет от страх какво ще се случи, ако още веднъж изцапа пода, той повърна в кофата, която му служеше за тоалетна.

— Събуди се и ставай, Червей — с бодър и весел глас извика от прага Чудовището. — Шест без петнайсет е. Време е да изпълниш задълженията си.

Червей не беше спал цяла нощ. Лявото му око беше подуто и болките в корема му бяха остри като пробождания с нож. Те бяха в резултат на продължителен глад и гадене на сухо. И главата го болеше убийствено, сякаш в черепа му бяха проникнали тръни, бяха се впили в очните му ябълки и ги пробиваха като пощурели кълвачи. Освен това през нощта имаше момент, когато не беше сигурен дали е изпаднал в делириум, или Чудовището е донесло нова жертва, защото беше сигурен, че чува женски писъци.

— Знам, че ме чу, Червей. Вдигни мързеливия си задник от леглото. Не ме карай да идвам там.

Червей се беше свил на кълбо и лежеше на една страна върху мръсния дюшек, гледайки към стената. Когато чу гласа на похитителя, почувства, че волята да продължи да живее го напуска.

И той не се съпротиви.

Какъв беше смисълът да живее, ако трябваше да изтърпи още един ден в ръцете на този звяр?

Отлично знаеше какво предстои, защото всеки ден се разиграваше едно и също. Биеха го, изнасилваха го, после пак го биеха — през повечето дни, докато припаднеше и го хвърляха в килията му, за да чака целият процес да се повтори на следващия ден.

— Ставай, Червей.

Може би ако не помръднеше… ако не реагираше… ако не се подчинеше на заповедите на мъжа, мъките му щяха да свършат?

Може би похитителят щеше да се ядоса толкова много, че да нанесе жесток побой на крехкото му тяло, вътрешните му органи най-после щяха да откажат да работят и животът щеше да го напусне.

Имаше ли нещо лошо в това да умре едно единайсетгодишно дете?

Червей не мислеше така, защото според него едно единайсетгодишно дете не би трябвало да живее така.

Беше се отказал и от молитвите, защото вече не знаеше на кого да се моли. Ако имаше Бог, момчето нямаше представа какво е направило, че да го разгневи толкова много.

Очите му отново се напълниха със сълзи. Бяха му омръзнали. Болката, гладът, тъмнината и страхът му бяха дошли до гуша. Но най-много от всичко му беше омръзнало да живее.

Детето чу първата тежка стъпка на похитителя в килията и се разтрепери. Инстинктивно се сви, подготвяйки се за неизбежното.

Само че вече му беше все едно. Всъщност предпочиташе да умре.

„Трябва само да го ядосам толкова много, че да не престане да ме бие, докато не изгубя съзнание — помисли си Червей. —*Да, точно така. Трябва само да го разяря и това няма да е трудно.* “

Чудовището пристъпи още една крачка към момчето.

Червей си пое дълбоко дъх, сякаш вдишваше смелост, претърколи се, за да се обърне към похитителя, и го погледна право в очите.

Време беше да умре.

„*Начукай си го, извратено лайно.“*

55

Гарсия не познаваше човека, който стоеше на вратата на кабинета им. Издокаран с добре ушит черен костюм, бяла риза и червена копринена вратовръзка, мъжът беше твърде лъскав, за да е криминалист. Не приличаше и на специалистите от отдел „Информационни технологии“.

— Моля, влез — каза Хънтър и стана. — Карлос, това е детектив Трой Сандърс — добави, отговаряйки на въпросителния поглед на партньора си. — Сандърс е шефът на специалното подразделение на отдел „Изчезнали лица“ с база Рамирес Стрийт. Той е бил детективът, който е ръководил разследването за издирването на Никол Уилсън.

— Моля, наричай ме Трой — каза Сандърс, стисна ръката на Гарсия и после пак се обърна към Хънтър: — Дойдох само да ти дам това. — Кимна към папката, която носеше. — Резултатите от търсенето, което ме помоли да направя.

Докато Сандърс даваше папката на Робърт, погледът му се плъзна покрай детектива от отдел „Обири и убийства“ и се спря на таблото със снимките зад него. Секунда по-късно очите му се отвориха широко от изумление.

— Господи! — промълви.

Детективите проследиха погледа му.

— Вече имате втора жертва? — попита Сандърс, оглеждайки таблото.

Робърт и Карлос не казаха нищо.

— Кога?

— Трупът ѝ беше открит завчера — отговори Гарсия.

Сандърс гледаше с изненада и недоверие.

— Само ден след намирането на първата жертва?

Карлос леко кимна.

Сандърс се намръщи, когато очите му се спряха на една от снимките.

— Шарън Барнард… Шарън Барнард…

Четейки от таблото, той повтори името ѝ два пъти и сетне поклати глава.

— Нито името, нито лицето ѝ ми изглеждат познати. — Отново погледна Хънтър и Гарсия. — Съобщено ли е било, че е изчезнала?

— Тя не е била изчезнала — обясни Робърт. — Този път не е имало отвличане. Извършителят е влязъл в дома ѝ и я е убил в дневната.

Сандърс се намръщи още повече и по-озадачено.

— Не е имало отвличане? Убиецът се е отклонил от първоначалния си метод на действие?

— Дори не ни питай по въпроса за метода му на действие — каза Гарсия и вдигна ръце в знак, че се предава, а след това стратегически се премести в другия края на стаята, отвличайки вниманието на Сандърс от таблото.

Хънтър бързо отиде при него.

Карлос пристъпи към темата на разговора.

— Значи това са резултатите от търсене? Какво търсене? — Въпросът му беше отправен по-скоро към Хънтър, отколкото към Сандърс.

— Всъщност вероятността е малка — обясни Робърт. — Съвсем бях забравил за това. Помолих детектив Сандърс да потърси в националната база данни за изчезнали лица.

Случаи, в които отвличането е било извършено при подобни обстоятелства като тези на Никол Уилсън.

Гарсия се замисли за момент.

— Трябва да призная, че не се сетих за това — рече Сандърс, — но сега виждам, че има логика. Сцената на отвличането в дома на семейство Бенет е твърде чиста. Криминалистите търсиха цели два дни и не намериха абсолютно нищо — никакви пръстови отпечатъци, влакна, косми или прашинки, пренесени от друго място. Работя от десет години в отдел „Изчезнали лица“, но никога не съм попадал на такова стерилно местопрестъпление. Не е лесно да се постигне такова ниво на съвършенство, особено ако си сам и това е *първото* ти отвличане.

— Още от самото начало — добави Хънтър, обръщайки се към партньора си — и двамата имахме подозрения, че извършителят ще убие отново, помниш ли? И че ще стане рецидивист.

— Ами, ако вече е рецидивист? — попита Карлос, схващайки мисълта му.

Сандърс кимна в знак на съгласие.

— Именно. Поне когато става въпрос за отвличания. — Пак посочи папката, която беше дал на Хънтър. — Е, малката вероятност може би си заслужава. Вижте какво има тук.

Начукай си го, извратено лайно.

Начукай си го, извратено лайно.

Червей повтаряше тези думи наум и възнамеряваше да ги изкрещи гневно в лицето на похитителя, но докато Чудовището се приближаваше, инстинктът за оцеляване, най-първичният от всички човешки инстинкти, го завладя. Вместо да каже онова, което беше репетирало, момчето измънка:

— Съжалявам, господине. Ставам.

И все пак Червей се беше забавил с отговора си. Лицето на мъжа вече се беше зачервило от гняв. Той сграбчи детето за косата и го повдигна от земята.

Червей напразно посегна към главата си и хвана стиснатия юмрук на похитителя. Тялото му за пореден път мълниеносно се изпълни с болка. Опита се да изпищи, но нямаше сили и гласните му струни произведоха само едно слабо и приглушено: „Ууф."

— Трябва да се държиш по-добре, Червей. Започвам да губя търпение с теб.

Чудовището пусна косата му, но краката на момчето бяха твърде немощни, за да го държат, и то се свлече на колене.

Наложи се да използва цялата си воля, за да сдържи сълзите си.

„Няма да плача повече — зарече се момчето и стисна зъби. — *Няма. Никога вече."*

— Хайде, Червей, да вървим.

Все още треперейки, Червей се изправи и тръгна след мъжа, който го заведе в кухнята. Както винаги Чудовището си беше приготвило закуска, която тази сутрин се състоеше от бъркани яйца, три препечени филии, намазани с масло, три парчета бекон, купа корнфлейкс с мляко и голяма чаша портокалов сок.

Първата задача на Червей за деня беше да гледа как похитителят изяжда закуската си. Колкото и гладен да беше Червей, ако оближеше устни, макар и само за частица от секундата, Чудовището го зашлевяваше през лицето толкова силно, че от устата му потичаше кръв. Когато се нахранеше, ако имаше някакви остатъци, мъжът ги хвърляше на пода и разрешаваше на Червей да ги изяде без прибори, използвайки само окованите си ръце. След това момчето трябваше да измие всичко, включително тенджерите и тиганите в умивалника, а после — да почисти пода с четка, малко по-голяма от четка за зъби. Ако решеше, че подът не е достатъчно чист, Чудовището караше момчето да го изближе целия.

Червей зае мястото си, заставайки срещу масата със закуската и похитителя. Чудовището се хранеше, използвайки пластмасови нож и вилица, и бавно поднасяше храната към устата си, като през цялото време не изпускаше от поглед гладното момче. С всеки залък мъжът дразнеше Червей, като издаваше одобрителни звуци, сякаш ядеше най-вкусната храна на света.

На Червей беше забранено да затваря очи или да отмества поглед. Ако го направеше, Чудовището го наказваше.

„Начукай си го, извратено лайно. " — Думите още се въртяха в главата на Червей. Беше готов да ги изрече, но инстинктът му за оцеляване надделя над желанието да умре.

Момчето мълчеше.

Чудовището седна до масата и насочи поглед към вестника до чинията със закуската, но не посегна да вземе ножа и вилицата. Този път погледна момчето, което стоеше до стената и го наблюдаваше.

Червей продължаваше да трепери. Не знаеше още колко дълго ще го държат краката му, но остана верен на обещанието и засега не беше проронил нито една сълза.

Мъжът проследи погледа му, който изненадващо не беше отправен към храната на масата, а към вестника.

Похитителят застана неподвижно, преценявайки сценария, а после се усмихна и направи нещо абсурдно — отмести настрана чинията, без да е докоснал храната.

— Знаеш ли какво, Червей? Тази сутрин не съм гладен. Може да изядеш закуската ми. Цялата.

Червей не помръдна. Беше сигурен, че не е чул добре.

— Ето — добави Чудовището и бутна настрана и чашата с портокаловия сок, и купата с корнфлейкса. — Изпий и сока. Не съм жаден.

„Това е сън. Не може да е друго — помисли си момчето. Нямаше друго обяснение за невероятното нещо, което се случваше пред очите му. — *Сънувам нещо налудничаво, колкото и реално да изглежда. Скоро ще стане шест без петнайсет, Чудовището ще отключи вратата на килията и ще започне реалният ми ден.“*

— Хайде, яж, Червей, преди да съм размислил.

Момчето пак не помръдна.

Чудовището се облегна назад на стола, вдигна ръка към лицето си и бавно прокара пръсти по устните си.

— Видях те, че гледаш вестника — каза той. В гласа му нямаше гняв. — Искаш ли да го прегледаш?

„*Сънят става все по-странен. Какво ли ще последва? Може би той ще предложи да ме закара у дома? “* — После обаче на Червей му хрумна друга мисъл. Болка. Докато беше в килията, когато мъжът го сграбчи за косата, момчето бе почувствало непоносима болка. — *Човек не изпитва болка, когато сънува, колкото и реален да му се струва сънят.* Беше чел това някъде. *Затова реална ли е тази лудост?“*

— Всичко е реално, Червей — каза Чудовището, сякаш притежаваше способността да чете мислите на хлапето. Посочи с ръце, докато говореше. — Храната е реална, къщата е реална, стените са реални, оковите ти са реални, килията ти е реална и аз съм реален. Това наистина се случва с теб. Животът ти вече не е твой, а принадлежи на мен, и аз мога да правя с него каквото поискам.

Здравото око на Червей огледа стаята, сякаш не беше в състояние да намери нещо, върху което да се фокусира, и накрая се върна на вестника.

— Знам защо искаш да го прегледаш — каза Чудовището. — Любопитен си да разбереш за разследването, нали? — Той млъкна за ефект и отново се вгледа изпитателно в момчето. — Може да го прочетеш, ако искаш. Все ми е едно.

Когато Чудовището спомена за разследване, Червей почувства, че дишането му се учести. Той беше сигурен, че полицията го търси. Трябваше да е така. Беше изчезнал от дни наред, вече не знаеше колко. Въпреки сложните отношения с баща му те пак бяха семейство и държаха един на друг. Когато не се е върнал от училище в онзи ден, баща му несъмнено се е свързал с училището и после с властите. Да, момчето беше сигурно, че полицията го издирва, но докато отначало тази мисъл поне му вдъхваше малко надежда, сега вече не беше така. Щом не го бяха намерили след толкова дни, той знаеше, че полицията ще намали усилията си, след това издирването ще загуби инерция и скоро, ако вече не се беше случило, ще бъде захвърлено като поредния неприключен случай. Още едно изчезнало дете, което не е намерено.

Червей погледна Чудовището.

„Затова искаш да прочета вестника, нали? — помисли си. — *Защото там пише, че полицията е прекратила издирването, нали? Вече съм само жертва. Поредната цифра в статистиката. Никой няма да дойде да ми помогне. Вече не. Ти искаш да знам това, нали? “*

Сърцето му се сви в гърдите.

— Хайде. — Похитителят посочи единия от трите други стола около масата. — Седни. Яж. Днес няма да ядеш от пода.

Червей все още не помръдваше. Номер ли беше това? Примамваше ли го Чудовището само за да може пак да го пребие?

В това нямаше логика, защото Чудовището не се нуждаеше от повод, за да го пребие. Правеше го, когато искаше.

„Тогава какво е това, по дяволите? “ — питаше се момчето.

— И храната не е отровена — съобщи мъжът, отново прочитайки мислите на момчето. — Той взе пластмасовата вилица, загреба малко бъркани яйца от чинията и ги изяде, този път без да издаде одобрителен звук.

Червей го наблюдаваше мълчаливо.

Изведнъж изражението на мъжа стана мрачно и очите му се разшириха от ужас. Той пусна вилицата и се хвана за гърлото. Паникьосаният му поглед се отправи към момчето, което сега го гледаше съвсем объркано.

— Помощ — със задавен глас изрече мъжът. Отчаяно. Лицето му се зачерви.

Червей инстинктивно пристъпи крачка напред и после спря.

Какво ставаше, по дяволите?

— Аааа…

Начукай си го, извратено лайно.

— Ааааа… Ха-ха-ха-ха-ха. — Похитителят пусна гърлото си и започна да се смее като дете, на което току-що са разказали най-смешната шега на света. — Наистина ли си помисли, че храната е отровена, Червей? И защо? Ха-ха-ха-ха-ха. Ако исках да те убия, щях ли да отровя храната? Така няма да е забавно. — Закачливостта изведнъж изчезна от гласа на мъжа и се замени с безизразен, сериозен тон. — Забавното е, когато изцапаш ръцете си. Червей. От усещането за топла кръв върху кожата ти. Когато ги наказваш. Когато си в синхрон с дишането им, докато умират, и поемаш всеки дъх заедно с тях. До последния. Докато престанат да дишат. — Чудовището отново се засмя. — Трябваше да видиш лицето си. Шокирано и в същото време щастливо. — Той поклати глава. — Съжалявам, Червей. Единственият начин да се отървеш от мен е, ако аз се отърва от теб. Освен това безполезният ти живот принадлежи на мен.

Червей имаше чувството, че е паднал в заешката дупка в „Алиса в Страната на чудесата“ и някак е преминал в друг свят.

— Не, не халюцинираш — отвърна мъжът.

Момчето неусетно беше изрекло въпроса на глас.

— Знам, че се чудиш какво, по дяволите, става тук. Защо ти давам моята храна, без да съм я докоснал? Защо не я хвърлих на пода, за да я изядеш? Защо съм толкова… — Чудовището потърси подходяща дума. — Добър. — Той обърна длани към себе си, сви пръсти и огледа ноктите си. — И повярвай ми, по-добър не мога да бъда. — Похитителят отново погледна момчето. — Искаш да знаеш защо, нали?

Червей не отговори и не помръдна.

— Искаш, нали?

— Да, господине.

— Добре тогава. — Чудовището почука два пъти с дясната си ръка по масата. — Седни. Яж. И ще ти кажа.

57

Папката, която детектив Сандърс даде на Хънтър, започваше с черно-бяла портретна фотография на мъж, който изглеждаше между трийсет и пет и четирийсетгодишен. Имаше интересна външност. Главата му беше избръсната, а лицето — овално и безлично, с малък нос и тънки устни, но светлосините му очи блестяха с хипнотична сила. Изглеждаха изпълнени с интелигентност и в същото време с болка.

Първата мисъл, която хрумна на Робърт, докато гледаше снимката, беше, че който и да е, с изключение на очите, този човек има обикновено, безлично лице, което лесно може да се преобразява. Лице, което лесно може да се смеси в тълпата и да изчезне.

— Детективи — каза Сандърс, — запознайте се с Матю Хейд.

— И кой е той? — попита Гарсия.

— Следвайки указанията на детектив Хънтър, започнах търсене в националната база-данни за изчезнали лица, при които отвличането е било извършено при подобни обстоятелства като на Никол Уилсън, например от къща, или в което местопрестъплението е било сравнително чисто, и така нататък. Ограничих търсенето само до Лос Анджелис в период от последните двайсет години. — Сандърс поклати глава. — Това не даде резултати, които си заслужаваше да проверя по-подробно. Изпратих на Робърт имейл, че съм стигнал до задънена улица, и той ме помоли да опитам отново, като този път разширя кръга до цяла Калифорния. Така получих четири случая.

Карлос най-после отмести поглед от снимката на Хейд към детектив Сандърс.

— Местопрестъпленията в тези случаи съвсем не са чисти като при госпожица Уилсън — обясни Сандърс, — но са достатъчно интересни. Проблемът беше, че двама от четиримата извършители са мъртви, а другите двама излежават доживотни присъди без право за условно освобождаване. Изпратих резултатите но имейла на Робърт и той ми каза да направя още едно последно търсене.

— В действителност бях готов да се откажа — призна Хънтър. — И без това вероятността беше малка. Само пробвах разни неща, надявайки се поне на малък резултат.

— Но в новото търсене имаше логика — продължи Сандърс, а после се поправи: — Всъщност не беше ново. Беше същото, но Робърт се досети къде грешим — търсехме само сред приключените случаи.

Ако разследването е обозначено като „приключено“ от отдел „Изчезнали лица“, това означаваше, че извършителят е или заловен, или застрелян. От заловените много малък процент, най-малко опасните, онези, за които има най-малка вероятност да повторят престъплението, са освобождавани условно, а останалите отиват зад решетките. Малцината, които успяват да избягат от затвора, пък са или застреляни, или заловени до няколко дни. Ако търсенето се извършва само сред приключените разследвания, не беше чудно, че получават лоши резултати.

— Да разбирам ли, че господин Матю Хейд е резултат от това търсене? — попита Гарсия и кимна към снимката. — Или поне един от резултатите?

— Да — потвърди Сандърс. — Случаят не е приключен. — Посочи папката.

Хънтър отгърна страницата, а той започна да преразказва съдържанието й.

— През февруари 2009 година, докато пази къщата на своя приятелка, двайсет и една годишната студентка Трейси Дилард изчезва във Фресно. Приятелката е заминала за Аризона през ваканцията на гости при родителите си за две седмици. Госпожица Дилард е помолена да стои в къщата главно за да храни котките на приятелката си в нейно отсъствие. Тя не е намерена и до ден-днешен. Въпреки че няма влизане с взлом, следователите са стигнали до заключението, че тя е била отвлечена от къщата. Няма и следи от борба. Криминалистите не открили пръстови отпечатъци, но намерили няколко фабрични влакна от някакво яке. За жалост влакната съвпадали с много разпространена марка работно яке. Навремето можеше да си купиш едно такова от „Уол-Март“ за по-малко от петдесет долара. Освен това открили и два отпечатъка от мъжки ботуши в задния двор на къщата.

Хънтър и Гарсия, които следяха разказа на страниците на доклада, отгърнаха на следващата страница.

— Разследването на отдел „Изчезнали лица“ на полицията във Фресно ги довело до разпит на няколко „интересни хора“ — продължи Сандърс. — Матю Хейд бил един от тях.

— Защо? — попита Карлос.

— Той бил нещо като момче за всичко. Поправял какво ли не. Изключително умен и приспособим, с коефициент на интелигентност над сто и трийсет. Бил добър във всичко — водопроводни инсталации, електроника, механика, дърводелство, ремонт на покриви, зидарство, градинарство, боядисване… Ако нещо се нуждаело от ремонт, Хейд можел да го поправи. Можел и да ти построи нещо, ако искаш, и явно правел всичко много добре. Освен това бил и обучен ключар.

Последните му думи привлякоха вниманието на Хънтър и Гарсия.

— През седмицата на изчезването на госпожица Дилард Матю Хейд поправял покрив на същата улица, където тя се грижела за котките на приятелката си, всъщност през две къщи. През същата седмица той бил видян на улицата да разговаря с госпожица Дилард един-два пъти. Хейд завършил ремонта на покрива в деня преди изчезването ѝ. Отпечатъците от ботуши, открити в градината, съвпадали с номера, който носи Хейд, но грайферът на подметката не отговарял на никои от обувките, които полицаите намерили в дома му.

— Кой е номерът?

— Четирийсет и четири — отвърна Сандърс и направи гримаса.

— Да, знам, че това е най-разпространеният номер мъжки обувки в Съединените щати.

— Ами влакната от якето? — попита Карлос.

— Господин Хейд казал на полицията, че наистина имал такова яке, но че е старо и скъсано и затова го изхвърлил няколко дни преди разпита.

— Много удобно — отбеляза Гарсия.

— Арестували ли са го? — попита Робърт.

— Не. Въпреки подозренията полицията нямала достатъчно улики, за да го задържи. — Сандърс погледна двамата детективи.

— Знам какво си мислите — този Матю Хейд е бил интересен за отдел „Изчезнали лица“ във Фресно, и какво от това, нали?

Те не отговориха. Мълчанието им беше достатъчно красноречиво.

— Е, не ви обвинявам, защото и аз си помислих същото. Но има и още — добави Сандърс. — Само прелистете страницата. И тук нещата започват да стават интересни.

58

Въпреки че все още беше напълно объркан от онова, което се случваше, Червей смело си пое дъх и предпазливо пристъпи няколко крачки към масата със закуската. Очите му бяха приковани в похитителя. Червей все още очакваше, че това е номер и че Чудовището ще скочи от стола и ще го удари толкова силно, че ще му счупи някоя кост, и после ще се хили колко лесно го е заблудил.

Това обаче не се случи.

— Хайде, Червей — отново го подкани мъжът и пак почука два пъти по масата с дясната си ръка. — Седни. Изяж си закуската. — Посегна към вестника и също го бутна встрани. — Прочети вестника, ако искаш. На мен ми е все едно.

Момчето се приближи и Чудовището издърпа стола до себе си.

— Това не е номер, Червей — добави похитителят, виждайки страха в очите му. — Давам ти честната си дума. Разбирам защо се колебаеш. На твое място и аз бих реагирал по същия начин, но всичко това е реално. Храната е твоя, ако я искаш.

Погледът на Червей най-после се отмести от лицето на мъжа и се насочи към чинията със закуската и устата му веднага се напълни със слюнка. Коремът му изръмжа като болно куче.

— Направо чувам колко си гладен — каза мъжът и сложи пластмасовите прибори до чинията. — Ето, вземи. Днес няма да ядеш с ръце, а ще използваш нож и вилица.

Червей най-после седна до масата. Все още притеснено, момчето не откъсваше очи от мъжа и ръцете му, сложени на коленете.

— Храната няма да скочи като по магия от чинията в устата ти, Червей. И аз със сигурност няма да те храня.

Гладът на момчето най-сетне спечели битката и то посегна към ножа и вилицата. Тежката метална верига, с която бяха оковани китките му, издрънча върху масата и едва не събори купата с корнфлейкс и чинията със закуската.

— Почакай — рече похитителят, бръкна в джоба на панталона си и извади ключ. — Нека ти помогна.

Той хвана момчето за ръката и отключи едната метална халка около китката му

Червей погледна ръцете си. Кожата на свободната му китка, където дебелата метална халка се беше търкала толкова дълго, беше зачервена, изранена и възпалена. Той инстинктивно я докосна с пръстите на другата си ръка и усети пареща, изгаряща болка, която се стрелна нагоре към раменете му, но въпреки това се почувства по-добре.

„Да, сигурно е сън. Това не може да се случва наистина“ — помисли си.

Чудовището погледна закуската в чинията и вратна глава.

— Яж.

Червей хвана вилицата със свободната си ръка. Здравото му око огледа съдържанието на чинията, опитвайки се да реши какво да си вземе първо. Той вече не си спомняше кога за последен път е ял топла храна като цивилизован човек. Ръката му се насочи към чинията и Червей загреба колкото можа повече бъркани яйца и ги пъхна в устата си. След това мълниеносно изгълта още един залък. Мършавите му бузи се издуха като балони от количеството храна, което беше напъхал в устата си. Едва дъвчеше.

— Еха, хей! — възкликна мъжът и вдигна ръка. — Полека, Червей. Ще ти стане лошо.

Храната няма да избяга. Казах ти, че всичката е твоя. Няма да ти я взема.

Червей дъвчеше колкото може по-бързо. Преглътна първия залък и избърса уста с опакото на ръката си. Пак погледна страхливо похитителя, който изглеждаше напълно равнодушен.

Момчето взе препечена филия.

Мъжът мълчаливо го наблюдаваше. Червей продължаваше да се храни, но вече дъвчеше по-бавно. Изпи портокаловия сок на големи глътки и излапа корнфлейкса за рекордно време, но без да разсипе нищо. Тъкмо се готвеше да изяде и последното парченце бекон, когато мъжът отново заговори:

— Ти не помниш какъв ден е днес, нали?

Червей спря, преди да пъхне парчето бекон в устата си.

— Изобщо? — попита похитителят.

Момчето се намръщи, но не можа да отговори.

— Добре, ще ти кажа. — Последва изпълнено с напрежение мълчание. — Днес е рожденият ти ден, Червей.

Стъписано, хлапето погледна мъжа. Парчето бекон на вилицата му падна обратно в чинията.

През последните дни животът му беше приел такъв драстичен обрат, че той съвсем беше забравил за рождения си ден. Последния път, когато си помисли за него, беше в деня на отвличането му, когато си тръгваше от училище. Тогава до рождения му ден оставаха девет дни.

Погледът му се плъзна по мършавите му ръце. Върху кокалчетата и ноктите му имаше засъхнала кръв. Всичките бяха изпочупени. Червей нямаше представа как изглежда лицето му, защото никъде в къщата нямаше огледала или лъскави повърхности, но не беше сигурен дали иска да знае. Знаеше обаче, че е отслабнал страшно много. Приличаше на човек, който се бори с анорексия или булимия.

„Боже! Тук съм само от девет дни? “ — Струваше му се, че е изминала година или повече.

— Мисля, че това обяснява защо днес съм добър с теб — каза мъжът и се облегна назад на стола си. — Честит рожден ден, Червей. Закуската беше подаръкът ти.

Момчето почувства, че очите му се изпълват със сълзи, но си спомни, че се беше зарекло да не плаче, и някак намери сили да ги преглътне.

— Няма ли да прегледаш вестника?

Червей погледна вестника, но ръцете му не помръднаха.

— Сигурно си любопитен какво става навън, нали? Вече пропусна доста дни. Полицията сигурно усилено те търси, не мислиш ли?

Хлапето не отговори и не помръдна.

— Хайде, погледни. Ще ти помогна. — Похитителят протегна ръце към вестника, прелисти на криминалната секция и го сложи на масата пред момчето. Той видя как здравото око на Червей бързо прегледа заглавията.

Нищо.

— О! — иронично възкликна Чудовището. — В днешния вестник няма нищо. Странно, нали? Искаш ли да провериш и в предишните броеве?

Червей го погледна.

— Запазил съм ги всичките. В шкафа са. Ще ти ги донеса. — Той стана, приближи се до шкафовете високо на южната стена, отвори втория отляво надясно и извади купчина сгънати вестници. — Ето ги — каза и ги хвърли на масата. — Всеки брой на „Ел Ей Таймс“ от деня, в който те взех от училището ти.

Червей се изуми, че Чудовището го каза така, сякаш в онзи ден не се беше случило нищо, освен да го вземе от училище.

— Хайде — подкани го похитителят. — Прегледай ги.

Момчето взе най-горния вестник от купчината, вчерашния брой на „Ел Ей Таймс“, и го разгърна. Установи, че вестникът вече е отварян на секция „Кино“. Този път Червей прегледа поравно репортажите и заглавията. В секция „Изчезнали лица“ той видя няколко снимки, повечето на деца горе-долу на неговите години или по-малки. Той не беше един от тях. Остави вестника и бързо взе следващия — отпреди два дни. Снимката му пак не беше в секция „Изчезнали лица“.

В стомаха му започна да се зарежда студено, неприятно чувство.

Третият вестник.

Нямаше негова снимка.

Четвъртият.

Нищо за него.

Неприятното усещане се превърна в чувство на гадене и се разклони като трънливо растение, което прониза сърцето му.

Петият вестник.

Нищо.

Чудовището го наблюдаваше с очи, искрящи от задоволство.

Шестият.

Не.

Последният вестник. Онзи от деня, в който Червей беше отвлечен.

Снимката му не беше там.

Ако все още имаше нещо, което Червей можеше да нарече „свят“, то рухна пред него.

„*Сънувам. Това трябва да е сън. Няма друго обяснение за това откачено утро* “ — мислеше си.

— Нищо? — попита Чудовището и устните му се разтеглиха в злобна усмивка.

Червей не откъсна погледа си от вестниците, които сега бяха разпръснати по цялата маса. Здравото му око все още търсеше от вестник на вестник.

„Пропуснал съм съобщението. Някъде тук е. Трябва да е тук “ — повтаряше си.

— Ако продължаваш да ги гледаш, снимката ти няма да се появи като по чудо във вестника, Червей. Нека ти спестя усилията. Тя не е тук. Никога не е била.

Момчето се разтрепери.

— Не се ли зачуди откъде знам, че днес имаш рожден ден, Червей? — Мъжът повдигна рамене. — Не съм те питал. И ти не си ми казвал.

Момчето обърна глава и погледна Чудовището. Всичката лудост се беше случила толкова бързо тази сутрин, че не се беше замислил за това.

„Да, откъде знае той, че днес имам рожден ден? “ — повтори.

— На този въпрос може да се отговори с отговорите на други два въпроса. — Чудовището пак млъкна и повдигна вежди, за да наблегне на думите си. — Защо няма твои снимки във вестниците? Защо няма съобщение за момчето, което е изчезнало, след като си е тръгнало от училище преди седмица и половина?

Червей почувства, че се задушава. Не каза нищо. Не знаеше *какво* да каже.

— И отговорът е — защото никой не е съобщил, че си изчезнал, Червей.

59

— Прелисти страницата — каза Сандърс, — защото тук започва да става интересно.

Хънтър го направи и той продължи да разказва:

— Пет месеца след изчезването на госпожица Дилард през юли 2009 година изчезва и Сандра Оливър, двайсет и четири годишна банкова служителка от Фресно. Тя живеела сама в западната част на града. Разследването на отдел „Изчезнали лица“ пак стига до заключението, че похитителят я е отвлякъл от дома ѝ и пак няма следи от влизане с взлом или борба. Местопрестъплението е почти идентично с това на госпожица Дилард — относително чисто, никакви пръстови отпечатъци или други следи, само няколко влакна и две стъпки от обувки до задната врата. Номерът на обувките и грайферът на подметката съответствали на намерените на мястото на отвличането на госпожица Дилард, затова подозренията, че извършителят е същият, били големи. А сега, познайте кой работел в съседната къща в седмицата на изчезването на госпожица Оливър? — Не дочака отговор. — Точно така, нашият приятел Матю Хейд. Той извършвал някои дребни ремонти в имота и пренареждал градината отпред. Сандра Оливър изчезнала два дни след като свършил работата. Полицията отново почукала на вратата му и пак нямали достатъчно основания да го арестуват. Детективът, ръководещ разследването, успял да издейства заповед за обиск на дома му, но не открили нито уличаващо. Седмица и половина след изчезването ѝ трупът на госпожица Оливър бил намерен на затревена площ в северната част на града.

Интересът на Хънтър и Гарсия се засили.

— А сега ми кажете дали следното ви звучи познато — продължи Сандърс. — Тя била намерена напълно облечена, положена във формата на човешко разпятие, с прибрани един до друг крака и разперени ръце с дланите нагоре. На китките и глезените ѝ имало следи от завързване.

Робърт и Карлос вдигнаха глави и погледнаха детектива от отдел „Изчезнали лица“.

— Следва снимката ѝ — обясни той и кимна към папката.

Те отгърнаха на следващата страница и се стъписаха.

Сандра Оливър беше дребна жена, която приличаше на Никол Уилсън. И нейното лице беше овално и оградено от дълга до раменете тъмнокестенява коса.

Хънтър разгледа следващата снимка, която беше направена от криминалистите и показваше положението, в което е бил намерен трупът на Сандра Оливър. Ако краката ѝ бяха разтворени, тя щеше да бъде оставена в същата поза като Никол Уилсън върху подобна площ със зелена трева.

За да ги сравни по-добре, той погледна снимката на Никол Уилсън от местопрестъплението на таблото. Нещата наистина ставаха интересни.

Сандърс проследи погледа му и добави:

— Аутопсията е потвърдила, че госпожица Оливър е била изтезавана няколко дни, преди да умре.

— Как е била изтезавана? — попита Гарсия.

— Била е жестоко пребита. Кожата ѝ била тъмносиня, покрита с охлузвания и хематоми, но нямало порязвания. Неизвестно защо нападателят малтретирал тялото ѝ, но оставил непокътнато лицето ѝ, както виждате на снимките. Според съдебния лекар травмите по тялото ѝ са били нанесени само с ръце — по-точно, удари — от човек с големи юмруци. —

Той млъкна, за да си поеме дъх. — Освен това я пребил експертно. Само повърхностни наранявания. Никакви счупени кости или увредени вътрешни органи.

— Била ли е сексуално насилена? — попита Карлос.

— Многократно, но извършителят е бил умен и е използвал презерватив. Не е намерена семенна течност. За жалост при аутопсията не е открито нищо, което би могло да представлява улика за самоличността на убиеца. Разследването ударило на камък.

— Причина за смъртта?

— Задушила се е. Съдебният лекар не е могъл да уточни как е станало, но не е било удушаване.

Сандърс ги остави да прочетат доклада от аутопсията.

— Но всичко не свършва дотук — продължи той. — Година след като бил открит трупът на госпожица Оливър, Матю Хейд се премества в Сакраменто. Шест месеца след преместването изчезва двайсетгодишната Грейс Дансинг в Ривър Парк, в източната част на града. Тя била отвлечена от дома на родителите си, докато те били на почивка през уикенда. Също като Трейси Дилард, студентката, изчезнала във Фресно, Грейс не е намерена.

— Матю Хейд влязъл ли е в списъка на интересните хора и в Сакраменто? — попита Гарсия.

— Да — отговори Робърт, четейки от досието.

— Работел е наблизо? — предположи Карлос.

Сандърс кимна.

— Намерил си работа във фирма за поправка на покриви. Ремонтирали къща на улицата, където живеели родителите на Грейс Дансинг. Матю Хейд пак нямал алиби за нощта на отвличането на госпожица Дансинг, но полицията пак не могла да открие нищо конкретно за него, за да го арестува.

Хънтър продължи да чете досието.

— Знам, че всичко това може да не означава абсолютно нищо — каза Сандърс. — Може да е случайно съвпадение, но исках да ви донеса материалите и да ви оставя да решите. Особено заради последната снимка.

Робърт и Карлос прелистиха на нея. Беше полицейска снимка на Матю Хейд. С изключение на една-две бръчки той беше абсолютно същият като на първата фотография.

— Полицейска снимка? — учуди се Гарсия.

Сандърс кимна.

— Направена е преди седем месеца. Матю Хейд е бил прибран, защото се е замесил в сбиване в бар… — Той млъкна.

— Добре — рече Карлос.

— В Източен Лос Анджелис — добави Сандърс. — Матю Хейд вече не е в Сакраменто. Той е тук.

60

„Чудовището лъже. — Това беше първата мисъл на Червей, след като чу думите на мъжа. — *Сигурно лъже. Разбира се, че баща ми е съобщил, че съм изчезнал. “*

Похитителят видя, че изражението на момчето се промени. Той се върна на мястото си, сложи лакти на масата, сключи пръсти и подпря с ръце брадичката си.

— Не ми вярваш, нали, Червей? — попита. — Не те обвинявам. Защо да ми вярваш? Но нека ти разкажа набързо една история, която може да те накара да размислиш.

Момчето не откъсваше очи от Чудовището.

— Преди няколко месеца спокойно си пиех питието в едно заведение недалеч от училището ти. Беше късно, мисля, че беше един-два часът след полунощ. Вътре имаше най-много пет-шест души. Седях си до бара и си кротувах, когато влезе един от редовните клиенти. Разбрах, че е редовен клиент, защото барманът го поздрави по име — Пит. Човекът вече се беше почерпил доста, но тъй като беше редовен клиент, барманът, изглежда, нямаше нищо против. Пит си поръча бърбън, чист, и седна на столчето до мен. Това беше странно, защото барът беше почти празен, но ние сме свободна страна и човек има право да седи, където поиска, стига да не пречи на никого. — Държейки сключени пръстите си, похитителят потърка с палци брадичката си. — Щом барманът донесе питието му, Пит ме погледна, вероятно защото бях единственият, който седеше до бара, вдигна чашата си и промърмори: „Наздраве“. Аз съм учтив човек, затова на свой ред вдигнах чашата си и двамата отпихме от чашите си. След това Пит остави своята, обърна се към мен и бавно ме огледа от главата до петите. В долнопробен бар като онзи, където ходят само пияници, необходимо е само това, за да започне бой или разговор. Не бях в настроение да се бия, затова в онази нощ беше разговор. Бъбрихме за глупости известно време и после се преместихме на една от масите. През цялото време Пит пиеше чист бърбън, а аз — евтино уиски. Той започна да ми разказва колко много мрази живота си и че съпругата му безпричинно го напуснала преди години и му оставила сина им.

Мъжът следеше реакциите на детето, но момчето сякаш беше изпаднало в унес и го гледаше с широко отворено око. Чудовището уверено продължи:

— Пит дърдореше ли дърдореше. Каза ми колко досадно е момчето, че е било грешка, която никога не би трябвало да става, и така нататък. Накратко, Пит обвиняваше момчето за всичко лошо, което се беше случило в живота му. Уверявам те, Червей, този човек безумно *мразеше* сина си. Разказа ми, че много нощи, когато се върнел вкъщи, едва не удушавал момчето, докато спи. Попитах го защо не го е направил и той отвърна, че ако знае, че ще му се размине безнаказано, би го сторил.

Похитителят млъкна, взе парченцето бекон, което Червей не беше изял, и го пъхна в устата си. Продължи да говори едва след като го сдъвка и преглътна.

— И тогава казах на Пит, че има много начини да се измъкне с убийство. Трябва само да знае как да го направи. — Думите сякаш изпълниха стаята с неприятен студ. — Пит ме погледна и следващите му думи прозвучаха като предизвикателство. — Чудовището заговори с плътен глас: — „Така ли? Е, добре, умнико, щом е толкова лесно, защо ти не го направиш вместо мен?“ — Той млъкна за момент, давайки на момчето възможност да възприеме всяка дума. — Не отговорих, но Пит не ме остави на мира и продължи да настоява: „Не се майтапя, пич. Убий хлапето и ще ти платя.“ — Чудовището се ухили на момчето. — Пит очевидно нямаше представа с кого говори, затова го погледнах в очите и го попитах колко е готов да ми плати. Е, трябва да призная, че си помислих, че всичките тези глупости да се отърве от момчето се дължат на алкохола и че всъщност той се шегува, но грешах. Пит говореше съвсем сериозно.

Червей не откъсваше поглед от похитителя, но мислите му бяха другаде. Той много добре си представяше сцената в бара и почувства, че в стомаха му се образува топка. Храната, която беше изял, заплашваше да изригне през устата му, но този път не му пукаше.

— След като установихме, че нито един от нас не се шегува — продължи Чудовището с историята си, — започнахме да обсъждаме сумата. Искаш ли да знаеш каква беше, Червей? Искаш ли да знаеш колко ми плати баща ти, за да те отвлека и да те убия?

61

Детектив Сандърс беше прав. Матю Хейд можеше да е само едно случайно съвпадение. В края на краищата, полицията нито във Фресно, нито в Сакраменто беше успяла да събере достатъчно доказателства срещу него, за да го арестува. От друга страна обаче, Хънтър и Гарсия не бяха членове на фен клуба „Случайно съвпадение“, особено когато случайностите се натрупваха както в случая. Фен клубът, в който двамата членуваха, беше „Проверявай абсолютно всичко“.

Щом Сандърс излезе от кабинета им, Карлос помоли Оперативния отдел да съставят подробен профил на Матю Хейд, проследявайки го чак до детството му. Това щеше да им отнеме най-малко двайсет и четири часа, затова засега трябваше да използват оскъдната информация, съдържаща се в досието, което им беше дал Сандърс. Не беше много, но определено беше някакво начало.

Адресът в документа за арест на Матю Хейд беше в Източен Лос Анджелис, недалеч от бара, в който беше арестуван за сбиване. Пътуването дотам им отне малко повече от трийсет минути.

Докато отиваха, Робърт държеше досието на Хейд разтворено на коленете си. Беше го прочел два пъти и от време на време прелистваше на портретната фотография и на снимката от ареста на Хейд, сякаш искаше да потвърди нещо.

— Знаеш ли какво — каза Гарсия, когато излезе от магистрала „Санта Ана“ и се отправи на север. Той беше забелязал, че партньорът му често поглежда снимката на Хейд. — В него има нещо, което безпокои и мен. — Той посочи снимката от ареста. — Нещо в очите му.

— Какво?

— Не знам, но само ги погледни. Виж този поглед.

Хънтър го направи за стотен път.

— Мъртвешки, студен поглед. Изпълнен с гняв и… — Гарсия трябваше да млъкне и да измисли най-подходящата дума. — Решителност.

Робърт кимна в знак на съгласие, но не каза нищо. Не беше необходимо приятелят му да обяснява какво има предвид. Двамата много пъти бяха виждали този втренчен поглед и знаеха, че не трябва да го пренебрегват.

Гарсия погледна партньора си.

— Но ти не гледаше това, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Я стига, Робърт, ти гледаш снимките така, сякаш търсиш робота Уоли. Е, нека ти кажа, той не е там. Тогава какво е?

Хънтър погледна снимките още веднъж.

— Нищо. Само нещо, което убиецът споменава във втората си бележка.

Този път Карлос извърна глава.

— По дяволите! — възкликна той и цитира: — „*Ако някой от тези така наречени експерти застане лице в лице с някого като мен и ме погледне в очите, ще види ли истината в мен? Ще види ли какъв съм станал или няма да успее?* “ — И Гарсия беше запомнил наизуст бележката на убиеца. — Бях забравил за това — призна. — Но сега, след като ти го спомена и като гледам снимките, едно нещо е сигурно — очите му разказват своя история.

— Е, това са само снимки. — Хънтър най-после затвори папката. — Ще добием по-добра представа, когато се срещнем с него…

— … и го погледнем в очите — довърши мисълта му Карлос.

62

Алисън ту губеше, ту идваше в съзнание, но болката беше постоянна. Беше странна — тъпа болка, която започваше от лявата страна на врата й и се разпространяваше към останалата част на тялото й, но беше най-силна в китките — изгаряща чувствителност, сякаш режеха ръцете й с тъп трион.

Главата й беше клюмнала и брадичката докосваше гърдите й. В периодите на съзнание очите й потрепваха и се отваряха и от време на време тя виждаше лакирани в червено нокти на крака, спуснати към пода. Едва след известно време осъзна, че това са нейните нокти. И че е гола.

Нямаше представа къде се намира, но мястото беше тъмно и горещо, с дебели гумени плоскости, залепени на стените, и метални тръби над главата й.

Инстинктивно опита да се размърда, но движението само изостри болката в ръцете й. Нещо се впи по-дълбоко в китките й, сякаш в ставите й се забиха тънки метални пръчки и после се извиха. Болката се стрелна нагоре и се установи в раменете й. Алисън имаше чувството, че раменете й бавно се измъкват от ставите.

В опит да разбере какво всъщност става с нея, тя повдигна брадичка и движението разпрати вълни на гадене в стомаха й. Клепачите й отново потрепнаха. Алисън трябваше да събере всичките си сили, за да не изпадне отново в бездната на безсъзнанието.

С огромни усилия успя да се съсредоточи върху ръцете си, които бяха протегнати високо над главата й, и едва тогава разбра защо я болят толкова много. Китките й бяха оковани с метална верига, изпръскана с кръв. Веригата беше преметната над дебела метална тръба, минаваща по тавана. Цялата тежест на Алисън се държеше на тънките й ръце и веригата се беше впила дълбоко в окървавените й китки.

Времето се влачеше безкрайно. Тя се помъчи да си спомни какво се беше случило. Защо беше в тази адска дупка? Но непрестанното пулсиране в главата й правеше мисленето невъзможна задача. Гърлото й беше толкова подуто, че едва дишаше, и устата й беше пресъхнала.

Надмогвайки болката, Алисън отново погледна нагоре и огледа оковите, доколкото можа. Веригата около китките й беше заключена с малък месингов катинар, а горе, около тръбата на тавана — с друг, по-голям.

„Какво става, по дяволите? Къде съм? “ — помисли си тя.

В нищо нямаше логика.

Очите й привикнаха със слабото осветление и тя се озърна наоколо. Подът на стаята беше бетонен и осеян с петна с различна големина, но Алисън не можеше да разбере от какво са — машинно масло, вода или кръв.

Вляво от нея имаше няколко стъпала, водещи към затворена врата. Нямаше прозорци и това я наведе на мисълта, че се намира в някакво мръсно подземие. Вдясно от нея, скрит по-навътре в сенките, имаше работен тезгях, на който бяха сложени уреди и инструменти. Алисън не ги виждаше всичките, но онези, които съзря, смразиха кръвта й — кръгъл ръчен ъглошлайф, болторезачки, градинарски ножици, тежък камшик от волска кожа и комплект медицински скалпели и форцепси.

Алисън се опита да използва краката си, за да се изтласка нагоре и да намали напрежението върху ръцете си, но едва докосна пода. Можеше само да се поклаща леко на пръсти.

Усилието произведе обратния ефект на онова, което искаше да направи, и напрегна ръцете ѝ още повече. Болката я накара да изпищи, но гумените плоскости на стените заглушиха звука, сякаш се намираше под вода.

Някой обаче явно я чу, защото след няколко секунди вратата пред стъпалата се отвори и на прага застана мъж, осветен в гръб. Той стоеше там мълчаливо, отпуснал силните си ръце от двете страни на тялото.

— Кой…кой си ти? — промълви Алисън, но гласът ѝ беше толкова слаб, че не беше сигурна дали човекът я чу, затова добави:

— Защо ми причиняваш това?

Той не отговори и не помръдна.

Това само изпълни жената с още по-голям ужас.

— Моля… моля те!

Мъжът най-после протегна ръка към електрическия ключ за осветлението и флуоресцентната крушка, поставена в метална решетка на тавана, примигна и обля в светлина мазето.

Алисън мигновено отмести поглед встрани и стисна очи, за да ги предпази от внезапния ярък блясък. След няколко секунди се помъчи да се съсредоточи върху мъжа на вратата. Той започна да слиза и обувките му затракаха по стъпалата. Алисън го проследи с поглед.

— Моля те. Какво искаш от мен? Кой си ти? Защо съм тук?

Мъжът се приближи до работния тезгях в сенките, спря и се обърна с лице към Алисън. Двамата се втренчиха един в друг.

— Не ме позна, нали? — попита той. Гласът му беше плътен, студен и гърлен и преливаше от самоувереност, а позата му — непоколебима и излъчваща сила, като на воин, готов за битка.

Алисън се съсредоточи. Не го познаваше, но и не можеше да се отърси от чувството, че в мъжа има нещо много познато, особено очите.

Не беше необходимо да отговаря. Той знаеше, че тя не го позна. Дегизировките му винаги бяха безупречни.

Мъжът се обърна към работния тезгях и посегна към нещо, което тя не виждаше.

— Нека те попитам нещо, Алисън.

Той започна да разкопчава ризата си.

Алисън усети, че тялото ѝ се разтрепери конвулсивно от страх.

— О, не, не, не!

Мъжът продължи да мълчи, удължавайки напрежението.

— Какво знаеш за болката?

Той се обърна с лице към нея.

Очите ѝ се впериха в предмета, който държеше мъжът, и тя онемя от ужас.

— Защото аз знам… всичко.

63

— Това е — каза Гарсия и спря колата пред стара триетажна сграда, която се намираше по средата на относително оживена улица. Постройката изглеждаше занемарена и се нуждаеше от сериозно внимание. Повечето прозорци имаха такъв вид, сякаш никога не бяха почиствани, поне отвън, а моравата отпред приличаше по-скоро на останки от бойно поле.

Вътре положението не беше по-добро.

Дървената врата на преддверието изскърца силно, когато Хънтър я отвори, разкривайки малка и лошо осветена стая, която миришеше на хиляди пепелници. Таванът беше белязан от влажни петна като лунички по лице. Част от водата бавно се беше спуснала по едната стена и се беше просмукала в тапетите, създавайки мехури, които изглеждаха готови да се спукат всеки момент. Следи от изгаряния с цигари образуваха интересен мотив върху стария и мръсен килим в средата на пода.

— Красота! — отбеляза Гарсия. — Класика.

Зловещото изскърцване на пантите на старата входна врата, изглежда, се използваше като звънец, защото веднага щом заглъхна, зад гишето в южната стена се появи дебел латиноамериканец. Той миришеше на препържен боб с подправки и сос „Тако“, а мазната му коса беше залепнала за потното чело, сякаш току-що беше приключил с най-трудните физически упражнения, известни на човечеството.

— Какво мога да направя за вас, господа… — Мъжът млъкна, а после раменете му се прегърбиха, сякаш животът изведнъж му омръзна. — Ау, *chinga tu madre*[2] Ченгета!

Хънтър подозираше, че това няма да е обикновен жилищен блок. Отвън сградата имаше вид на едно от онези места, които дават апартаментите си под наем за час, за ден, за седмица, за месец или за каквато уговорка устройва клиента, без да се задават въпроси, стига да платиш.

— Толкова ли си личи? — обърна се Карлос към Робърт, оглеждайки го от главата до петите.

— Не, не мисля.

— Какво? Шегуваш ли се, брато? — попита мъжът зад гишето. Мексиканският му акцент съвсем не беше тежък като него.

— Значките ви направо са татуирани на челата ви. Да, толкова е очевидно. Защо толкова много обичате да се заяждате с мен, а? Аз само се опитвам да си изкарвам честно прехраната.

— Да, това е истинско *чудо* — рече Гарсия, многозначително огледа преддверието и вдигна дясната си ръка към лицето, за да запуши носа си. — Всичко тук, изглежда, си заслужава парите и това включва отношението.

Мъжът измърмори нещо неразбираемо, но Хънтър го сряза:

— Не сме дошли да се заяждаме. — Той се приближи до гишето и показа служебните си документи.

— Нито да критикуваме заведението ви — добави Карлос и го последва. — И да, ченгета сме.

— Доколкото разбирам, вие сте домоуправител на сградата, господин… — попита Робърт и прибра документите в джоба си.

— Морено — намусено отговори човекът. — Артуро Морено и съм домоуправителят на сградата.

Петната пот на ризата му, точно под мишниците, сякаш се уголемяваха.

— Добре — продължи Хънтър и сложи на плота портретната фотография на Матю Хейд. — Имаме информация, че този човек живее тук. Апартамент 211?

Морено погледна снимката.

— Аха. — Кимна отегчено. — Но бих казал, че „живее“ е силно казано, за да се опише връзката му с апартамент 211.

Робърт озадачено повдигна вежди.

— Тогава как бихте я описали?

— Той идва и заминава — отвърна Морено. — Като повечето хора тук. Понякога остава една седмица. Понякога повече, друг път по-малко. А понякога изчезва за същото време. Дори за по-дълго. Няма определено разписание. Никой тук няма.

— Тук ли е в момента? — попита Гарсия и отмести поглед към стълбището вляво от гишето. Изтърканият червено-черен килим на стъпалата беше окъсан в краищата и представляваше риск за здравето.

Мъжът поклати глава.

— Не, няма го. Не съм го виждал от… — Той вдигна глава към паяжините на тавана, сякаш отговорът се криеше там горе в прахоляка. — Може би от пет-шест дни. А може би по-малко, не съм сигурен. Последния път, когато го видях, той беше тук само за два дни. И ако си спомням правилно, беше довел приятел.

— Приятел?

Морено нехайно повдигна рамене.

— Дойдоха заедно и бъбреха, сякаш са приятели, затова си помислих така.

— Виждали ли сте и преди този приятел?

Морено се замисли за няколко секунди.

— Не, не бих казал. — Настървено започна да се чеше по врата, сякаш животът му зависеше от това.

Гарсия се намръщи и отстъпи крачка назад. Нямаше да се изненада, ако сградата е пълна с бълхи и дървеници.

— Но на това място, брато — продължи Морено, — много хора влизат и излизат с гостите. — Той престана да се чеше, погледна ноктите си и ги потърка в предницата на ризата си. — Знаете как става, нали? Какво правят тук гостите в апартаментите си, е тяхна работа, *comprendes*[3]? Аз само се грижа за това място.

„И вършиш страхотна работа“ — иронично си помисли Карлос, но не каза нищо.

— Виждали ли сте го да води жени тук? — попита Хънтър.

Морено се изсмя.

— На кой свят живееш, брато? Да, виждал съм го да води жени тук, и преди да попиташ, всичките бяха пълнолетни.

— А виждали ли сте някоя от тези две жени тук? — попита Робърт и му показа снимки на Никол Уилсън и Шарън Барнард.

Морено се вгледа в снимките. Докато държеше устата си затворена, той прокара език по предните си зъби и горната му устна се изду.

— Ммм… не, не ми изглеждат познати.

— Сигурен ли сте? — попита Гарсия.

Морено продължи да гледа снимките.

— Да, сигурен съм, брато.

— Кой друг работи тук? Кой те замества, когато имаш свободен ден или докато се къпеш веднъж седмично?

Морено не разбра иронията на Гарсия.

— Братовчед ми, брато, но той ще дойде чак в края на седмицата. Може да се върнете тогава и да говорите с него, ако искате.

— Може да дойдем — отвърна Карлос.

— Имате ключове за апартамент 211, нали? — попита Хънтър.

Морено погледна двамата детективи.

— Да, разбира се, че имам, но не ви ли трябва съдебна заповед, за да влезете там? Това място може и да е дупка, но не е свободно за всеки, брато.

— Естествено — отговори Гарсия. — Може да вземем съдебна заповед, ако искаш, и може да дойдем пак с нещо повече от заповед за апартамент 211, *брато*. Ще имаме заповед за цялата сграда, включително кабинета ти там отзад. — Той посочи затворената врата зад Морено. — Ще доведем и няколко инспектори от ХЕИ и представители на емиграционните власти. Добре ли ти звучи?

— Ау*, pinche culero*[4]— Мъжът потърка мазното си чело и наведе глава.

— *Usted sabe que hablamos espanol tambien, no?*[5]— каза Гарсия, напомняйки му, че двамата с Хънтър разбират испански.

Морено не го погледна. Издърпа едно от чекмеджетата зад гишето и извади връзка ключове.

— Добре, брато, но само ако аз дойда с вас.

— Не бих искал друго, *брато* — отвърна Карлос, отстъпи крачка назад и посочи към стълбите. — След теб, *compadre*[6].

64

Докато изкачат четирите реда стъпала до втория етаж, домоуправителят на сградата имаше такъв вид, сякаш щеше да получи сърдечен удар. Челото му беше обляно в пот и дишането му беше толкова затруднено, че хриптеше като болен от астма Дарт Вейдър.

— Добре ли сте? — попита го Хънтър, когато Морено най-после стигна до площадката на втория етаж. Беше изкачил петдесет стъпала за две минути.

— *Hijo de perra*[7] — задъхано отговори Морено, подпирайки се на стената. — Да… добре съм, брато… Трябва ми само минутка.

— Да, изглеждаш добре — подхвърли Гарсия. — И звучиш добре.

Домоуправителят пак не обърна внимание на ироничната забележка.

Някой открехна врата в малкия коридор пред тях, надзърна навън и секунда по-късно я затвори.

— Е, добре, да приключваме по-бързо. — Морено изправи гръб и избърса челото си с длан. — Да ви видят да вървите по коридорите е лошо за бизнеса, *comprendes?* Миришете на ченгета.

Карлос се намръщи, доближи лявата си ръка до носа си и я помириса, а после направи същото с дясната.

— Искаш да кажещ, че придаваме приятен мирис на това място? — попита.

Морено го погледна и понечи да отговори, но размисли.

Апартамент 211 беше първата врата вляво по коридора. Морено се приготви да пъхне ключа в ключалката, но Хънтър хвана ръката му и му направи знак да спре. Той дръпна домоуправителя, отмествайки го встрани от вратата.

— Първо ще почукаме — прошепна Робърт.

— Защо, брато? Казах ви, той не е тук.

— Може и да е така, но първо ще почукаме.

Хънтър и Морено стояха до стената от лявата страна на вратата, а Гарсия застана от дясната.

Робърт почука три пъти.

Никой не отговори.

Той почука още три пъти.

Пак не последва отговор.

— Виждаш ли? Казах ти, брато.

— Добре — кимна Робърт. — Сега можеш да използваш ключа.

Морено отключи и бутна вратата, която изскърца силно като вратата на преддверието.

Отвън те виждаха само дотам, докъдето проникваше светлината от коридора, а това не беше далеч. По-голямата част от стаята тънеше в мрак, защото завесите на прозорците бяха спуснати.

— Осветлението? — попита Хънтър и пак дръпна Морено няколко крачки назад.

— На стената — посочи той. — Вдясно от вратата.

Гарсия протегна ръка и щракна електрическия ключ за осветлението.

Крушката в средата на тавана примигa два пъти и светна, обливайки малката стая в силна, ярка светлина.

— Матю Хейд? — извика Хънтър от вратата.

Никой не отговори.

— Матю Хейд? — повтори. — Полиция. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

В апартамента нямаше никого.

Двамата детективи най-после прекрачиха прага и спряха, оглеждайки стаята. Във въздуха се носеше лек мирис на белина, дезинфектант и портокал, сякаш някой неотдавна беше правил пролетно почистване.

Заинтригуван, Гарсия се обърна и пак погледна номера на вратата — 211. Не бяха сбъркали апартамента.

В стаята имаше само едно дървено бюро до прозореца на северната стена, един-единствен стол и шкаф с две чекмеджета вляво от него. Нямаше диван, нито килим, маса, други столове или телевизор. На стените не беше окачено нищо. Нямаше абсолютно никакъв предмет, какъвто човек би очаквал да види в дневна.

— Както казах, брато — повтори Морено, — той не е тук. Не съм го виждал от няколко дни.

— Изглежда, че той *никога* не е бил тук — отговори Гарсия, оглеждайки помещението.

В дневната имаше две вътрешни врати. Едната водеше към кухнята, а другата — към спалнята и банята.

Карлос се приближи до прозореца и дръпна завесите, а Робърт отиде в спалнята, която беше оскъдно обзаведена като дневната. Имаше само единично легло до източната стена, нощно шкафче без чекмеджета и двукрил дървен гардероб.

На леглото нямаше чаршафи и завивки, сякаш никой не беше спал там. До гардероба бяха сложени празна пластмасова кофа и парцал от кълчища.

Хънтър извади ръкавици от джоба си и отвори вратата на гардероба.

Беше празен.

Долу имаше едно чекмедже.

Също празно.

Той коленичи и надникна под леглото и гардероба.

И там нямаше нищо. Никъде нямаше нищо.

Надигна дюшека и погледна отдолу.

Нищо.

Прокара пръсти по горната част на гардероба.

Нищо, освен каквото се очакваше — прах.

Той отмести гардероба от стената и надзърна зад него.

На стената нямаше нищо.

Взе пластмасовата кофа и погледна вътре. Кофата беше съвсем суха. Нямаше нито една капка вода. Той я доближи до носа си и долови същия лек мирис на белина, дезинфектант и портокал като в дневната.

Остави кофата и огледа парцала. По кълчищата имаше малко влага. Миришеше като кофата, само че по-силно. Предположи, че парцалът е използван преди не повече от четири-пет дни.

Хънтър върна парцала на мястото му и влезе в малката баня с бели плочки. Вляво имаше умивалник и огледало над него. Тоалетната беше срещу умивалника, а душ-кабината — вдясно. На умивалника намери самобръсначка и използвана до половината паста за зъби. Сапунът в душ-кабината, изглежда, беше използван само един-два пъти. Нямаше хавлии, нито тоалетна хартия.

Детективът спря пред огледалото и се вгледа в умореното си отражение, сякаш ако го гледаше достатъчно дълго и усилено, огледалото или щеше да му разкаже някаква история, или щеше да разкрие отражението на човека, който последен е стоял пред него.

Нищо от това обаче не се случи.

Робърт се върна в спалнята.

Нямаше съмнение, че апартамент 211 е само временно място за нощуване, място, което Матю Хейд използваше само от време на време за един-два дни. Той не живееше тук и ако наистина беше човекът, когото търсеха, това определено не беше мястото, където държеше жертвите си.

65

Докато Хънтър претърсваше спалнята и банята в апартамента на Матю Хейд, Гарсия проверяваше останалите помещения.

„Поне няма да отнеме много време“ — помисли си той, приближавайки се до мебелите в дневната.

Бюрото и столът изглеждаха сравнително нови, но старият шкаф с две чекмеджета сякаш беше взет от градското сметище. Целият беше осеян с резки и драскотини. Хубавото беше, че чекмеджетата нямаха заключващ се механизъм, което много улесняваше нещата.

Гарсия извади ръкавици от джоба си, надяна ги на ръцете си и издърпа горното чекмедже. Вътре имаше няколко листа обикновена бяла харти за принтер, нищо друго. Той взе листовете и бързо ги разпери ветрилообразно.

По тях не беше писано.

За да бъде сигурен, Карлос ги премести в другата си ръка и ги разтвори от другата страна.

Не, на тях не беше написано нищо.

Той ги върна в чекмеджето, затвори го и издърпа долното, което не се отвори толкова лесно като първото, сякаш единият му водач беше лошо повреден.

Съдейки по вида на шкафа, Карлос не се изненада.

Чекмеджето се отвори само до половината.

Той опита пак.

Същият резултат. Явно се беше заклещило.

Опита още веднъж, като този път го дръпна силно, но чекмеджето отново излезе до същото място. От рязкото движение обаче от задната част се изтъркoли нещо — червена химикалка „BIC Кристал“.

Карлос веднага си представи писмото, което убиецът беше изпратил на кмета Бейли, и на бележката, която беше пъхнал под вратата на Хънтър. И двете бяха написани на чисто бели листове за принтер, и криминалистите бяха идентифицирали химикалката като червена „BIC Кристал“.

Гарсия взе химикалката и почувства, че кожата на гърба му настръхна. Върху химикалката с мънички букви беше написана емблемата на „BIC“, последвана от думите „Кристал 1,6 мм“.

Той държеше червена „BIC Кристал“.

Потисна вълнението си и извади от джоба си найлоново пликче за веществени доказателства. Пусна вътре химикалката и го запечата.

След това приклекна и надникна в запъналото се чекмедже. Изглеждаше празно. Гарсия пъхна ръка вътре и го опипа. Нищо. Затвори го и пак издърпа горното. Взе най-горния лист от купчината и го вдигна към светлината, за да го огледа по-добре.

Търсеше отпечатъци, които можеше да са останали по хартията. В зависимост от натиска, който човек упражнява върху химикалката, докато пише, ако отдолу има друг лист, понякога остават частични или дори пълни вдлъбнатини.

Листът беше абсолютно чист. Нямаше никакви следи.

Гарсия взе най-долния лист от купчината и внимателно огледа и него.

Нищо.

И все пак трябваше да занесе за анализ в лабораторията и листовете заедно с червената химикалка „BIC Кристал“.

Карлос излезе от дневната и влезе в кухнята. Там имаше още по-малко неща, отколкото в дневната. В единия край на късия плот имаше хладилник, в средата — умивалник, а в другия край — малка печка. Видя три шкафа с чекмеджета под кухненския плот. На стената над умивалника бяха монтирани още три шкафчета. Единственият предмет върху хромираната сушилня за чинии вляво от умивалника беше гъба за миене на съдове. Вляво от печката имаше електрически чайник. Нямаше съдомиялна, нито пералня или микровълнова фурна. Също като в останалата част на апартамента във въздуха се носеше лек мирис на белина, дезинфектант и портокал.

Карлос провери хладилника. Вътре нямаше нищо, освен две малки и неотворени шишета с вода. Отвътре хладилникът беше безупречно чист. Фризерът до него беше празен.

Гарсия прегледа трите шкафчета на стената.

Първото вляво беше празно.

В средното също нямаше нищо.

Остана последното.

Намери в него кутия доматена супа, буркан кафе и малък пакет захар, нищо друго.

Той се залови с шкафчетата под умивалника.

В първото вляво имаше белина, шише с течност за почистване, спрей „Портокал Плюс“, две големи гъби и пакет домакински кърпи.

В средното видя две чинии, две малки чаши и една голяма чаша за кафе, всичките пластмасови.

Последното шкафче беше празно.

Карлос отиде до другия край на плота и издърпа последното чекмедже. Намери само вилица, нож и чаена лъжичка — отново всичките пластмасови — и черна кутийка кибрит без емблема. Гарсия я взе и я отвори. Клечките също бяха черни с яркочервени главички. Пет липсваха. Отвътре кутийката беше бяла.

Той се втренчи в нея и след няколко секунди осъзна какво вижда.

Кожата на гърба му отново настръхна.

— Мамка му!

66

Опрял гръб на стената, Червей седеше сам в тъмната си килия. Беше притиснал колене до гърдите си и ги бе обвил с ръце толкова силно, че бяха започнали да побеляват. Пръстите на краката му машинално се движеха нагоре и надолу, сякаш потропваха в такт с бавна песен, която чуваше само той. Въпреки мрака здравото му око беше отворено, но без да вижда нищо. Лявото око все още го болеше, но на него изобщо не му пукаше.

Чудовището го беше оставило, след като му каза колко пари е платил бащата му, за да го убие.

— Знаеш ли какво каза баща ти? — попита похитителят, докато бяха в кухнята. — Каза, че щом веднъж премахна „онази чума“ от живота му, мога да правя с теб каквото искам — да те убия по какъвто начин ще ми достави най-голямо удоволствие — стига трупът ти никога да не бъде открит. Що за баща е онзи, който говори така за собственото си дете?

Червей потрепери от тези думи. Не заради смъртната заплаха, защото вече се беше примирил с онова, което щеше да му се случила защото тогава разбра, че разказът на Чудовището е истина. Точно така го наричаше баща му — „чума“.

В съзнанието му нахлуха спомени.

Всичките лоши.

Ти си като шибана болест, чуваш ли? Проклета чума, която измъчва живота ми.

Ти си причината майка ти да ни напусне, знаеш ли? Ти си чума. Нищо чудно, че нямаш приятели. Никой не те харесва. Никой не те иска.

Махай се от очите ми, проклета чумо, или ще ти скъсам задника.

— Бих го направил безплатно — добави Чудовището, връщайки момчето в реалността. Следващите думи, макар и изречени със смразяващо студен глас, бяха изпълнени с нещо, което можеше да се опише само като зловеща страст. — Какво да кажа? Харесва ми да убивам хора. Харесва ми да ги гледам в очите, докато животът ги напуска. Харесва ми да вдъхвам всяка капка от страха им. Харесва ми да ме молят за милост… Не Господ, а *мен.* Харесва ми как плачат. Как обещават да направят всичко, което искам. Да, всичко това ми харесва, Червей, но най-много ми харесва чувството, което изпитвам. — Чудовището замълча за момент. Самото говорене по този въпрос го изпълваше с такова въодушевление, че направо се разтреперваше. — Знаеш ли как се чувстваш, когато убиваш някого, Червей? Силен… властен… уникален. Никой вече не може да ти каже, че нямаш значение, защото в този момент знаеш, че си по-важен от Господ. — Похитителят завъртя глава и потрепери страховито. — Ти си техният Господ. — Той се изсмя на уплашения вид на момчето.

След това Чудовището го заключи в килията и му каза, че ще се видят по-късно вечерта. Това беше преди часове. Оттогава Червей седеше на мръсния дюшек, обвил с ръце коленете си, и не беше помръднал.

Трезвият разум на момчето не искаше да го повярва, но колкото повече мислеше за това, толкова по-логично му се струваше.

Поради неспособността на баща му да се задържи на някоя работа, дължаща се на слабостта му към алкохола, те се бяха местили пет пъти през последните три години. Общо осем пъти за пет години. Това правеше за Червей намирането на приятели много трудна задача, а да ги задържи — направо невъзможна. Само този факт го поставяше в неизгодната категория на самотник. Той нямаше приятели и след като майка му ги напусна, нямаше и семейство, с изключение на баща си. Никой не знаеше кой е, защото Червей се беше научил да играе ролята на самотник страхотно добре. Мълчеше си и кротуваше, колкото можеше повече, особено в училище. В очите на всички Червей беше пословичният „невидим човек“ и това се вместваше идеално в плана на баща му. Той ходеше в училището на сина само за да съобщи, че трябва пак да се преместят. Това беше всичко. Проблемът беше решен.

Никой нямаше да го намери за странно, имайки предвид семейната история.

Никой нямаше да задава въпроси.

И Червей нямаше да липсва на никого.

Баща му щеше да се премести в друг град и да започне нов живот като нежен, бездетен мъж, защото „чумата“ най-после беше отстранена от живота му.

Празнотата, която почувства в душата си Червей, беше толкова опустошителна, че го накара да наруши обещанието си. Очите му се напълниха със сълзи и момчето се разплака.

Сега знаеше, че никой няма да дойде да го спаси, защото никой не го търсеше.

Никой никога не го беше търсил.

67

Гарсия все още беше в кухнята, когато Хънтър излезе от спалнята и се върна в дневната на апартамент 211. Робърт веднага забеляза двете пликчета, които Карлос беше оставил на малкото бюро до прозореца. Едното съдържаше червената химикалка „BIC Кристал“, а другото — листовете бяла хартия за принтер. Когато ги видя, го завладя същото вълнение, от което кожата на Гарсия беше настръхнала, но само за секунда, защото знаеше, че не трябва да позволява вълнението да замъгли обективната му преценка. Трябваше веднага да занесат пликчетата с веществените доказателства в лабораторията.

— Робърт! — извика партньорът му. — Ела да видиш нещо.

Хънтър остави пликчетата на бюрото и отиде в кухнята.

Гарсия стоеше до печката.

— Какво откри? — попита Хънтър.

Карлос му подхвърли кутийката кибрит и той я улови във въздуха.

— Погледни вътре.

Хънтър я отвори и застана неподвижно. Под капачето беше написано нещо. Той се втренчи в думите като хипнотизиран. Сърцето му заби по-силно, отколкото преди минута.

От вътрешната страна на кибрита пишеше: *Мидазолам, 2,5 мг.*

— Знаеш ли какво е това? — попита Гарсия.

— Мисля, че е обезболяващо средство — отговори Хънтър, без да откъсва очи от текста.

Въпреки че не знаеше лекарството, Карлос се беше досетил, че е някакво болкоуспокояващо, но не това го беше развълнувало и вцепенило Робърт, а почеркът.

Почеркът, който бяха гледали часове наред през последните няколко дни.

Почеркът на убиеца.

68

След като излязоха от апартамента на Матю Хейд, двамата първо отидоха в Научната лаборатория по криминалистика в Ел Серено, Източен Лос Анджелис. Докато пътуваха натам, Робърт се обади на доктор Брайън Снайдър, главният криминалист, който беше ръководил огледа на местопрестъплението във Венис, където беше убита Шарън Барнард. Снайдър току-що се беше върнал от местопрестъпление на двойно убийство в Уестлейк.

Той излезе да посрещне детективите във фоайето на лабораторията.

— Детективи — каза доктор Снайдър и се ръкува с тях. — Радвам се да ви видя отново. С какво мога да ви помогна?

Хънтър му разказа накратко за всичко, което се беше случило през последните двайсет и четири часа, и после му даде пликчетата с веществените доказателства.

Доктор Снайдър ги огледа. Погледът му се задържа най-дълго върху кибритената кутийка.

— Мидазолам — прочете на глас той с обезпокоен тон.

— Знаеш ли какво е това? — попита Гарсия.

Лекарят кимна.

— Да. Мидазоламът е от групата на бензодиазепините, анестетик със сънотворен и седативен афект.

Карлос примига два пъти.

— В днешно време най-широко се използват три бензодиазепина — обясни доктор Снайдър. — Диазепам, лоразепам и най-вече мидазолам, който е най-липидно разтворимият от трите, което означава, че се усвоява най-бързо от организма и следователно действа най-бързо. Главните му свойства са силното седативно въздействие и относително лекото потискане на дихателната и сърдечната дейност. Използва се срещу пристъпи на паника, тревожност и конвулсии и освен това има силен ефект върху централната нервна система и отпуска мускулите. Предизвиква безсъзнание или състояние на хипноза за по-малко от трийсет секунди и причинява много надеждно ниво на амнезия, подобно на „амнезия черна дупка“, като рохипнолът, който престъпниците използват при изнасилване. Пациентът или жертвата не си спомня нищо.

— Накратко — рече Гарсия, — това е идеалният опиат за обездвижване на жертва.

Доктор Снайдър кимна в знак на потвърждение.

— Или в зависимост от дозата — да укроти жертвата, за да не оказва съпротива. Човек, който е получил малка доза мидазолам, се държи като пиян — всъщност много пиян. За един случаен минувач, извършител, който влачи жертва в това състояние, би изглеждало сякаш някой помага на пиян приятел или приятелка. — Той отново погледна кибрита. — Но написаната тук доза — 2,5 милиграма — е достатъчна да сломи съпротивата на човек висок и тежък колкото някой от нас.

— Трудно ли се намира? — попита Хънтър.

— Не много. Особено с тайните сайтове в интернет днес. Ако знаеш къде да търсиш, няма да ти отнеме много време.

— Страхотно — подхвърли Гарсия.

— За колко време ще можете да обработите тези неща, докторе? — попита Хънтър.

Физиономията, която направи Снайдър, не изпълни с увереност детективите.

— Мога да ги пусна като „спешни“ — отговори — и обещавам, че ще направя всичко възможно да ги придвижа към върха на купчината. Ако извадя късмет, ще ви изпратя резултатите от анализа на почерка утре или вдругиден. — Той инстинктивно погледна часовника си, като стана дума за време. — А за останалото не съм сигурен. Може би два дни… или повече.

Детективите знаеха, че никой от тримата не може да направи нищо повече. Лабораторията по криминалистика беше част от Центъра по криминология „Херцберг-Дейвис“ в лосанджелиската регионална полицейска лаборатория и обслужваше пет организации, и всичките искаха резултатите от днес за вчера. Лаборантите имаха повече работа, отколкото можеха да се справят. Спешното искане от страна на техни хора със сигурност беше предимство, но не и гаранция. Засега детективите можеха само да чакат.

69

Хънтър успя да поспи само три и половина часа и после мозъкът му отново беше напълно буден. Той задържа очите си затворени още една-две минути, надявайки се и налагайки волята си, но знаеше, че е безполезно. Колкото и силно да искаше и колкото и да стискаше очи, сънят нямаше да се върне.

Накрая се отказа, претъркoли се в леглото и отвори очи. В главата му се блъскаха неподредени мисли, създавайки неразгадаема бъркотия, която само го объркваше още повече. Робърт въздъхна, провеси крака от леглото и седна на ръба, давайки на очите си възможност да прогонят унеса на съня, а след това погледна часовника на нощното шкафче — 4:55.

Отиде в банята, изми лицето и зъбите си и се погледна в огледалото над умивалника. Изглеждаше изтощен. Очите му бяха кръвясали и сенките под тях започваха да приличат на зле нанесен грим.

Той влезе в дневната и машинално погледна към пода пред външната врата.

Нищо.

Нямаше плик.

Хънтър поклати глава, когато осъзна каква глупост беше направил.

„Наистинали беше глупост? “ — попита вътрешният му глас. Убиецът го беше сторил веднъж и нищо не можеше да му попречи да го направи отново. През цялата си кариера като детектив в отдел „Обири и убийства“ Робърт не беше имал работа с по-непредсказуем хищник.

Той прекоси дневната и влезе в кухнята. Наля си чаша вода от чешмата, отвори хладилника и погледна вътре. Празнотата му го накара да се усмихне. Вътре беше все още недокоснатата енергийна напитка, две ябълки и три изсъхнали парчета пица — лютива пеперони. Пастърмата беше изядена, но студената пица беше любимата закуска на Робърт. Той беше изкарал на пица годините си в университета.

Взе парче пица, върна се в дневната и пак погледна към пода пред външната врата.

Нищо.

— Трябва да престанеш да правиш това, Робърт — каза си на глас и отхапа от пицата. За него пицата беше по-вкусна студена.

Хънтър се приближи до прозореца и надникна навън, без да търси нищо. Той живееше в тихо кътче на Хънтингтън Парк и докъдето стигаше погледът му улиците все още бяха безлюдни.

Робърт отхапа още едно парче от пицата и се извърна от прозореца. На масата до малкия бар имаше фотокопие на третата бележка на убиеца. Беше я чел толкова много пъти, че вероятно можеше да я издекламира отзад напред дума по дума.

Той погледна часовника на стената — 5:11.

Изяде парчето пица, отиде в кухнята и взе второ. Докато минаваше покрай външната врата, отново погледна към пода.

Нищо.

Хънтър се прокле за параноята и спря до бележката. Реши да не сяда и я прочете още два пъти. Също като преди нищо не се набиваше на очи.

Той се съсредоточи върху последната част.

Искаш ли да знаеш кой съм аз, детектив Хънтър?

Наистина ли искаш да знаеш?

Е, уликите са в името.

ЗАЩОТО АЗ СЪМ СМЪРТ.

Робърт беше сигурен, че това не е опит убиецът да бъде забавен или ироничен.

Той прочете още веднъж цялата бележка.

Нищо. Не можа да измисли нищо.

Накрая се отказа.

Докато отместваше поглед от бележката и го насочваше към бара, очите му се спряха за миг на последните няколко реда. Неизвестно защо мозъкът му реши да разбърка думите и буквите по странен начин. За частица от секундата видя нещо, което го накара да се вцепени.

— Какво, по дяволите?

Хънтър успокои дишането си и отново се втренчи в бележката, търсейки онова, което току-що беше видял.

Нищо.

— Къде е? — промълви той, заставяйки очите си да го намерят. Не го виждаше.

Беше ли си го въобразил?

Робърт отмести поглед встрани, примига два пъти и после отново се втренчи в бележката.

Нямаше го.

Вероятно си го беше въобразил.

Този път остави погледа си само да се плъзне по буквите. Дъхът му секна в гърлото.

Ето го.

70

Гарсия спря на свободно място на паркинга на Главното управление на полицията, изключи двигателя и за десети път, откакто беше станал от леглото тази сутрин, погледна екранчето на мобилния си телефон. Нямаше нищо. Никакви пропуснати обаждания. Никакви съобщения.

Дори без потвърждение от лабораторията по криминалистика откритията в апартамента на Матю Хейд бяха достатъчни, за да вдигнат по тревога властите. До всеки полицейски участък и шерифски отдел в района на Лос Анджелис беше изпратен бюлетин за издирването му. Художник експерт от отдел „Информационни технологии“ беше използвал полицейската снимка от ареста на Матю Хейд и бе създал серия варианти как би изглеждал заподозреният с различни прически, цвят на косата и брада. Към бюлетина беше добавена забележка, предупреждаваща всички да имат предвид, че издирваният по всяка вероятност е много вещ с грима и дегизировките и че снимките трябва да се използват главно като насоки.

След дълго съвещание с Хънтър и Гарсия капитан Блейк разпореди денонощно наблюдение на апартамента на Матю Хейд.

Предишната вечер на мястото беше изпратен първият екип от секция „Специални разследвания“.

Секция „Специални разследвания“ беше елитен тактически взвод за наблюдение, който съществуваше повече от четирийсет години въпреки усилията на различни организации за човешки права и политически групировки да бъде закрит. Причината за тези усилия беше, че броят на убийствата, извършени от секцията, беше по-висок от този на всеки друг отдел, включително специалните части за бързо реагиране. Екипите на секция „Специални разследвания“ се използваха предимно за тайно наблюдение на суперхищници — индивиди, заподозрени в насилнически престъпления, които не спираха, докато не ги заловяха на местопрестъплението. Всички агенти на секцията бяха майстори по наблюдение и дегизировка, експерти в ръкопашен бой и отлични стрелци. Главната им тактика беше да чакат, за да видят заподозрения да извършва нови престъпления, и после да се намесят и да го арестуват. Поради факта, че повечето заподозрени не се предаваха без съпротива, често се използваше смъртоносна сила. Имайки предвид това, всички екипи на секция „Специални разследвания“, ангажирани в тази операция, имаха изрична заповед, ако забележат Матю Хейд, да не се приближават до него. Задачата им беше да го наблюдават и да не го изпускат, докато пристигнат детективите, водещи разследването.

Гарсия се качи в асансьора за петия етаж и пак погледна телефона си.

Все още нищо.

Той седя зад бюрото си по-малко от минута, когато Хънтър отвори вратата и влезе в кабинета. Въпреки че приятелят му изглеждаше изтощен, Карлос долови и нещо друго в изражението му — смесица от съмнение и вълнение.

— Чу ли нещо? — попита той и инстинктивно погледна още веднъж мобилния си телефон.

— Още не. А ти?

Карлос поклати глава.

— Нищо от екипа на „Специални разследвания“, нито от шерифския отдел или някой полицейски участък. Тъкмо се готвех да проверя имейлите, но ако имахме съобщение от криминалистите, сигурен съм, че доктор Снайдър вече щеше да се е обадил.

— И аз не съм получил нищо — каза Хънтър, също поглеждайки мобилния си телефон. Силата на звука беше увеличена докрай. — Но искам да видиш нещо и да ми кажеш дали губя разума си или не — добави, върна телефона в джоба си и се приближи до таблото със снимките.

— Добре — заинтригувано отвърна Гарсия и завъртя стола

— Тази сутрин — започна Робърт, — ми се стори, че видях в бележката нещо, което не бях забелязал дотогава.

Разпалеността, с която изрече думите, накара Гарсия да скочи на крака.

— Какво? — Той отиде при Робърт пред таблото.

— Как се е кръстил убиецът? — попита Хънтър.

Карлос се намръщи.

— Какво?

— Как се е нарекъл убиецът в бележките?

Гарсия погледна трите бележки на таблото и после отмести очи към партньора си.

— Смърт — отговори той и обърна нагоре длани, както правят хората, когато казват очевидния отговор.

— Тогава защо не ги е подписал като „Смърт“?

На лицето на Гарсия се изписа пълно объркване.

— Може би полудяваш, Робърт. Той е подписал бележките точно така.

— Не. Подписал ги е „Аз съм Смърт“, а не само „Смърт“. Защо?

Гарсия отново погледна бележките.

— Какво? Не съм сигурен дали следя мисълта ти.

— Погледни ги, Карлос. — Хънтър почука с пръст по таблото.

— Всичките завършват с фразата „Аз съм Смърт“, а не само с думата „Смърт“. Никой друг убиец, който е дразнил полицията с писма или послания, не го е правил — Джак Изкормвача, Денис Рейдър, известен като ЗИУ („Завържи, изтезавай, убий“), Зодиакът, Синът на Сам, който и да е, няма значение. Всичките са подписвали съобщенията си с някакво име, не с изречение.

Гарсия се замисли за момент и после прие думите на Робърт.

— Добре, но какво значение има?

— Може би никакво, ако не беше онова, което е написал в последната си бележка. — Той я посочи. Е, уликите са в името.

ЗАЩОТО АЗ СЪМ СМЪРТ.

— Виждам — рече Карлос и вдигна ръце в знак, че се предава. — Но все още не съм сигурен за какво намекваш.

— Този човек обича да играе. Вече всички знаем това. Бележките са част от играта му и ако сме прави в предположението си, той се смята за твърде умен за нас, дори за всички други. Да играе срещу човек, който е на много по-ниско интелектуално ниво от него, не е забавно. И той иска да го направи забавно.

— Да — съгласи се Гарсия.

— Отначало ти мислеше, че това може би е начинът му да бъде забавен или ироничен, помниш ли? Ами, ако не се шегува? Ако наистина ни дава улика?

Озадаченото изражение на Карлос остана на лицето му.

— Виж това — продължи Хънтър. Той е написал: „Уликите са в името.“ — Робърт наблегна на думата „в“ и в същото време почука с показалец по таблото. — Не *името.* Освен това той използва думата „улики“, а не улика, което показва, че е повече от една.

Гарсия отново погледна бележката. Този път изражението му беше съсредоточено.

— В името — повтори Робърт.

Вниманието на Карлос беше приковано в таблото. Той започна да свързва нещата.

— *В* името… Искаш да кажеш, че е нещо като анаграма?

— Именно — развълнувано отговори Хънтър. Но не гледай само думата „Смърт“, а погледни цялото изречение „Аз съм Смърт“. Така е подписал всяка бележка. Това е пъхнал в гърлото на Никол Уилсън. Това ни е оставил на местопрестъплението на Шарън Барнард.

Без да чака Гарсия да започне да опитва различни комбинации, той взе маркер, написа изречението „Аз съм Смърт“ на празно място на таблото и докато използваше някоя буква от фразата, я зачеркваше в изречението. Приключи и остави маркера.

Карлос следеше всичко с огромно внимание. Когато Хънтър спря, той прошепна написаното, после изречението и след това отново към таблото.

Без да забележи, беше отворил широко уста.

— Мамка му, не може да бъде!

71

.

Алисън се закашля и дойде в съзнание, когато в лицето ѝ плиснаха леденостудена вода. Интуитивната ѝ реакция беше да разтърси глава, но тя веднага съжали, че го направи. Болката, която предизвика в черепа ѝ движението, беше толкова остра, че сякаш мозъкът ѝ беше стиснат в огромно менгеме. Но болката в главата ѝ беше нищо в сравнение с агонията на тялото ѝ, когато водата покапа от лицето ѝ и влезе в досег с десетките отворени рани по торса, ръцете и краката ѝ. Животинският писък, който издаде, беше като на умиращ звяр.

Тя се закашля отново и този път се опита да отвори очи, но клепачите ѝ бяха натежали и лепкави и се изискваше усилие да ги повдигне. В отворената ѝ уста влезе вода и Алисън най-после разбра защо ѝ причинява такава болка. Водата имаше силен вкус на сол и оцет.

Една капка се стече по десния ѝ клепач и когато мина по роговицата, опари очната ѝ ябълка. Очите ѝ моментално се затвориха отново и после Алисън започна ожесточено да мига.

Сега болката я атакува от всички ъгли и тя изстена, когато тялото ѝ се разтрепери, без да е в състояние да понесе жестокостта.

Алисън се подготви за още една кофа, пълна с вода и оцет върху главата, но това не се случи.

Най-после успя да отвори очи. Паренето все още беше там, но не толкова вцепеняващо колкото преди. Сега зрението ѝ беше съвсем леко замъглено.

Мъжът стоеше точно пред нея. Алисън имаше чувството, че го познава, но колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни откъде.

Той беше спуснал няколко сантиметра надолу веригата, която държеше ръцете ѝ. Сега краката ѝ докосваха пода, но нямаха сила. Тежестта ѝ все още падаше върху ръцете и веригата се впиваше в китките ѝ, където беше протрила кожата ѝ. Металът опасваше незащитената ѝ оголена плът. Алисън имаше чувството, че ръцете ѝ са пълни с кръв балони, и едно леко пробождане ще ги спука в зрелищен водопад.

Тя често губеше и възвръщаше съзнание, затова нямаше представа откога я държат в плен.

Мъжът продължаваше мълчаливо да я оглежда. Голото ѝ тяло беше още по-красиво с леките порязвания и разкъсвания, които ѝ беше направил. Поне така го виждаше той. Кръвта, която беше изтекла от раните, бе оцветила кожата ѝ в красиви тъмночервени шарки, и видът ѝ го изпълни с почти неудържимо вълнение. Тялото му реагира по съответния начин.

Те се гледаха един друг дълго, докато изненадващо, мъжът пръв отмести поглед. Обърна се и се приближи до работния тезгях в ъгъла.

Действието му предизвика паника у Алисън. През нощта похитителят я беше налагал с тежък камшик като робиня от XVIII век, докато тя припадна. Не беше изпитвала такава силна, умопомрачаваща болка.

— О, моля те, недей! — Думите се отрониха от напуканите ѝ устни и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Не… не и отново!

Алисън нямаше представа защо е там, защо я беше отвлякъл мъжът и защо я изтезава по този начин. Беше ли свързан с баща ѝ? Мъжът не беше изрекъл нито дума. Само я гледаше или я биеше.

— Моля те, кажи нещо… — изрече тя. — Защо ми причиняваш това?

Похитителят не й обърна внимание и взе нещо от работния тезгях.

Мускулите на Алисън се напрегнаха. Тя искаше отново да помоли мъжа, но вече не беше в състояние да говори. Риданията й бяха твърде силни.

Мъжът пак се обърна с лице към нея.

Алисън присви очи, опитвайки се да види какво държи в ръката си той, но предметът беше твърде малък.

Похитителят се приближи.

Три крачки.

Две.

Една.

Алисън съзря нещо метално между пръстите му.

Нож?

Скалпел?

Какво?

Тя не можеше да направи нищо друго, освен да ридае неудържимо.

Затвори очи, затаи дъх и се подготви. Миг по-късно тя чу стържене на метал върху бетонния под.

Алисън стисна очи още по-силно.

След няколко секунди усети, че тялото й леко се залюля напред, но изненадващо движението не беше придружено от болка.

Първата й мисъл беше, че може би тялото й вече е толкова пребито, че още не е регистрирало болката.

Алисън зачака.

И болката най-после дойде.

Пак от ръцете. Беше толкова сипна, че тя пак изпадаше в безсъзнание. Клепачите й потрепнаха и Алисън изпусна затаения си дъх. Тялото й сякаш започна бавно да се спуска в тъмна и студена бездна.

Преди обаче да стигне до дъното, нещо или някой я хвана. В същия момент краката й омекнаха и Алисън тупна върху нещо твърдо и неудобно.

Тя пое дълбоко горещия, влажен въздух и тогава осъзна, че не си въобразява. Не падаше в бездна, а на пода.

Похитителят взе връзка ключове и я освободи от оковите. Стърженето на метал, което беше чула по-рано, беше от сгъваем стол, който той беше донесъл и сложил под нея.

Алисън се свлече на стола и спусна ръце от двете страни на тялото си. Усещането, което последва, беше смесица от пълно облекчение и неизмерима тъга. Кръвта започна да тече свободно в ръцете й за пръв път от дълго време. Чувството беше толкова силно, че организмът й не можа да го възприеме. Тя се изви напред и повърна на пода.

Изненадващо, това не ядоса мъжа. Когато Алисън приключи, той я хвана за косата и я дръпна назад да седне.

Алисън започна да диша дълбоко. Гърдите й се повдигаха и отпускаха в неравномерен ритъм. Сега имаше чувството, че ръцете й горят. Бодяха ги милиони иглички.

Главата й отново клюмна и брадичката й се допря в гърдите. Похитителят разбра, че тя ще припадне, сграбчи я за косата и силно дръпна назад главата й.

— Не, не, не. Остани будна, Алисън. Искам те в съзнание. Трябва да почувстваш *всичко*. Чуваш ли ме? Браво. — Мъжът пусна косата ѝ и отстъпи крачка назад.

Този път Алисън задържа главата си изправена, но нещо я накара да се усъмни, че е в съзнание. Когато мъжът отново се насочи към работния тезгях, тя съзря нещо, което смрази кръвта ѝ. В един от ъглите на подземието, скрито в сенките, Алисън можеше да се закълне, че видя малко момче, което гледаше право в нея. Ужасът в очите му се равняваше на страха в нейните очи.

— Не съм сигурен защо — каза Хънтър. — Може би защото бях много уморен, когато отново препрочетох бележката рано сутринта, но по някаква причина умът ми размести буквите по странен начин и за частица от секундата го видях… И после изчезна.

Гарсия все още гледаше втренчено таблото.

— Помислих, че си въобразявам, но продължих да мигам, отместих очи встрани и след това пак погледнах последните думи. — Робърт млъкна и проследи погледа на партньора си. — И после като насън буквите се разместиха пред очите ми. — Той още веднъж почука с пръст по таблото. — И видях това.

От буквите в „Аз съм Смърт“ Хънтър беше съставил три нови думи: „Аз Мат Хейд“[8].

— Не може да бъде, мамка му! — повтори Карлос, най-после откъсна очи от таблото и погледна Хънтър.

— И на мен ми е трудно да повярвам, но ето, пише го.

— Знам, че убиецът е адски дързък, направо безочлив, но това е абсурдно, Робърт. — Гарсия посочи таблото. — Безпрецедентно. Той не ни дава улика, а името си. Защо би го направил?

— Защото не знае, че ние сме научили за Фресно, за Сакраменто и за апартамента му в Източен Лос Анджелис. Няма представа, че имаме заподозрян и че този заподозрян е Матю Хейд — или Мат Хейд. Всъщност, когато убиецът пусна бележката под вратата ми, нямахме заподозрян. Не знаехме кой е Мат Хейд, спомняш ли си? Разбрахме по-късно.

Карлос започна да прави връзката.

— Дори ако се бяхме досетили, че уликите, за които споменава той в писмото си, са във формата на анаграма, ние не знаехме какво търсим — дума, две думи, фраза или име. Нямаше как да знаем, че той е написал истинското си име. Колко възможни думи или комбинации от думи може да образуваме от тези букви?

— Именно.

Гарсия отново погледна изречението „Аз съм Смърт“.

— И от тези букви — продължи Хънтър — колко мислиш, че могат да образуват някакво име или съкратено име като „Мат“ или „Тед“? И не забравяй, че това е Лос Анджелис. Градът е интернационално средище. Името, за което говорим, не е задължително да е английско.

— И дори да се бяхме сетили за фразата „Аз Мат Хейд“ — добави Карлос, — вероятно щяхме да го отхвърлим, защото нямаше да знаем дали името е истинско. Фамилните имена са с най-различни форми и правопис.

— Точно така — съгласи се Робърт. — Нямаше да е реалистично да проверяваме всяка възможна анаграма. Какво бихме направили? Да проверим всяка комбинация, която представлява име или част от име? Едва ли.

Гарсия се подсмихна, когато осъзна колко хитро е всичко това.

— Ето защо той е създал анаграма. Не е очаквал, че ще разберем за него, за Матю Хейд — размишляваше Карлос. — И защо бихме го направили? Шансовете ни да разберем за него клоняха към нула. Той не е бил арестуван. Не е бил обвиняван в нищо. Само е представлявал „интерес“ в три разследвания за отвличане, две във Фресно и едно в Сакраменто, но никога в Лос Анджелис. И всичко това се е случило преди години. Той изобщо не е очаквал, че ще открием нещо.

— Вероятно не — съгласи се Хънтър. — Сега трябва само да звънне телефонът.

Като по подадена реплика мобилният телефон на Робърт иззвъня силно, тракайки върху бюрото му.

Гарсия отвори широко очи от почуда.

— Невероятно.

73

Хънтър не можеше да си спомни да е отговарял толкова бързо на обаждане. Той се втурна към бюрото си и протегна ръка към телефона.

— Детектив Хънтър, отдел „Обири и убийства“.

— Детектив — обади се мъжки глас от другия край на линията. — Брайън е.

На Робърт му отне секунда, докато свърже името с гласа и после двете с лице.

— Доктор Брайън Снайдър от отдел „Научни разследвания“ — поясни криминалистът, долавяйки колебанието му.

Може би на Робърт му беше отнело повече от секунда.

Гарсия погледна озадачено партньора си.

— Докторе — каза Хънтър и поклати глава към Карлос. — Разбира се. Съжалявам. Утрото беше наситено със събития.

— Открихте ли заподозрения? — развълнувано попита Снайдър.

— Още не, но се надяваме. Имаш ли нещо за нас?

— Да. Резултатите от анализа на почерка.

— Добре. Един момент, ще те включа на високоговорител. — Хънтър натисна съответния бутон на телефона на бюрото си.

Карлос пристъпи по-близо.

— И така — започна доктор Снайдър. — Графолозите се нуждаят от средно тринайсет до петнайсет различни букви от двайсет и шестте в английската азбука, за да постигнат сто процента позитивно съвпадение. Знаете, че написаното в кибрита, който ми дадохте — мидазолам, 2,5 мг — съдържа само осем различни букви и две цифри.

Гарсия погледна Хънтър.

— За нас, за да постигнем това безспорно позитивно съвпадение, ще трябва да намерите нещо друго написано.

— Ами — намеси се Карлос, преди Снайдър да продължи, — засега това е изключено, докторе. А някакво частично потвърждение?

— Тъкмо щях да стигна дотам.

— О, извинявай — рече Гарсия, вдигна ръце и използва извинението на Робърт. — Утрото беше наситено със събития.

— Нашият графолог каза, че макар официално да не може да го потвърди като сто процента съвпадение, съдейки по анализа на някои букви и начина, по който са свързани една с друга, би заложил професионалната си репутация, че човекът, написал лекарството, е и авторът на бележките. Накратко, той е убиецът, когото търсите.

74

Талисия Леон, диспечер на 911, телефонът за спешни случаи, махна очилата си с извити рамки, сложи ги на бюрото до празната чаша от кафе и потърка с палец и показалец уморените си очи. Тъкмо се приготви да каже на колегата си Джъстин, който седеше зад преградата вдясно от нея, че ще си вземе пет минути; почивка за кафе, когато на монитора ѝ се появи ново обаждане.

Талисия бързо сложи очилата си.

Кафето трябваше да почака.

— 911. Какъв е спешният случай? — попита тя, нагласявайки слушалките на главата си.

— Да, имам проблем. — Гласът от другия край на линията беше женски. Въпреки че звучеше малко измъчено, Талисия имаше чувството, че жената усилено се опитва да се държи. — Неизвестно защо, спестовните ми сметки са блокирани. Нямам достъп до парите си, а трябва да прехвърля суми от една сметка в друга.; Незабавно.

„*О, страхотно!* — помисли си Талисия. — *Поредното тъпо обаждане*.“

Тя отговаряше средно на десетина абсолютно неуместни спешни обаждания всяка седмица. Някои от тях бяха невероятно тъпи.

— Госпожо, вие сте се свързали с телефона за спешни обаждания 911 — спокойно отговори Талисия, — не с вашата банка.

— Да, точно така — отвърна жената. — Не ми позволява да го направя по интернет и затова се обаждам. Искам проблемът да се реши незабавно, моля. — Този път тя наблегна на всяка една сричка в „незабавно“ и изрече думата „моля“ с леко трепереща глас. — Мислите ли, че можете да ми помогнете?

— Не, госпожо. Това е телефон за *спешни случаи,* не „Банката на Америка“. Имате ли спешен случай или не?

— Разбира се, че имам. Иначе нямаше да се обадя. Казвам се Вивиан Къртис.

Талисия изведнъж осъзна, че това може изобщо да не е откачено обаждане. Гласът ѝ стана много по-сериозен.

— И така, Вивиан, вие имате спешен случай. — Тя не го формулира като въпрос.

— Да.

— И в момента не можете да говорите, защото при вас има някой?

— Точно така. Вече въведох номера на сметката си и паролата. Адресът, регистриран на сметката, е Саут Върмонт Авеню 13605, Гардена, 90247.

— Записах, Вивиан. — Талисия трескаво тракаше по клавиатурата. — Под физическа заплаха ли сте?

— Да.

— Ранена ли сте?

— Да. Много време ли ще отнеме? Трябва да се погрижа за дъщеря си.

— И дъщеря ли ви е ранена и под физическа заплаха? — Талисия натисна ENTER на клавиатурата, изпращайки спешното съобщение.

— Да, точно така. Разбира се, че ще разреша операцията. Парите са си мои. Искам да прехвърля цялата сума. Кога ще можем да теглим пари от банкомат аз или *моят партньор*?

— Заплахата е партньорът ви?

— Аха.

— Добре, Вивиан, помощта идва. Дръжте се. Ще бъдат при вас след по-малко от четири минути. Можете ли да останете на линията? Обажданията до банките обикновено са продължителни и може да се престорим, че има някакво дребно усложнения преди да може да бъде отпусната сумата.

— Добре, ще почакам.

— На колко години е дъщеря ви, Вивиан?

— Мисля, че беше на дванайсети този месец.

— Вие или дъщеря ви имате ли животозастрашаващи наранявания?

— Не. Все още не съм получила нищо.

Думите „все още“ разтревожиха Талисия.

— Има ли огнестрелни оръжия в къщата? — попита тя.

— Да, вече я въведох *два пъти.*

Две оръжия.

— В партньора ви ли са?

— В момента не. Благодаря.

Талисия бързо написа нови инструкции.

— Предната или задната врата отключени ли са, Вивиан? Помощта е близо.

— Да. Както казах, прехвърлете *всичко.*

И двете врати бяха отключени.

— Добре, може ли вече да отидем до някой банкомат и да изтеглим парите? — Гласът на Вивиан ставаше все по-напрегнат.

— Още няколко секунди и ще дойдат, Вивиан. В момента завиват по улицата. Дори да му кажеш, че сега може да отиде даизтегли парите, той няма да може да излезе от предната ви врата.

— Добре. Много ви благодаря за помощта.

Линията прекъсна.

Талисия веднага провери историята на обажданията от адреса на Вивиан. Имаше шест през последните няколко месеца. Всичките за домашно насилие.

Преди Талисия да успее да си поеме дъх, на екрана светна ново обаждане.

— 911, какъв е спешният случай? — Тя бутна очилата нагоре.

— Тя е мъртва. — Този път гласът от другия край на линията беше мъжки. Спокойствието, с което той изрече думите накара служителката да изпита леко безпокойство.

— За убийство ли съобщавате, господине? — Пръстите ѝ отново кръстосваха клавиатурата.

— Има толкова много кръв. Писъците ѝ бяха изпълнени с болка и страх. Беше красиво.

По гърба на Талисия полазиха ледени тръпки. Тя се прокашля.

— Извинете, господине. Кой казвате, че е мъртъв?

— Номер три.

Талисия спря да пише за момент.

— Казвате, че има трима души, които са мъртви?

— Не ме слушате — спокойно изрече мъжът, но не ѝ даде възможност да говори. — Мъртва е номер три. Името ѝ е Алисън. Скоро ще последва номер четири. Много по-скоро, отколкото си мислите… защото аз съм смърт.

Този път на Талисия ѝ хрумна, че обаждането е някаква извратена шега. Онова, което беше започнало сериозно, сега прозвуча фалшиво.

— Разбрахте ли? Алисън. Нейното име е Алисън. Запишете си го. Погрижете се те да го научат.

Талисия не можеше да рискува.

— Алисън. Да, записах ги, господине. Знаете ли фамилията й?

— Добре. А сега запишете друго. Готова ли сте?

— Да, господине, готова съм.

— Аз съм смърт. Кажете това на ченгетата, когато ги изпратите.

— Записах. На какъв адрес да ги изпратя?

— Проследете обаждането. Намерете този телефон и ще я откриете.

— Господине? Ало? Господине?

Този път линията не прекъсна, но мъжът си беше тръгнал.

75

Лопес Каньон Роуц в Лейк Вю Терас се простира от магистрала „Футхил“ чак до най-крайната западна точка на националния парк „Анджелис“ а после рязко завива надясно и стига до Кагел Каньон Роуд, където най-после свършва. На по-малко от километър и половина след острия десен завой се отклонява неизползван и неравен път, който отива нагоре по малък хълм. Обаждането, което беше получила Талисия, беше направено оттам, по-точно от изоставена дървена постройка на хълма.

Минаваше два следобед, когато Хънтър и Гарсия получиха второ обаждане от доктор Снайдър. Той току-що беше пристигнал на местопрестъплението и докато влизаше в сградата, първото, което направи, беше да се обади на детективите от отдел „Обири и убийства“.

Дори с включени сирени, четирийсеткилометровото пътуване през Саут Сентрал, булевард „Глендейл“ и накрая до най-западната точка на националния парк „Анджелис“ отне на Хънтър и Гарсия един час.

Поради уединеното местоположение и факта, че от двете страни на неизползвания път нямаше нищо друго, освен неравен терен и гъсти, непроходими шубраци, полицаите установиха периметъра в началото на пътя. Никой репортер или новинарски микробус не можеше да се приближи на по-малко от километър и половина от дървената постройка.

Гарсия показа служебните си документи на полицаите до лентата, зави надясно и подкара нагоре по неравния път.

— Това място достатъчно уединено и отдалечено ли е за теб? — попита Карлос, когато спря до буса на криминалистите на върха на хълма.

Хънтър току-що беше проверил мобилния си телефон. Все още нямаше новини за Матю Хейд.

Докато слизаха от колата, той спря, за да огледа постройката.

Беше относително малка, правоъгълна, дървена, със старомоден двускатен покрив. Входът беше през големи двойни врати в източната страна. Детективите си помислиха, че прилича на хамбар, само че покривът не беше толкова висок, колкото можеше да се очаква. Отвън някога е била боядисана в бяло, но под дългогодишното въздействие на слънцето и дъжда цветът се беше запазил само тук-там. Освен това в резултат на безмилостния контакт с природните стихии от южната стена, пред която стояха детективите, липсваха няколко дъски, а други бяха счупени.

Вдясно от двойните врати стояха трима полицаи, които имаха такъв вид, сякаш току-що бяха повръщали.

Когато се приближиха до жълтата лента, която забраняваше влизането в сградата, Хънтър и Гарсия бяха посрещнати от особена миризма, която идваше отвътре — смесица от развалена храна и сладникав металически мирис. Двамата детективи веднага познаха миризмата, защото я бяха долавяли много пъти през годините.

Кръв.

Много кръв.

Те показаха документите си на полицая с дневника на местопрестъплението, който им даде гащеризони от тайвек и латексови ръкавици.

Робърт и Карлос облякоха гащеризоните, провряха се под жълтата лента и отвориха вратите. Бяха изминали само две крачки, когато чудовищността на картината, която видяха, изсмука въздуха от белите им дробове и ги накара да затаят дъх.

Сега разбраха защо полицаите навън имаха такъв вид, сякаш бяха повръщали.

Но не жестокостта на сцената пред тях ги стъписа, а факта, че те знаеха коя е жертвата.

76

Робърт и Карлос стояха на входа към голямо отворено пространство. Отвътре постройката също приличаше на хамбар, но по-малък. Палещите лъчи на слънцето, които жулеха старите дървени стени и черния двускатен покрив, бяха превърнали в пещ помещението. Детективите бяха вътре от две секунди, а на челата и по гърбовете им вече бяха избили капчици пот.

Доктор Снайдър стоеше в дъното на стаята и разговаряше с един от криминалистите. Той видя, че двамата детективи влязоха, и тръгна да ги поздрави. Трябваше да се движи покрай стените, за да не стъпи в кръвта.

— Робърт, Карлос — кимна доктор Снайдър. Ципът на гащеризона му беше вдигнат догоре, но качулката беше спусната на раменете му. Той пак нямаше маска на носа.

Двамата детективи отвърнаха на поздрава му, но вниманието им беше приковано в мъртвата жена пред тях. Главата й беше клюмнала и брадичката докосваше гърдите й, но лицето й се виждаше. И затова Хънтър и Гарсия се вцепениха.

Доктор Снайдър озадачено присви очи, докато ги гледаше. Нещо не се връзваше. Въпреки жестокостта на сцената и огромното количество кръв, разплискана из стаята, погледите им бяха приковани в лицето на жертвата. Защо?

— Името й е… — започна той.

— Алисън — машинално го прекъсна Хънтър. — Не знам фамилията й.

Снайдър се изненада:

— Познаваш ли я?

— И двамата я познаваме — отговори Гарсия. — Тя е сервитьорка в „При Дони“. — Той млъкна, леко поклати глава и се поправи — *Беше* сервитьорка в „При Дони“, закусвалня на две преки от Главното управление на полицията. Понякога обядваме там.

Доктор Снайдър продължи:

— Аткинс. Фамилията й е Аткинс. На двайсет и осем години. — Той разгада погледа на Карлос и още преди да чуе въпроса, добави: — Убиецът е използвал нейния мобилен телефон, за да се обади на 911. След това го е оставил до вратата, но не е прекъснал връзката. Искал е да проследим обаждането, за да я намерим.

Хънтър си напомни да поиска копие на телефонния разговор веднага щом се върнат в Главното управление на полицията.

— Тя беше много мила жена — каза той. — Винаги усмихната. Винаги много учтива. От онези, които обичат живота.

В гласа му прозвуча непознато чувство, което доктор Снайдър не можа да определи. Тъга? Гняв? Не знаеше.

— Мислиш ли, че тя е станала жертва, защото сте я познавали? — попита той.

Вниманието на Хънтър все още беше съсредоточено върху лицето на Алисън. Леко повдигна рамене. В момента не знаеше отговора на този въпрос.

Снайдър отново погледна жертвата.

Алисън беше гола. Ръцете й бяха оковани в китките с дълга метална верига, увита около най-дебелата от трите греди на тавана, и заключена с катинар. Ръцете й бяха протегнати над главата. Ходилата й допираха пода, колкото да не позволят на тялото да се завърти.

На пода под нея имаше толкова много кръв, че на пръв поглед Хънтър би казал, че тя е умряла от загуба на кръв. Обаче онова, което беше накарало полицаите навън да повърнат, беше начинът, по който бе изтекла кръвта.

В долната част на коремната ѝ област беше направен хоризонтален разрез. Тънките и дебелите ѝ черва бяха извадени от коремната кухина и оставени на пода пред нея.

— Убиецът я е изкормил? — без да може да повярва, попита Гарсия и отмести поглед към голямата локва кръв на пода.

— Точно това е направил — потвърди доктор Снайдър.

Убиецът беше разрязал корема на жертвата, беше бръкнал и извадил червата ѝ, докато тя е била жива.

Карлос си пое дъх и почувства, че трепери.

— Исках да я видите така, както е намерена на местопрестъплението, преди да я откараме — каза доктор Снайдър. — Усещате, че това място е като сауна и високата температура ще ускори процеса на разлагане. Следсмъртното вкочаняване току-що беше започнало да настъпва, когато дойдохме тук, и това означава, че убиецът я е изчакал да умре и после се е обадил на 911. Жената е починала преди не повече от три до пет часа.

Хънтър най-после отклони вниманието си от Алисън. И Гарсия направи същото. Двамата се обърнаха към големите врати зад тях и се смразиха.

На вътрешната страна на двете врати с кръв беше написан автографът на убиеца — АЗ СЪМ СМЪРТ.

— Мислите ли, че той пак е заснел всичко? — попита доктор Снайдър, гледайки зловещия надпис.

— Вероятно — отговори Карлос. — Филмирането, заснемането и така нататък е неговият сувенир. Трофеят му. Извратеният му начин да държи живи завинаги жертвите. За него видеозаписът е важен колкото нападението или жертвата, или самото насилие.

Тримата мълчаливо огледаха стаята още една минута и после криминалистът отново заговори:

— Тази сграда е порутена. Изоставена е от години. Има отломки. които са от кой знае кога. Ако решим да огледаме всичко, може да стоим тук дни. — Той направи гримаса.

Хънтър нямаше представа дали ще намерят нещо там. Ако намереха, това щеше да е само защото убиецът е искал, но сега нямаше да има значение. Убиецът обаче не знаеше, че те са разбрали кой е. Оставаше само да го открият.

77

Хънтър и Гарсия прекараха остатъка от следобеда на местопрестъплението в Националния парк „Анджелис“. Те гледаха как Алисън Аткинс беше освободена от оковите, сложена в найлонов чувал и натоварена в микробус на Института по съдебна медицина.

Двамата детективи продължаваха да поглеждат телефоните си на всеки пет-шест минути. Все още нямаше следа от Мат Хейд. Робърт беше проверил и в Калифорнийската автомобилна инспекция — в момента на името на Матю Хейд нямаше регистрирани превозни средства. Последната му кола беше черен „Форд Ескейп“, модел 2003 година, която той си беше купил на старо през февруари 2007 година и задържал до октомври 2014 година. След това — нищо. Нямаше и неплатени глоби.

В осем и половина вечерта доктор Снайдър отново им се обади, за да им съобщи резултата от първия от двата анализа — мастилото на химикалката. Криминалистите първо бяха събрали малко мастило от писмото, което убиецът беше изпратил на кмета Бейли, и бяха сравнили химичния състав с мастилото на „BIC Кристал“, която Гарсия беше намерил в апартамента на Мат Хейд. Резултатът не беше убедителен, но лаборантите не се бяха отказали. Те бяха разгледали химикалката под електронен микроскоп „Лайка“ и бяха открили две драскотини върху топчето на писеца. Макар и невидими за невъоръжено око, драскотините се появят при всеки замах, направен от химикалката. Когато бяха сложили писмото под същия микроскоп, криминалистите бяха получили идеално съвпадение. Бележката беше написана със същата химикалка.

Мат Хейд беше убиецът.

Само че все още не го бяха заловили.

След това ново разкритие беше разпратен и нов бюлетин за издирване. Заповедта беше променена от „наблюдавайте и уведомете детективите по случая“ на „приближете се внимателно и заловете“. Сега трябваше само да седят и да чакат, докато Мат Хейд бъде арестуван. Надяваха се, че това ще стане, преди той да погуби още един живот.

Гарсия си тръгна за вкъщи към девет вечерта, но едва след като Хънтър направо го изгони.

— По дяволите, махай се оттук, Карлос — каза той и посочи вратата. — Защото ако не го направиш, Ана ще се разсърди не на теб, а на мен. А аз предпочитам да се изправя пред гнева на сериен убиец, отколкото на ядосана жена, особено Ана.

— Много мъдро решение, приятелю мой — отвърна Гарсия и изключи компютъра си. — Защото когато Ана се ядоса, пред нея дяволът изглежда като доброто духче Каспър. — Той спря, когато стигна до вратата на кабинета. — Ами ти, Робърт? Няма пак да прекараш нощта тук, нали? Не можем да направим нищо друго, освен да чакаме. Скоро ще го спипат. Издирва го цялата лосанджелиска полиция и шерифският отдел. Не може да се крие вечно.

— Да, знам. Скоро ще си тръгна. Искам само да проверя още някои неща и след това се прибирам. Десет, най-много петнайсет минути.

— Нуждаеш ли се от помощ?

— Не, ще се оправя. Поздрави Ана от мен.

* * *

След повече от час Хънтър все още седеше зад бюрото си.

Той завъртя стола си и отново погледна таблото със снимките. Вече бяха добавили няколко нови неща — двете снимки на Матю Хейд, с които разполагаха, и снимки от новото местопрестъпление от днес следобед. Оперативният отдел все още събираше данни, за да състави пълно досие на Алисън Аткинс.

Хънтър въздъхна, докато гледаше снимките от местопрестъплението. Той не познаваше отблизо Алисън, но я беше виждал как; работи, изпълнена с жизненост и усмихвайки се на всеки клиент, и това неизменно променяше начина, по който видът ѝ, увиснала на гредата, му беше въздействал — от всеобхватна тъга до силен гняв.

— Къде си, боклук? — измърмори Робърт през стиснати зъби, отмествайки вниманието си към снимките на Мат Хейд.

Той отново погледна мобилния си телефон. Все още нищо.

Хънтър бутна стола си от бюрото, облегна се назад и потърка лице с ръце. Чувстваше се уморен, гладен и без сили. Гарсия беше прав. Повече нищо не можеха да направят. Може би беше време да си отиде вкъщи, но когато през ума му мина тази мисъл, Робърт си спомни нещо, за което беше забравил — обаждането до 911. Беше се обадил убиецът, използвайки телефона на Алисън Аткинс.

Трябваше да чуе записа.

Той бързо приближи стола си до бюрото и започна да пише команди и да търси в папки и локации. Намери го за малко повече от минута. Усили звука на тонколоните на компютъра и щракна два пъти върху звуковия файл.

Докато слушаше записа и спокойния, равнодушен глас на убиеца, почувства, че сърдечният му ритъм се ускорява, защото знаеше, че Мат Хейд е изкормил Алисън Аткинс малко преди да се обади. Говорейки с оператора, той вероятно беше стоял в локва от кръвта ѝ и е гледал безжизненото ѝ лице.

Как беше възможно човек да е толкова студен и безчувствен?

Щом записът свърши, Хънтър го пусна отначало. И после пак. И още веднъж. И тогава нещо му се стори странно.

— Чакай малко — измърмори Робърт и отново пусна записа.

— Защо? — попита на глас, размишлявайки върху нещо конкретно, което беше казал убиецът на диспечерката. — Защо го прави? Няма логика.

Хънтър стана, отиде до таблото със снимките и препрочете бележката, която убиецът беше пъхнал под вратата му.

Нещо задвижи зъбчатите колелца в мозъка му.

Отстъпи назад и се втренчи в таблото. След това очите му започнаха да се местят от жертва на жертва. Ту към едната, ту към другата и после към третата и обратно.

Хънтър прочете бележката още веднъж. Сега зъбчатите колелца в главата му се движеха на пълни обороти.

— Това е тъпа идея, Робърт — каза си и поклати глава, сякаш за да се опита да прогони новата мисъл.

Не стана.

Хънтър погледна часовника на стената — единайсет без две минути.

— Мамка му! — възкликна, отново седна пред компютъра и започна да търси.

78

Какъвто и резултат да си беше представял, че ще получи от търсенето, определено не се появи на екрана. Когато започнаха да се зареждат страница след страница, Хънтър се наведе напред, сложи лакти на бюрото и подпря брадичка на пръстите си.

Четеше бързо. Всъщност четеше много бързо и щом започна, да поглъща късовете информация, разбра, че е попаднал на минно поле.

И после избухна първата бомба.

Хънтър препрочете параграфа два пъти, преди да се увери, че е прав. И това го порази.

Втората бомба гръмна почти веднага след това.

Наложи се да спре и да си поеме дълбоко дъх. Направо усещаше как адреналинът нахлува във вените му. И после откри изображенията, които го връхлетяха като разгневен боксьор тежка категория. Скрит между тях беше последният нокаутиращ удар.

Когато на екрана се зареди последното изображение, той почувства, че кожата му настръхна.

— Не може да бъде.

Това обаче беше всичко.

Нямаше повече информация.

Всичко свърши със същата бързина, с която се беше появило.

Хънтър опита нещо друго. Работата му на специален детектив имаше своите предимства, но онова, което видя на екрана, го накара рязко да се дръпне назад.

ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП.

— Какво?

Той опита пак.

ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП.

Още веднъж.

ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП.

— Шегувате се.

Робърт се върна назад и препрочете част от информацията, която беше получил от първото търсене.

И после го осени прозрение.

В писмото си до кмета Бейли убиецът беше споменал ФБР.

Хънтър погледна часовника си. До полунощ оставаха две минути. Във Вирджиния беше три без две минути сутринта, но това нямаше значение.

Той протегна ръка към телефона.

79

Ейдриън Кенеди оглавяваше Националния център за анализ на насилствени престъпления и специализирания Отдел за бихевиористични науки към ФБР и беше добър приятел на Хънтър.

Въпреки късния час Кенеди дори не мигна, когато мобилният телефон иззвъня в джоба на сакото му. Като шеф на НЦАНП той беше свикнал да му се обаждат по всяко време на денонощието. Сънят беше лукс, който не влизаше в служебната му характеристика.

Посегна към телефона и много се изненада, когато видя името на Хънтър на екранчето.

— Робърт? — отговори той, все още малко несигурен.

— Здравей, Ейдриън.

— Каква изненада. — Дрезгавият му глас, допълнително влошен от повече от трийсет години пушене, звучеше уморено, но спокойно. — Върна ли се в Лос Анджелис?

— Да.

Кенеди погледна часовника си.

— Колко е часът там? Полунощ?

— Точно така.

— Предполагам, че не се обаждаш да побъбрим — засмя се Ейдриън. — Какво мога да направя за теб, стари приятелю?

— В службата ли си?

— Ами, определено не съм вкъщи в леглото, където би трябвало да бъда.

— Искам да те помоля за една услуга.

Интересът на Кенеди се засили. Знаеше, че Робърт Хънтър не е човек, който иска услуги от много хора.

— Какво ти трябва? — Ейдриън се облегна назад на кожения си стол.

Без да се впуска в твърде много подробности, Хънтър му обясни.

Кенеди се наведе напред.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не.

— Няма начин, Робърт. — Той стана адски сериозен. — Тази информация е поверителна. Достъпът е ограничен като за нашата Програма за защита на свидетели.

— За хора като мен, да — отвърна Хънтър, — но не и за шефа на НЦАНП.

— И все пак тук имаме протоколи и правила, Робърт.

— Лесно можем да ги нарушим.

— Много хитро.

Хънтър не отговори.

— Виж, Робърт, не мога да получа достъп до такава информация, без да оставя следа, дълга колкото Път 66[9].

— И какво от това? Остави следа.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Ще има ли някакво значение за теб, Ейдриън? Ще получиш достъп до някаква информация. Само толкова. Получаваш я, обработваш я и я разбираш. На кого му пука?

— Добре, ще го направя, но пак ще наруша протокола, като получа достъп до строго поверителна информация и после я предам на друг.

— На колега полицай, Ейдриън. Какво мислиш, че ще правя с нея? Ще я продам на медиите? Пък и в края на краищата си ми длъжник.

Наистина беше така. Освен това Кенеди познаваше много добре Хънтър и знаеше, че той не би поискал нищо, освен ако не е абсолютно наложително. Ейдриън въздъхна.

— Искаш повече, отколкото ти дължа, стари приятелю. — Хънтър нищо не каза.

— Хубаво. Майната му! — рече Кенеди. — Дай ми половин час.

80

През следващите двайсет и две минути Хънтър препрочете всичко, което беше открил, и информацията само подчерта нещо, което вече му беше ясно — че реалността е много по-извратена от художествената измислица. Проблемът беше, че ако този път интуицията му се окажеше вярна, реалността щеше да стане още по-извратена.

Той отвори на екрана снимките, които беше намерил по време на първото търсене преди по-малко от час, и отново ги разгледа, този път много по-внимателно. Последната фотография беше задействала лавина от спомени и го бе накарала да се обади на Ейдриън Кенеди.

Въпреки усилията, които положи, това беше единствената снимка на субекта, която успя да открие. Беше правена преди години и от значително разстояние. И ъгълът не помагаше, защото изображението на субекта беше замъглено и неясно.

Хънтър се опита да използва фотоприложение, за да увеличи снимката на екрана, но колкото повече я увеличаваше, толкова повече пиксели се получаваха и образът ставаше по-размазан. И все пак нещо в субекта го накара да изпита силно безпокойство.

Той беше толкова вглъбен в изображението, че едва след известно време забеляза, че мобилният му телефон потраква върху бюрото.

На екранчето беше изписан непознат номер.

Арестуван ли беше Матю Хейд?

— Детектив Робърт Хънтър, отдел „Обири и убийства“ — каза той, когато доближи телефона до ухото си.

— Робърт, обажда се Ейдриън.

Хънтър изпусна затаения си дъх.

— Извади ли късмет?

Последва мълчание, изпълнено с напрежение.

— Ейдриън?

— Да. Имам файловете, които търсиш. В момента ти ги изпращам по електронната поща.

— Благодаря, Ейдриън. Длъжник съм ти.

— Така е. Робърт? — рече Кенеди точно преди Хънтър да остави телефона.

Да.

— Бъди внимателен, стари приятелю.

Хънтър прекъсна връзката и отвори електронната си поща. Секунди по-късно пристигна имейлът от Кенеди. Полето с името на субекта беше оставено празно. Съобщението съдържаше само две думи — *Желая успех,* но имаше три прикрепени файла. Той отвори първия и започна да го чете. Информацията в него беше почти същата, която вече беше открил, само че много по-подробна.

Вторият прикрепен файл се състоеше само от една черно-бяла фотография на същия субект, който беше разглеждал, преди да му се обади Кенеди. Когато снимката изпълни екрана, дъхът му спря. Фотографията беше стара, но не толкова, колкото онази, която беше открил. Беше направена в контролирана среда, не от голямо разстояние, и субектът гледаше право в обектива.

Хънтър не повярва на очите си.

Отне му повече от минута, докато превъзмогне стъписването си от онова, което виждаше. След това най-после отвори последния прикрепен файл, най-секретният от всички документи, които му беше изпратил Ейдриън Кенеди.

И най-шокиращият.

Докато го четеше, обзе го чувството, че животът е изгубил логиката си.

Робърт стана и започна да крачи из стаята, докато се опитваше да подреди мислите си и да реши какво да направи.

Часовникът на стената показваше един без една минута след полунощ.

Хънтър взе мобилния си телефон и се обади на двама души. Вторият беше партньорът му.

81

Гарсия се беше прибрал вкъщи към девет и петнайсет вечерта. Обади се на Ана от Управлението и за пореден път й каза, че няма да се върне навреме за вечеря. Както винаги, тя отвърна, че няма проблем. И без това не смятала да си ляга рано и щяла да претопли яденето, когато Карлос се върне, за да вечерят заедно.

Те бяха заедно от последната им година в гимназията и дори да беше търсил, Карлос нямаше да намери съпруга, която да го подкрепя повече от нея. Ана знаеше колко много обича работата си той. Виждаше го колко усилено работи. Тя разбираше всеотдайността и жертвите, съпътстващи труда на детектива в град като Лос Анджелис, и напълно ги приемаше. Но въпреки невероятната й психическа сила беше съвсем естествено да се страхува и понякога Ана се боеше, че един ден ще й се обадят по телефона или ще почукат посред нощ на вратата й и ще й съобщят, че съпругът никога вече няма да се върне у дома.

Истината беше, че след последния случай на Хънтър и Гарсия, онзи, който накара капитан Блейк да принуди двамата да си вземат двуседмичен отпуск, Карлос беше готов да напусне специалната секция към отдел „Обири и убийства“.

Гарсия беше безстрашен, но последното разследване бе довело Ана на косъм от смъртта и това го беше уплашило безумно. Тя означаваше всичко за него и ако я загубеше, щеше да се побърка. Той каза на съпругата си за решението си, но тя го убеди да не напуска.

Тази вечер, след като вечеряха заедно, Гарсия дръпна Ана под душа със себе си. Това му напомни как се бяха любили за пръв път. След това двамата си легнаха, чувствайки се напълно изтощени.

На Карлос му се стори, че сънува, когато чу потракване вдясно от него. Обърна лице в тази посока, но не отвори очи.

И пак го чу.

Той въздъхна озадачено и отвори очи само колкото да види мобилния си телефон, който вибрираше върху нощното шкафче. След още две секунди умореният му и сънен мозък разбра какво става и Гарсия най-сетне протегна ръка към телефона.

— Ало? — изрече сънено, бързо скочи на крака и излезе от спалнята, за да не събуди Ана.

Твърде късно — тя вече се обръщаше на другата страна в леглото.

— Карлос, обажда се Робърт.

— Ммм, Робърт? — попита Гарсия, сякаш не беше сигурен кой е Робърт. Мозъкът му изведнъж заработи. — Робърт. — Този път гласът му беше настойчив: — Какво става? Хванахме ли го? Арестуваха ли Мат Хейд?

— Не. Забрави за това, Карлос. Нищо не е така, както мислехме. Грешали сме.

— Грешали сме? За какво, Робърт?

— За всичко.

82

Хънтър кара почти час, когато най-после забеляза тесния черен път, скрит в храстите вляво от шосето, по което се движеше! Нямаше пътни знаци, никакви указания и осветление и дори някой, който го търсеше. Хънтър лесно можеше да го подмине. И Робърт го направи. Той мина два пъти по същата отсечка на шосето, преди най-после да забележи пролуката в храстите.

Спря и насочи фаровете на колата към нея.

— Това ли е? — запита се той и се наведе напред към волана. — Сигурно е това. Тук няма нищо друго.

Отклони се от шосето и колата му изчезна сред храстите, сякаш я погълна нощта.

Неравният път беше осеян с грапавини и дупки и това заедно с непрогледният мрак го принуди да намали скоростта до напрегнато пълзене. След около хиляда и двеста метра и два завоя, единият наляво, а другият надясно, храстите и шубраците от двете страни на пътя оредяха и отстъпиха пред безкрайни полета от пясък, кактуси ескобария и пустинен невен.

Хънтър продължи да кара, като внимаваше да избягва големите дупки. Малките бяха неизбежни. Имаше ги навсякъде по пътя.

След още осемстотин метра пътят пак зави наляво и се отправи нагоре по малък хълм. Докато се спускаше надолу от другата страна, растителността отново се промени. Невенът изчезна и се появиха дървета късолистна юка и пустинни върби. Все още преобладаваха пясък и кактуси ескобария. Докато заобикаляше една по-гъста група кактуси, му се стори, че съзря нещо в далечината. Някаква огромна сянка. Той веднага удари спирачки и изгаси фаровете. Извади бинокъла от жабката и слезе от колата.

За лош късмет нощта беше облачна и безлунна. Нямаше и звезди и беше твърде тъмно да види нещо от мястото, където стоеше. Робърт потърси някакво възвишение и когато не намери, се покачи на покрива на колата.

Пак не видя нищо.

Трябваше да се приближи.

Хънтър се качи в буика си и потегли с изгасени фарове, този път още по-бавно отпреди. Измина четиристотин метра, спря, слезе от колата и внимателно огледа терена.

Нищо вдясно от него.

Нищо право пред него.

Нищо… Той се наведе напред. Ето. Отпред и малко вляво.

83

От това разстояние и в почти непрогледния мрак Хънтър се мъчеше да разбере какво всъщност вижда. Беше някаква постройка. Съдейки по размера на сянката й, можеше да е средно голяма, двуетажна къща, но проблемът беше, че не приличаше на къща. Сградата беше квадратна, като грамадна кутия, и тъмна на цвят. В такава тъмна нощ и толкова навътре в дивата пустош това я правеше невидима. Хънтър се изненада, че успя да я забележи дори с бинокъл.

Той изчисли, че разстоянието между сградата и мястото, където стоеше, е приблизително четиристотин метра, а после се върна в колата и взе мобилния си телефон.

Нямаше обхват. Премести телефона насам-натам, но нямаше промяна. Робърт се намираше на затънтено място насред дивата пустош.

— Страхотно!

Реши да остави колата встрани от черния път и да извърви пеша остатъка от разстоянието. Така щеше да бъде много по-тих и незабележим.

Провери пистолета си „Хеклер и Кох Марк 23“. Беше зареден с цял пълнител, но не искаше да рискува и извади от жабката фенерче и още един пълнител.

Въпреки че до къщата имаше четиристотин метра, Хънтър се движеше крадешком, прикривайки се зад кактуси, дървета и храсти. Изминаваше петнайсет-двайсет метра приведен, спираше и поглеждаше през бинокъла. Навсякъде цареше мъртвешка тишина.

Той повтори това още пет пъти и забеляза нещо, което не беше видял дотогава — джип „Джи Ем Си Юкон“, паркиран вдясно от къщата.

От прозореца си Марлон беше видял фалшивия телефонен инженер да се качва в черен „Джи Ем Си Юкон“, след като беше взел безжичната камера, която бе поставил високо на телефонния стълб.

Хънтър си пое дъх, избърса потта от челото си и продължи да се придвижва напред, приближавайки се, докато стигна на не повече от четирийсет метра от постройката. Зае позиция зад група пустинни върби и отново използва бинокъла. Оказа се прав. Сградата изобщо не приличаше на къща.

Робърт реши, че се е приближавал от едната й страна, не към предната част. Стигна до това заключение, защото не видя врати от тази страна на постройката. Тъй като джипът беше паркиран вдясно, изглеждаше логично, че шофьорът е спрял до предната врата.

Приготви се да се приближи още, когато забеляза нещо друго. На цялата тази страна имаше само един прозорец. Беше високо горе и малко вляво, но Робърт спря изведнъж, защото, освен че се намираше високо над земята, прозорецът имаше дебели метални решетки.

Постройката не беше къща, а затвор.

Все още криейки се зад групата пустинни върби, Хънтър вдигна бинокъла и огледа двора на имота, покрива и всички ъгли, които видя от укритието си. Не забеляза камери за наблюдение, поне от тази страна. Доволен, той се приближи още и за по-малко от двайсет секунди стигна до постройката, опря гръб в западната стена и погледна наляво.

Нищо.

Надясно.

Нищо.

Дотук добре.

След това започна да се промъква на юг към мястото, където беше паркиран джипът. Щом се промъкна до края на стената, той се наведе, извади пистолета си от кобура и надникна за миг зад ъгъла.

Не видя нищо.

Изчака още няколко секунди и после надзърна отново, този път не толкова бързо.

Джипът беше паркиран на десетина метра от входа на сградата — тежка дървена врата. Това беше всичко. Нямаше нищо друго.

„*Страхотно* — помисли си Хънтър. — *А сега какво, Робърт? Няма начин вратата да е отключена. Това е затвор, не къща. Каквито и мерки за сигурност да са взети, те не се използват, за да попречат на някого да влезе, а да не позволят на хората вътре да излязат.*

“

Той не можеше да направи нищо друго, освен да се приближи още и да огледа по-внимателно. И той го стори. Вдигнал пистолета и опрял гръб в стената, Робърт заобиколи зад ъгъла и бавно се запромъква към тежката врата. Когато стигна до нея, стомахът му се сви.

В това място определено имаше нещо зловещо. Дори въздухът сякаш се сгъсти и стана по-труден за дишане.

Хънтър се втренчи в ключалката на вратата. Изглеждаше стара, но солидна. Отново си пое дълбоко дъх и пак се огледа наоколо.

Нямаше нищо, освен мрак и тишина.

Хънтър протегна лявата си ръка, сложи пръсти върху дръжката на вратата, завъртя я надолу и бавно бутна вратата.

Оказа се, че греши.

За негова изненада вратата се открехна. Беше отключена.

— Какво е това, по дяволите? — измърмори той.

Дълго държа вратата в това положение. Трескаво мислеше какво да направи по-нататък.

Вече беше отишъл твърде далеч, за да се върне.

Той предпазливо бутна вратата още два-три сантиметра. След това още малко. И после още няколко сантиметра, докато пролуката стана достатъчно широка, за да надникне вътре.

Не видя нищо. Каквато и да беше, първата стая беше празна.

Хънтър затаи дъх, открехна вратата още няколко сантиметра, вмъкна се крадешком в сградата и бавно затвори вратата.

Въздухът вътре беше топъл и прашен и миришеше на белина и дезинфектант, подобно на мириса, който бяха доловили в апартамента на Мат Хейд в Източен Лос Анджелис.

Робърт застана неподвижно за момент, долепил гръб до стената. Очите му вече бяха свикнали с безлунната нощ навън и затова веднага се приспособиха към тъмнината вътре. Това го устройваше идеално, защото не искаше да използва фенерчето.

Установи, че стои на входа към широк коридор без мебели и украса. Стените бяха сиви и направени от блокчета сгуробетон, а подът и таванът — от солиден бетон. Коридорът приличаше на правоъгълен бетонен тунел — клаустрофобичен и задушен. Простираше се на седем метра пред Робърт и водеше до втора врата, която беше открехната. Някъде зад нея проникваше слаба светлина.

Хънтър бързо тръгна към нея с предпазливи, безшумни стъпки, спря до стената вдясно от вратата и застана там неподвижно, като чакаше и се ослушваше.

Една минута.

Две минути.

Тишината беше оглушителна.

Той най-после изви тяло, протегна врат и много внимателно надзърна през пролуката. Източникът на светлина, който не можа да разпознае, беше изключително слаб и по-голямата част от стаята тънеше в мрак. От мястото, където стоеше, Робърт виждаше само част от стаята, без да се изложи на показ, и помещението изглеждаше празно като коридора. В дъното имаше тъмен фабричен стол, поставен срещу гола стена, а вляво — малка дървена маса за кафе. На пода между стола и стената беше сложено правоъгълно черно-бяло килимче. Това беше всичко. Хънтър не виждаше нищо друго, освен сенчести ъгли.

Опрял гръб до стената вдясно от вратата, той изчака още две минути.

Отвътре не се чу звук, нито се забеляза движение.

Време беше да продължи по-нататък.

Хънтър си пое дълбоко дъх и с безшумно, добре отработено движение завъртя тяло и влезе в стаята, протегнал ръце пред себе си, търсейки мишена.

Не намери нищо.

Другата половина на стаята беше още по-празна от първата.

Очите му все още трескаво претърсваха празното пространство за мишена, но Робърт гледаше в погрешна посока. Движението дойде от сянката зад него.

Бързо.

Точно.

Непредотвратимо.

Когато започна да се обръща към вратата, през която беше влязъл, получи силен удар в тила, който го блъсна напред и в стената.

Секунда по-късно всичко потъна в пълен мрак.

85

Хънтър възвърна съзнание бавно и болезнено. С всеки удар на сърцето главата му пулсираше от остра болка, сякаш в мозъка му вибрираше топка с шипове. Той примига два пъти, но клепачите му бяха твърде натежали, за да отвори очи. Робърт си пое дълбоко дъх и топлият въздух изпълни белите му дробове и сякаш изду проклетата топка с шипове в мозъка му. В главата му като яростна гръмотевична буря избухна мъчителна болка, която донесе със себе си втора, изгаряща и умопомрачаваща агония, която се разпространи по цялата дължина на ръцете му, като ги опъваше и дърпаше, сякаш искаше да ги изтръгне от раменните стави.

Хънтър примига отново, но този път събра сили да отвори очи. Поради болката и объркването му отне известно време да разбере какво вижда — босите си крака, докосващи пода, отпуснати, сякаш принадлежаха на мъртвец. И тогава осъзна, че е завързан в същата поза, в която бяха намерили Алисън Аткинс в подобната на хамбар постройка. Ръцете му бяха протегнати високо горе над главата, а китките — оковани с лъскава метална верига, омотана около метална тръба, минаваща по тавана и заключена с два катинара. Веригата държеше цялата му тежест и се беше впила дълбоко в китките му. По раменете и ръцете му се стичаха тънки струйки кръв.

Борейки се с нетърпимата болка в главата и ръцете, Хънтър вдигна глава и погледна нагоре. Нямаше начин да се измъкне сам от оковите.

— Трябва да призная, че ти ме изненада, Робърт.

Гласът се чу някъде от сенките пред него. Хънтър погледна в тази посока, но не видя никого.

— Не очаквах, че ще дойдеш тук. Не мислех, че ще се досетиш.

Въпреки че гласът звучеше малко по-различно от този на двата записа на обажданията до телефон 911, които беше слушал, Хънтър пак го позна. Беше го чувал много пъти.

Ето защо не показа изненада, когато мъжът излезе от сенките и застана пред него.

— Здравей, Робърт.

86

Червей не беше мигнал цяла нощ. И как би могъл? Всеки път, когато затвореше очи, я виждаше. Гола. С ръце, завързани над главата. Тялото й, поклащащо се на гредата и окачено на веригата, с която бяха оковани китките й. Той никога нямаше да забрави начина, по който тя го беше погледнала.

Ужасът в очите й.

Отчаянието в изражението й.

Страхът, който се излъчваше от всяка пора на тялото й.

Алисън. Това беше името й. Също като с предишните две жени, Чудовището го беше накарало да го повтаря, докато се запечата в паметта му.

Похитителят беше изкарал Червей от килията, беше го завързал за стола и го беше накарал да гледа как разпаря корема на горката жена. Разрезът беше толкова широк, че момчето си помисли, че мъжът ще я среже на две.

Момчето почувства, че от стомаха му се надигнаха горчиви киселини и се качиха в гърлото му, но вече много добре знаеше, че не трябва да повръща пред Чудовището. Стисна зъби, затвори очи и някак съумя да преглътне киселините.

Убиецът обаче не беше приключил.

Червей искаше да отмести очи, но установи, че това е невъзможно. Той сякаш беше хипнотизиран от жестокостта на сцената пред него.

Сега, отново в килията, на Червей му хрумна друга мисъл, в която имаше искрица надежда. Полицията може и да не издирваше него, но сигурно търсеше тези жени. За разлика от неговия баща техните родители не бяха платили на Чудовището да ги отърве от тях. Червей беше убеден в това. Ако издирваше мъжа, който беше отвлякъл и убил тези жени, полицията търсеше Чудовището. И ако намереха него, щяха да открият и Червей.

Мисълта пося ново семе на надежда в сърцето на момчето.

87

Ризата на Хънтър беше мокра от пот и той усещаше как по краката му се стичат капки. Той се огледа наоколо, опитвайки се да разбере в каква стая се намира.

Въпреки слабата светлина, която идваше някъде над главата му, пространството беше тъмно и забулено в сенки, също като стаята, в която се беше озовал, когато убиецът го нападна, но определено беше друга. Стените бяха от блокчета сгуробетон, а подът — от солиден бетон. Няколко метални тръби кръстосваха тавана в различни посоки. Вляво видя няколко стъпала, водещи към затворена врата. Не се съмняваше, че се намира в мазето на тази затънтена в дивата пустош къща. Ако това място можеше да се нарече къща.

Мъжът, който излезе от сенките, спря пред Хънтър и зачака.

Робърт дори не го погледна. Ръцете му бяха схванати и подути. Веригата около китките му спираше притока на кръв. Той се опита да раздвижи пръстите си. Успя да ги свие, но движението предизвика мъчителна болка.

Хънтър изохка.

Мъжът се усмихна.

— Моля те, кажи ми, Робърт, как се досети? — попита детектив Трой Сандърс, шефът на специалното подразделение на отдел „Изчезнали лица“. Позата му беше отпусната, а гласът — спокоен.

Хънтър насочи поглед към него.

Сандърс чакаше.

— Ти ни каза — отговори му. Гласът му звучеше дрезгаво и уморено.

— Нима?

— Бележките, които ти ни изпрати. Първо на кмета Бейли и после на мен. Те бяха пълни с улики.

Сандърс се усмихна.

— Да, така беше.

— Само не знаехме какво означават… до тази вечер.

— Какво ги издаде, Робърт? Какво те накара да разбереш какво означават уликите?

Хънтър се закашля и топката с шиповете в главата му отново прониза мозъка му.

— Последното ти обаждане на телефон 911 — отвърна.

Отговорът, изглежда, изненада Сандърс.

— Така ли? И как?

Хънтър облиза напуканите си устни.

— Свали ме от веригата и ще ти кажа.

Убиецът се засмя, заобиколи го и изчезна зад него.

— Не мога да го направя, Робърт, но да видим какво ще мога да сторя.

Хънтър изведнъж чу дрънчене на метал. Веригата, с която бяха оковани китките му, се отпусна малко и краката му докоснаха пода. Това му позволи да се залюлее на пръсти и да използва краката си, за да крепят малко от тежестта му, освобождавайки част от напрежението в ръцете. Почувства се божествено.

— По-добре ли е така? — попита Сандърс.

Той не отговори.

— Е, обясни ми, Робърт, как последното ми обаждане на телефон 911 ти помогна да се досетиш за всичко?

Хънтър бавно си пое дъх.

— Името на жертвата — отвърна. — Алисън.

Сандърс отново го заобиколи и застана пред него.

— Ти го споменаваш три пъти — добави Хънтър. — Накара диспечерката да го запише. Защо ще го правиш? Не се връзваше, защото това щеше да бъде едно от първите неща, които щяхме да разберем, особено след като ти използва нейния мобилен телефон, за да се обадиш.

Сандърс не отговори, но на устните му заигра лека усмивка.

Хънтър се придвижи на пръсти малко наляво за по-добра опора на тежестта си.

— Фактът, че ти толкова настояваше диспечерката да запише името ѝ, не звучеше логично. Затова се върнах на бележката, която ми изпрати, и отново я прочетох внимателно.

Другият чакаше.

— „Уликите са в името“ — цитира Хънтър. — Ти беше написал това.

Сандърс кимна. Усмивката му стана по-широка.

— Уликите бяха *имената* — продължи Хънтър. — Имената на жертвите.

— Много добре, Робърт. Смаян съм.

Хънтър отново облиза устни.

— Освен това ти беше написал, че… — Закашля се още веднъж и пак се наложи да изтърпи топката с шиповете за няколко секунди — пренаписваш историята.

Усмивката най-после разцъфна на лицето на убиеца.

— И започна да търсиш в миналото, използвайки имената на жертвите като ключови думи. Всичките.

Мълчанието на Хънтър беше красноречиво.

— Нека отгатна — каза Сандърс. — Главата ти се е замаяла от онова, което си открил.

Хънтър преглътна с усилие.

— Онова, което открих, изясни почти всички улики в двете бележки. Нещата изведнъж придобиха логика. Загадката започна да се разплита.

— Радвам се — отбеляза Сандърс. — Но каквото и да си търсил, Робърт, *знам,* че резултатът, който си получил, не е отговорил на всички въпроси. Една много важна част от загадката все още липсва.

— Да— призна той.

— Картината все още е непълна, Робърт. Ти все още нямаш представа кой всъщност съм аз, нали?

Хънтър и Сандърс сключиха погледи като в битка. Хънтър мигна пръв.

— Истинското ти име е Ричард — каза. — Ричард Темпъл.

Сандърс го погледна стъписано и едва след няколко секунди преодоля шока от онова, което беше чул. Той се засмя отново, но този път смехът му беше странен и обезпокои Хънтър. Изклокочи от дълбините на тялото му, сякаш го беше дъвкал дълго, преди да го изплюе. И беше хриплив от болка. Емоционална болка. Когато заговори отново, тонът му беше зловещ.

— Грешиш, Робърт. Не се казвам Ричард. Името ми е… — Той млъкна и неспокойно завъртя врат първо наляво и после надясно. — Червей.

88

Бяха изминали шест години.

Надеждата на Червей, че един ден полицията ще залови Чудовището за някое от отвратителните престъпления, които бе извършил през годините, беше угаснала отдавна. Той нямаше да бъде спасен. Чудовището никога нямаше да го пусне.

Червей вече беше на осемнайсет години. Все още беше кльощав, но висок почти колкото Чудовището. Очакваше, че вече ще е мъртъв, но Чудовището, изглежда, харесваше компанията му.

Всяка година на рождения ден на Червей Чудовището сядаше с него в кухнята и му говореше, сякаш бяха стари приятели. Червей предимно мълчеше, но все пак това беше единственият ден в годината, когато Чудовището се държеше с него като с човешко същество.

Днес беше осемнайсетият му рожден ден.

Чудовището го беше събудило рано — в шест без петнайсет, както правеше абсолютно всеки ден от шест години. Окова го само за едната китка за металната халка в кухнята и му позволи да яде закуска. Не от пода. Не с ръце, а като цивилизован човек.

— Имам един въпрос към теб, Червей — каза Чудовището, когато той изяде парчето шоколадова торта.

През изминалите пет години като подарък за рождения ден на Червей Чудовището му носеше парче шоколадова торта. Това се беше превърнало в нещо като ритуал.

Без да го поглежда, Червей кимна срамежливо.

Той беше израснал изпълнен с непрестанен страх и напълно лишен от самочувствие. Беше се превърнал в уплашено кученце.

— Искаш ли да обладаеш жена?

Младежът се сепна и този път погледна дългогодишния си похитител.

— Сега ти си официално мъж, затова мисля, че е време да научиш какво е да си истински мъж. — Чудовището се потупа два пъти по гърдите. — Искаш ли да ти дам малко време със следващата отрепка, която доведа тук, а? Ще ти хареса, нали?

Червей се вцепени.

— Всъщност — безгрижно продължи Чудовището, — като си мисля за това, може да направим нещо много по-хубаво. Какво ще кажеш, след като изчукаш отрепката, ти да се отървеш от нея? Много добре знаеш какво означава да се отървеш от нея, нали?

Мълчанието, което последва, беше толкова натежало от напрежение, че Червей си помисли, че ще продъни земята.

— Сигурен съм, че знаеш какво да направиш, Червей. Имал си доста уроци през годините, нали?

В продължение на шест години Чудовището го беше карало да гледа: всяко едно от убийствата му. Общо трийсет и три. И беше настояло Червей да запомни името на всяка жертва. Той никога нямаше да забрави имената им. Нито лицата им. Никога нямаше да забрави как умряха.

— Може да ги нараняваш колкото искаш, Червей. Как ти се струва, а?

Червей отмести очи от Чудовището и почувства, че в гърлото му заседна нещо.

— Знам, че таиш много гняв в себе си. — Чудовището се почеса по чатала. — Е, може би е време да освободиш този гняв, Червей, и предлагам да накажеш отрепката с всичко, което имаш. Накарай я да пищи от страх, от болка, от страдание и ти гарантирам, че ще се почувстваш освободен… отмъстен… пречистен… силен. Ще се почувстваш като Господ.

Сърдечният ритъм на Червей се ускори.

— И това е моят подарък за теб, Червей. Довечера ти ще станеш не само истински мъж, но и Бог. — Чудовището се изсмя гърлено. — Няма по-завладяващо чувство на света.

Довечера?

Сърцето на Червей започна да блъска в гърдите му.

Довечера?

Сърцето му заби още по-силно и Червей имаше чувството, че ще се пръсне в тялото му.

Довечера.

Думата го ужаси.

Зави му се свят.

Довечера ти ще станеш не само истински мъж, но и Бог.

Червей не можеше да диша.

Във всеки атом в тялото му нахлу страх.

По ирония на съдбата именно този неописуем, неизмерим страх най-после му вдъхна смелостта, която му липсваше шест години. Смелост, която всяка нощ закипяваше в мозъка му, но всяка сутрин не успяваше да се прояви.

Днес беше рожденият ден на Червей. Единственият ден в годината, когато за много кратък период от време Чудовището го оковаваше за стената само за едната китка.

През последните три рождени дни Червей мислеше да удари Чудовището, когато той не гледа към него, но куражът го напускаше в последната секунда. И ако в онзи ден Червей разчиташе само на смелостта, тя пак щеше да му изневери, но понякога единственото, което надделява над страха, е самият страх.

Червей погледна Чудовището, което седеше от лявата му страна. Този път в душата му се сблъскаха не страх и смелост, а страх и страх.

Когато Чудовището се обърна да погледне часовника на стената, Червей напрегна тяло, затвори очи и се остави на страха да го води.

Не беше чувал за „извънтелесно“ преживяване, но нямаше друг начин, по който да се опише сцената, която се разигра пред очите му.

Все едно гледаше филм на голям екран, Червей се видя как седи в кухнята вдясно от Чудовището. Изведнъж, сякаш филмът забави скоростта си, той видя как дясната му ръка замахва. Не ръката, която беше освободена от оковите, а другата, с тежката широка метална гривна на китката, от която дългата верига прекосяваше стаята и се свързваше с металната халка в източната стена.

Окованата ръка бавно набра инерция, мъчително придвижвайки се все по-близо към лицето на Чудовището.

Зрителят Червей едва гледаше. *Какви ги вършиш? Ума си ли загуби? Престани. Спри.*

Но Червей във филма не го чуваше. Той се прицелваше да удари Чудовището в челюстта, но похитителят се обърна да погледне часовника точно навреме. В онзи ден късметът, изглежда, беше на страната на Червей. Металната гривна на китката му се стовари в дясното слепоочие на Чудовището.

Зрителят Червей видя как очите на мъжа потрепнаха и после се забелиха. Сцената го шокира и развълнува в еднаква степен.

Наистина ли се случваше това?

Времето летеше.

Време, което Червей нямаше.

Той изпищя на екрана.

Удари го пак. Удари го пак.

Този път Червей във филма, изглежда, чу силните викове, защото замахна с дясната си ръка и отново халоса Чудовището. Този път по-силно. На същото място като преди.

Главата и ръцете на Чудовището се разтреперихa, сякаш получаваше епилептичен пристъп.

Зрителят Червей не можеше да повярва на очите си.

Още веднъж. Направи го. Направи го сега.

Червей нанесе на Чудовището трети и последен удар.

Похитителят изгуби съзнание и се строполи на пода. От раната в главата му капеше кръв.

Зрителят Червей сякаш полетя във въздуха, връщайки се при Червей във филма.

На осемнайсетгодишното момче не му пукаше дали Чудовището е мъртво или не. Той не провери. Грабна ключовете от джоба на панталона на мъжа и прехвърли окървавената гривна на неговата китка.

Секунди по-късно Червей отключи външната врата и излезе в един свят, който мислеше, че никога вече няма да види.

89

Файлът на ФБР, който Ейдриън Кенеди изпрати на Хънтър, съдържаше пълните показания на Червей заедно със снимката на тогава осемнайсетгодишното момче. Червей изглеждаше много по-слаб и главата му не беше обръсната като на детектив Трой Сандърс, но чертите на лицето бяха същите, особено проницателните бледосини очи. Хънтър го позна веднага щом видя снимката.

Хънтър се закашля отново и болката отново прониза мозъка му.

— Червей — повтори. — Така те е наричал похитителят, нали? Прочетох го в досието ти. А ти си го наричал Чудовището.

Сандърс отстъпи крачка назад, когато чу тези думи.

Детективът забеляза това.

— Прочел си досието ми във ФБР? — изненада се Сандърс.

— Как? Аз бях включен в Програмата им за пострадали, която е строго секретна като „Програмата за защита на свидетели“. Дори агентите на ФБР нямат достъп до нея, с изключение на няколко души на върха. Така успях да постъпя на работа в лосанджелиската полиция. — Той вдигна ръце. — Дадоха ми нова самоличност и съвсем нова, напълно легитимна биография, която би издържала на щателна проверка от всеки и навсякъде — банки, застрахователни компании, частни следователи, държавни агенции, каквото се сетиш, включително лосанджелиската полиция.

— Да бъдеш ченге е било идеално прикритие — отбеляза Хънтър.

Сандърс го погледна свирепо, но и леко развеселено.

— О, не, не, не, не. Не ме разочаровай, Робърт. Справяше се страхотно с досещането. Мислиш, че съм постъпил в полицията, за да мога да започна да убивам?

Хънтър отново пристъпи на пръсти, този път малко надясно.

— Включих се в полицията, защото искрено исках да помагам на хората. — Гласът на Сандърс стана малко по-рязък и дрезгав. — *Исках* да стана детектив в отдел „Изчезнали лица“, за да се опитам да помогна на хора като мен. Да арестувам похитители и убийци като Чудовището. Ти по-добре от всеки друг знаеш, че той не е единствен. Светът е пълен с изверги като него. — Млъкна и се втренчи в Хънтър. — Чудовища като мен.

Хънтър си пое дълбоко дъх и почувства болка в гърдите:

— Искаш ли да знаеш какво ме промени, Робърт?

Той вече знаеше.

— Досието ти — отговори.

Сандърс щракна с пръсти и след това посочи Хънтър с жест, който казваше: „Позна“.

— Точно така, Робърт. Досието ми. Да бъдеш ченге, особено шеф на отдел в полицията, ти дава достъп до секретна информация, която, ако бях цивилен, никога нямаше да видя. Досиета за разследвания на някои убийства и безследно изчезнали хора. Тогава полицията не го знаеше, но всичките тези досиета имаха един общ знаменател. Искаш ли да отгатнеш кой беше този общ знаменател, Робърт?

— Чудовището.

— Чудовището — потвърди Сандърс. — И онова, което открих в тези досиета, ме промени завинаги. Знаеш ли какво е то?

Хънтър мигна, мълчаливо отговаряйки „не“.

— Седем пъти, Робърт. — Убиецът присви очи. — През шестте години, докато бях заключен в онази отвратителна килия, лосанджелиската полиция и ФБР са разпитали Чудовището седем пъти. СЕДЕМ ПЪТИ. — Той изкрещя последните две думи в лицето на Хънтър и от устата му се разхвърчаха слюнки.

Хънтър се дръпна, но беше късно.

Сандърс дишаше тежко и изричаше думите през стиснати зъби:

— Аз бях само едно момче, когато ме отвлякоха, Робърт. На единайсет години. Бях интелигентен. Имах бъдеще. А в продължение на шест години онова момче беше изнасилвано и пребивано *всеки ден,* сякаш не бях нищо повече от парче развалено месо.

Сандърс отстъпи крачка назад, сграбчи ризата си с двете си ръце и я разкъса. Копчетата се разлетяха високо във въздуха и после отскочиха в бетонния под.

Въпреки болката и умората Хънтър отвори широко очи от изумление. Торсът на Сандърс беше осеян с белези — някои малки, други големи, трети огромни. Много от тях не бяха заздравели добре и изглеждаха твърди и грапави. Други приличаха на грамадни шевове.

Сандърс се обърна. Гърбът му беше още по-зле.

Хънтър запази мълчание.

— По време на онези шест години те са имали седем възможности да сложат край на мъките ми. СЕДЕМ. — Сандърс започна да крачи напред-назад пред Хънтър. Очите му като че ли се напълниха със сълзи, които обаче не потекоха по лицето му. Червей все още удържаше на обещанието си. Гласът му стана плътен и още по-дрезгав. — Седем пъти, Робърт. Полицията и ФБР са гледали в очите на чистото зло по седем *различни* повода, в очите на един абсолютен маниак, и пак не са видели чудовището в него. — Той престана да крачи. — Те трябваше да са най-добрите в професията си. Експертите.

В паметта на Хънтър изплува параграф от първото писмо на Сандърс до кмета Бейли.

Тези агенции би трябвало да са елитът на най-добрите. Експерти, които трябва да разпознават хората и да различават доброто от злото. Истината обаче е, че те виждат само онова, което искат да видят. И проблемът с това е, че докато те се правят на слепи, хората страдат… изтезават ги… и умират.

Другият мъж отново започна да крачи.

— Те можеха да ме спасят от кошмара, Робърт. Можеха да ми попречат да се превърна в онова, което съм сега. Можеха да спасят всичките онези жени. Можеха да спасят всичките *тези* жени!

Хънтър разбра, че той говори за жертвите, погубени от него.

— През онези шест години той уби трийсет и три жени. И ме накара да ги гледам как умират. Накара ме да запомня имената им.

Хънтър си припомни досието, което беше прочел преди няколко часа. Червей беше завел полицията в скривалището на Чудовището, което беше арестувано и бе признало за повече от шейсет убийства. Той беше убивал жени повече от десет години.

— Променил си се, когато си открил, че е можело да те спасят — отбеляза.

— А ти не би ли се променил? — отвърна Сандърс. — Как е възможно елитът да направи грешки, заради които да пострадат толкова много хора?

Хънтър не отговори.

— Онези жени са мъртви, Робърт. Те няма да се върнат. А моят живот беше *изтръгнат* от мен. — Сандърс се усмихна мрачно. — Грешките имат обратна страна, Робърт, последици. Знаеш го. Колкото по-голяма е грешката, толкова по-пагубни са последиците. *Аз* съм последица от грешките, които бяха направени преди двайсет и пет години. — Той разпери ръце, сякаш благодарно приемаше дар от небето. — И ето ме сега. Знаех, че ако сега се случат подобни убийства, ще се повторят същите грешки, защото хората виждат само онова, което искат да видят. *Ти* виждаш само онова, което искаш да видиш.

Пръстите на краката на Хънтър започнаха да се уморяват и веригата около китките му отново се впи дълбоко в плътта, блокирайки притока на кръв към ръцете му.

— И за да докажеш, че си прав, ти самият си станал Чудовището — каза Хънтър. — Тръгнал си по неговия път и си започнал да убиваш жени със същите имена, които е убил той. В същата последователност. Използвайки същите методи. Дори видеозаписите.

Сандърс отново го погледна заинтригувано. Нямаше представа, че Хънтър знае за филмирането.

— Ти не си колекционер на трофеи. Видеозаписите не означават нищо за теб. Правел си го, защото Чудовището го е правело. Дори си намерил място, скрито в дивата пустош, и си го превърнал да прилича на къщата, в която те е държал той.

— Разбира се, с някои модерни приспособления — призна убиецът. — Как мислиш, че разбрах, че ти се приближаваш към сградата по това време на нощта? — Повдигна вежди. — Навсякъде има скрити сензори.

Думите му изпълниха със страх Хънтър.

— Защо мислиш, че предната врата беше отключена, Робърт? Чаках те. Исках да влезеш вътре.

Хънтър започваше да усеща ръцете си като безчувствени буци месо.

— Но съм смаян, Робърт — продължи Сандърс. — Ти си прав. Нарочно се превърнах в Чудовището, за да докажа вижданията си. *Моята* гледна точка. Но не тръгнах по улиците да убивам безразборно, а започнах да съставям плана си преди години. Не исках да бързам. И планирах всичко до последния детайл. Първата жертва трябваше да е резултат от необикновено, дръзко отвличане. По този начин бях сигурен, че обаждането ще бъде до специалното подразделение на отдел „Изчезнали лица“. До *мен.* — Той се ухили на собствената си хитрост. — Дори успях да намеря човека, който щеше да бъде идеална изкупителна жертва, ако детективът, ръководещ разследването на убийствата, не объркаше напълно всичко. Идеалният главен заподозрян.

— Мат Хейд — каза Хънтър. — Аз съм Смърт.

— Еха! И за това ли си се досетил? — Сандърс кимна одобрително. — Добре, сега наистина съм изумен. Разбрах, че си добър още първия път, когато се срещнахме в кабинета ми, за да обсъдим случая на Никол. Ти задаваше правилните въпроси, но трябва да призная, че не очаквах да поискаш търсене на подобни похитители в миналото. Мислех, че само ще вземеш материалите и ще си тръгнеш. Твоето искане обаче ми даде идеална възможност да включа Мат в уравнението и да проведа първия си бърз тест, за да проверя колко си добър.

— Ти ми се обади и ми каза, че не си открил нищо — рече Хънтър.

— Точно така. И тогава ти си се досетил къде грешим. Търсехме само сред приключените случаи. Това наистина ме смая, Робърт. Очевидно аз вече бях прикрил всичко от самото начало. Идеята беше аз самият да предложа такова търсене на детектива, ръководещ разследването на убийството на Никол, но ти ми спести усилията. И ако не ми беше обърнал внимание на грешката с приключените случаи, аз щях да кажа, че съм размислил за търсенето, за което ти ме помоли, и ми е хрумнала тази идея.

Устата на Хънтър беше пресъхнала.

— Знаех, че се нуждая от изкупителна жертва и ми бяха необходими години да я открия, но Матю Хейд пасна като ръкавица на плановете ми — продължи Сандърс. — Но дори и най-добрите планове не биха ми предоставили името му. Това беше чист късмет. Шестица от тотото. Можеш ли да си представиш изненадата ми, когато осъзнах, че мога да направя съвършената анаграма от името му?

Той отново се изсмя гърлено и зловещо и после добави:

— Това ми предостави идеална възможност да подхвърля най-добрия си намек в бележките.

— „Уликите са в името“ — цитира Хънтър.

— Не беше ли перфектно? — похвали се Сандърс. — Улика с двойно значение: АЗ МАТ ХЕЙД и АЗ СЪМ СМЪРТ. Но в края на краищата, това не беше *името* или *имената,* за които се отнасяха уликите. Това беше гениално, смея да кажа.

— И след като разбра, че ще трябва да ни дадеш досието на Мат Хейд, ти се погрижи за него.

Убиецът изръкопляска.

— Разбира се, че го направих. Не исках да го откриете. Това би провалило всичките ми планове.

— И подхвърли онези неща в апартамента му — червената химикалка, листовете хартия и кибрита.

— Още един гениален ход, не мислиш ли? — отвърна Сандърс. — Целият случай трябваше да се проточи много дълго, Робърт, и с всяка нова жертва, която ви давах, новите загадъчни улики пак щяха да сочат към един човек — Мат Хейд. Колко отчайващо мислиш, че щеше да бъде за теб да преследваш призрак, Робърт?

Настъпи мълчание за няколко секунди и после той отново заговори:

— Но въпреки че ти наистина беше много добър, Робърт, това пак не беше достатъчно, защото направи същата фатална грешка, която беше допусната преди двайсет и пет години. Знаеш каква беше тази грешка, нали?

— Гледах те в очите и не видях нищо.

— Отново правилно. Ти и партньорът ти ме гледахте право в очите. Аз седях в кабинета ви. Вие бяхте в моя кабинет. Разговаряхме и вие пак не разбрахте. Признай.

Преди Хънтър да отговори, в стаята прозвуча електронно пиукане.

Хънтър огледа помещението.

— Те са тук — каза Сандърс и грабна двуцевката, която беше оставил върху работния тезгях, полускрит в сенките.

Хънтър го погледна разтревожено.

— Знаех, че няма да дойдеш сам, Робърт. Не си толкова тъп. Разбира се, може да си дошъл пръв, за да провериш как стоят нещата, но тежката артилерия е след теб, нали?

Хънтър въздъхна.

Сандърс се усмихна.

— Знам, че няма да изляза оттук. Но и не ми трябва. Не искам изход. Животът ми свърши, когато бях на единайсет, и в какъвто и ад да отида, ще бъде рай в сравнение с последните двайсет и пет години от живота ми. — Той освободи предпазителя на двете дула на ловната пушка. — Един куршум за теб и един за мен. Поздравления, Робърт. Ти успя да спреш убийствата. И повярвай ми, аз щях да продължа, докато някой поправеше грешките, които бяха направени преди двайсет и пет години. Но ти пак се провали. Не успя да разпознаеш чудовището в мен, когато ме гледаше в очите.

Пиукането стана по-силно и настойчиво.

— Те са вътре — усмихна се убиецът и насочи пушката към Хънтър.

Робърт се втренчи в очите му. Нямаше да му направи удоволствието да затвори очи или да отмести поглед встрани.

Вратата горе на стълбището изскърца.

Сандърс натисна спусъка.

90

Гарсия бутна вратата на мазето и в същия момент чу втори изстрел. Двата изстрела се разнесоха в много бърза последователност и прозвучаха по-силно от нормалното в затвореното пространство, сякаш избухна двойна бомба.

Той приклекна и хвана здраво оръжието си с двете си ръце. Вместо да отвърне на огъня, тъй като нямаше определена мишена, използва вратата за прикритие и зачака.

Две секунди.

Пет.

Десет.

Нищо. Не последваха други изстрели.

Гарсия открехна вратата още малко и надникна вътре. Пистолетът му продължаваше да търси мишена — Трой Сандърс. Той обаче видя само стълби, водещи към мазе, и дим от пушка, разнасящ се долу.

— Робърт! — извика.

Никой не отговори.

— Робърт? Там долу ли си?

Никакъв звук.

— Мамка му! — Гарсия си пое дълбоко дъх и бавно започна да слиза по стълбите. — Робърт? — извика след още три стъпала.

Никакъв отговор

Карлос слезе още пет стъпала. Сега виждаше по-добре мазето, но димът от изстрелите и тъмните сенки правеха всичко неясно.

— Робърт? Тук долу ли си?

В помещението цареше тишина.

— РОБЪРТ?

— Тук съм, тук съм — чу се гласът на Хънтър. — Всичко е наред. Чисто е.

Гарсия не сдържа усмивката си.

Бързо слезе по последните няколко стъпала и спря. Очите му се отвориха широко от шок.

На пода, само на няколко крачки от работния тезгях, лежеше почти обезглавено тяло. От наскоро нанесената рана, течеше топла кръв.

Хънтър също беше на земята. Ръцете му бяха оковани с метална верига, изпръскана с кръв, но на пода около него нямаше кръв.

— Добре ли си? — попита приятелят му и бързо се приближи до него. — Прострелян ли си?

— Не. Добре съм — отвърна Хънтър, надигна се и седна.

Гарсия му помогна.

— Чух два изстрела — каза.

— Сандърс се прицели първо във веригата — обясни Робърт, поглеждайки нагоре към металните тръби, откъдето все още висеше част от веригата.

— Щом си жив, защо не отговори, когато те виках, по дяволите? — попита Карлос. — Помислих, че си мъртъв.

— Бях оглушал от изстрелите. Тук прозвучаха адски силно.

Гарсия се смя цяла минута.

— Мисля, че ще е по-добре да съобщим за случилото се. Докладът ще бъде дълъг.

Хънтър кимна. Не каза на Карлос, че точно преди да натисне спусъка, Червей се вгледа в очите му и прошепна: „Благодаря ти.“

91

Два дни по-късно

Главно управление на полицията

— И той е имитирал всичко, за да е като похитителя си преди двайсет и пет години? — попита капитан Барбара Блейк, която все още беше стъписана от доклада на Хънтър.

— Да — отговори той. Китките му бяха бинтовани. — Всичко, освен да вземе някое момче в плен.

— И ако не го беше спрял, мислите ли, че щеше да отнеме живота на трийсет и три жени? — попита директорът на полицията Брако, който беше свикал това съвещание в кабинета на капитан Блейк.

— Може би повече — отвърна Гарсия. — Искал е някой да го спре. Да сложи край на кошмара му.

Брако се намръщи.

— Кошмарът не е свършил, след като е избягал преди години — обясни Карлос. — Само е започнала втората му част. — Погледна партньора си, който кимна в знак на съгласие. — Ако не го беше спрял някой, той щеше да продължи да убива. Нямаше да приключи дори ако беше стигнал до трийсет и три.

— Криминалистите все още проверяват онази къща на ужасите — вметна капитан Блейк. — Открили са видеозаписи и списък с имена на жертви. Имената в списъка са трийсет и три, но мисля, че Карлос е прав. Ако не го беше спрял никой, Трой Сандърс щеше да убие още жени.

— Никой, колкото и психически стабилен да си мисли, че е, не може да издържи шест години на такива мъчения и да се отърве невредим, още по-малко едно единайсетгодишно дете — добави Хънтър. — Травмата остава завинаги. Трой Сандърс е успял да я държи под контрол много дълго време, но когато е открил, че причината за страданията му е била небрежност, поредица от грешки, направени от полицията и ФБР, това го е изкарало от равновесие. По някакъв начин той е имал доверие на тези правораздавателни агенции, че ще го пазят и ще го поправят, когато сгреши. С всички е така. А те… — Хънтър млъкна и се поправи: — Ние не отговорихме на очакванията му и се провалихме.

Всички дълго мълчаха.

— Как откри онова затънтено място? — попита капитан Блейк. — Имотът не е регистриран на ничие име. Практически не съществува.

— Чрез джипа на Сандърс — отвърна той. — Всички превозни средства на лосанджелиската полиция имат проследяващи устройства. Щом разбрах, че Трой Сандърс е Червей, се обадих на Оперативния отдел и поисках да ми кажат местоположението на Сандърс, а след това позвъних на Карлос. Наложи се да въведа ръчно координатите в навигационната система.

— Е — каза директорът на полицията и стана. — Мога само да ви поздравя за фантастичната работа. — Той стисна ръката на Гарсия, но Хънтър вдигна двете си ръце, показвайки бинтовете.

— Съжалявам, сър.

— Не е необходимо — отвърна Брако и тръгна към вратата. — А сега се връщайте на работа. Да не мислите, че Трой Сандърс беше единственият психопат в този град?

92

Марлон Слоун трепереше, когато излезе навън и започна да върви.

Детективът, който беше дошъл в дома му онзи ден, го бе заинтригувал. Той му беше казал да не обръща внимание на съветите на психотерапевта и че може сам да се справи с проблема си — да извърви една пресечка отвъд зоната си на удобство и да продължи оттам. И Марлон реши да опита.

Той стигна до края на улицата — зоната му на удобство — и продължи да върви. След една пресечка и половина видя малък парк на върха на хълм. Дишаше тежко, но не защото беше уморен.

Детективът му беше казал, че това ще се случи.

Марлон намери пейка, обърната към малка зелена площ, и седна. Съсредоточи се върху дишането и треперенето си. Беше уплашен. Нямаше съмнение в това. Искаше му се да побегне и да се върне вкъщи, но положи усилия да се сдържи.

— Ти можеш да го направиш — каза си и фокусира вниманието си върху група дървета. — Ти можеш.

Няколко минути по-късно треперенето намаля и дишането му се успокои.

Марлон не можеше да повярва.

Той седя на пейката половин час, докато събере смелост за втората част на задачата.

Покрай пейката мина възрастен човек и Марлон се обърна към него.

— Извинете, господине. — Гласът му леко трепереше.

Старецът спря и погледна момчето.

— Бихте ли ми казали колко е часът, м-моля?

— Разбира се. — Човекът погледна часовника си. — Десет и две минути.

— Благодаря — отвърна Марлон. Изпита облекчение, но ръцете му още трепереха.

Мъжът продължи по пътя си.

Марлон стана и тръгна към дома си. На лицето му разцъфтя усмивка. Той не си спомняше кога за последен път се беше усмихвал така.

Обработка TtRG

Сканиране и разпознаване: art54, 2017
Корекция и форматиране: sqnka, 2017

Информация

Издание:

Chris Carter
I am Death
Copyright © 2015 by Chris Carter

Крис Картър
Отмъстителят
Английска
© Юлия Чернева, превод от английски
© Димитър Стоянов-Димо, худ.
оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2015
ISBN 978-954-389-357-7

---

notes

Примечания

1

Съгласно Закона „Линдберг“ (приет през 1932 г.) преминаването на границата на щата с жертвата на похищение се смята за федерално престъпление — Б. пр.

2

Псувня (исп.) — Б. пр.

З

Разбираш ли (исп.) — Б. пр.

4

Шибан задник (исп.) — Б. пр.

5

Знаеш че говорим испански, нали (исп.) — Б. пр.

6

Кръстник; близък приятел (исп.) — Б. пр.

7

Копеле (исп.) — Б. пр.